

9 ΑΥΓ. 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΠΑΝΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ II ΔΙΑΧ 545

Handwritten notes:
Sofia
... ..

Handwritten note:
Jee

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΡΕΙΣ
ΡΟΥΤΑΝ
ΜΕΛΕΤΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα τα νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς. Εις εξαιρετικά τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ερμού 3.—Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20529

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

PERMANANT ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 6 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΤΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ 'Αγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 26-116.
Σημ. 'Η κομίζουσα την παροδσαν ἀγγελίαν τυγχάνει έκπτώ-
σεως επί της PERMANANT Δρχ. 50. ΦΟΙΝΙΞ

OREODONT

Η οδοντόκρεμα των δυνάμεων
δωρα ήρα δόντια, άσπρη
και ισό λεία καθαρίσει

Εau Dentifrice
OREODONT
με λίγας σταγόνες εν-
τός ύδατος και έκπλυν-
σιν του στόματος έσ-
φαλίζει την άνοση
ψίαν αυτού.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο „ΦΟΙΝΙΞ“

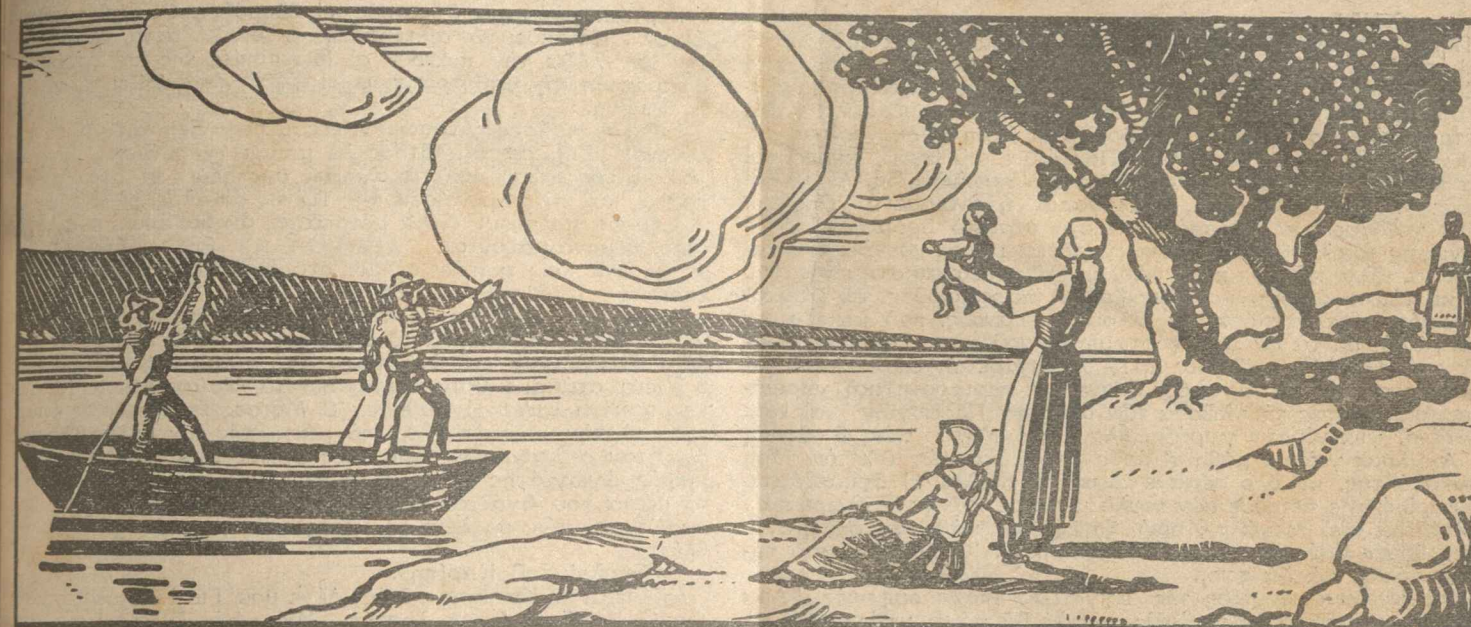
Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε τούτα εις
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἱκανὸς εἶναι
ραπιδεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ λαματικά τεχνικά Λουτρά
τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, Αἰδηΰου—Μεθάνων—
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ λαματικά
λουτρά τῶν ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον
πλάσασκε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ. κ. πελάται
νὰ μὴ ἀναμένουσι.

Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεὰ ἀνακρίνουσι
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

1 Δεκεμβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1517

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Η ΤΖΕΝΗ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Κείνο τὸ καλοκαίρι, στὴν ηλεκτροφωτιστὴ λουτρόπολη, ἡ μικροῦλα Τζένη ἔφερε τὴν διορφοῖα τῶν δεκάτῃ τῆς χρόνων, τὴν πρώτῃ κοκετταρία τῆς, τ' ἀσημένιο τῆς γέλιο. Ἐφερε δ' ἑαυτὴς καὶ τὴν δασκάλα τῆς, ποὺ ἦταν, ὅπως ὅλες οἱ Ἑγγλέζες, ψηλὴ, ξερακιανὴ, καὶ σεμνότης ὅταν ζουρσιμένος πάτορας. Λουτρά θὰ ἔκαναν μόνο ἡ μαῖα τῆς, ἡ κυρία Χατζηγιάννη, καὶ ἡ θεὰ τῆς ἄλλῃ γεροντοκόρη αὐτῇ ποὺ εἶχαν παστει ἀπὸ τὴν τανάλη τῆς ἀσθρτίδας. Ἡ Τζένη καὶ ἡ μίς Γουῆτσον θὰ ἔκαναν μόνο ἐκδρομὲς στὰ γύρω, θὰ ψάρευαν ἀπὸ τὸ καλαμίδι καὶ θὰ διάβαζαν τοὺς τόμους τοῦ Πιτ-Μπιτς καὶ ἄλλων περιοδικῶν, ποὺ τοὺς φύλαγαν ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα.

Ἡ οἰκονόμια Χατζηγιάννη ἐπῆρε τὰ καλλίτερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου, στὸ πρῶτο πάτωμα, μετ' ἡθεράντα ἀνοιχτὴ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ἡ Τζένη, ἐξαπλωμένη σὲ μιά σαλ-λόγκ, ἀκούγε τὴν δασκάλα τῆς νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἐξηγῇ τὴν ἀτέλειωτὴ «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας». Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ χαμογελάσῃ, ἀκούσε μιά φωνὴ ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸ δρόμο:

— Ἀναγίγῃ θέλετε, κυρ'ες;... Ἐχομε ζὰ καλά, θασαγε-
... ἔχομε δὴ τὰ κατὰτόπια...

Ἡ Τζένη σηκώθηκε κ' ἦρθε στὴ ράμπα. Κείνος ποὺ μιλοῦσε ἦταν ἑνὶς νέος χαριάτης, ἔφηθος ἀκούη, ντυμένος μετ' ἡ νηλινὴ φορεσιὰ τοῦ τόπου. Ἔστεκε ταπεινὰ, κρατώντας μετ' ἡ τὸν χεὶρ τὸ κακέτο τοῦ καὶ μετ' ἡ τὸ σκουὶ ἐνὸς γαϊδάρου. Κοιτά-
... ἔχοντας ἐπάνω, ποιομεν τὴν ἀπάντησιν. Ἦταν διωροφὸ ἀγόρι, λευκοὶ, μετ' ἡ μῆτιν σὰ μαύρα κεράσια καὶ μαλλιά σγουρά...
Ἐπὶ ὑαλὸ τῆς Τζένης ὄσραινε μιά ἰδ' α'.

— Εἶσαι ἀγωγιάντης... συστηματικός; ρώτησε.

Ὁ ἔφηθος χαμογέλασε. «Νούκου τὸ καταλάθ'», μουρμούρισε ὀρθοστάτως, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Ἀπλάθ', σὲ ἔβουρε στὸ ξενοδοχεῖο; ἐξήγησε ἡ κοπέλλα.

— Ἐμένα;... Ρωτῆστε! Ὁ Μῆτσος, πέστε... Ὁδλο τὸ χωριὸ μετ' ἡ... Ἐχομε πάντα ζὰ ἐμεῖς!...

Ἡ μίς Γουῆτσον εἶπε διακόμει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ θυμωμένη ἀπορροῦνιζε στὸ πλάν τῆς.

— Τὶ θὰ κάνῃς, Τζένη; ρώτησε ἡ κυρία Χατζηγιάννη τὴν κόρη τῆς.

— Δὲν εἶπαμε ν' ἀνεβαῖνομε στὰ βουνά, μαμὰ; Λοιπὸν κοι-
... (ἔδειξε τοὺς λόφους πίσω ἀπὸ τὸ χωριό.) Πῶς θ' ἀνε-
... ἔχομε αὐτὰ τὰ κατσάβραχα;... Θὰ πάρω ἀγωγιάντη... Πάω νὰ ρωτήσω τὸ Μάιτρ ν' Ὁτέλ, ἂν τόνε ξέρῃ αὐτόνε.

Ἡ μίς Γουῆτσον εἶπε διακόμει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ θυμωμένη ἀπορροῦνιζε στὸ πλάν τῆς.

— Τὶ θὰ κάνῃς, Τζένη; ρώτησε ἡ κυρία Χατζηγιάννη τὴν κόρη τῆς.

— Δὲν εἶπαμε ν' ἀνεβαῖνομε στὰ βουνά, μαμὰ; Λοιπὸν κοι-
... (ἔδειξε τοὺς λόφους πίσω ἀπὸ τὸ χωριό.) Πῶς θ' ἀνε-
... ἔχομε αὐτὰ τὰ κατσάβραχα;... Θὰ πάρω ἀγωγιάντη... Πάω νὰ ρωτήσω τὸ Μάιτρ ν' Ὁτέλ, ἂν τόνε ξέρῃ αὐτόνε.

Ἡ μίς Γουῆτσον εἶπε διακόμει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ θυμωμένη ἀπορροῦνιζε στὸ πλάν τῆς.

— Τὶ θὰ κάνῃς, Τζένη; ρώτησε ἡ κυρία Χατζηγιάννη τὴν κόρη τῆς.

— Δὲν εἶπαμε ν' ἀνεβαῖνομε στὰ βουνά, μαμὰ; Λοιπὸν κοι-
... (ἔδειξε τοὺς λόφους πίσω ἀπὸ τὸ χωριό.) Πῶς θ' ἀνε-
... ἔχομε αὐτὰ τὰ κατσάβραχα;... Θὰ πάρω ἀγωγιάντη... Πάω νὰ ρωτήσω τὸ Μάιτρ ν' Ὁτέλ, ἂν τόνε ξέρῃ αὐτόνε.

ἔκαναν ὁ πατέρας τοῦ κ' ὁ μεγάλος ἀδερφός τοῦ. Μὰ ὁ ἀδερ-
φός τοῦ σκοτώθηκε στὸν Πόλεμο, ὁ πατέρας εἶχε γεράσει πιά,
καὶ τώρα πῆρε τὰ ζωντανὰ αὐτὸς καὶ κυβερνοῦσε τὸ στίτι. «Αὐ-
τὸς πιά εἶναι ὁ οἰκονομολόγος, κυρία Χατζηγιάννη, εἶχε πει ὁ
Μάιτρ στὴ μητέρα τῆς Τζένης. Εἶναι γνωστικὸ παιδί, δὲ μοιά-
ζει μετ' ἡ ἄλλα, τ' ἀσθρνιτόμουτρα... παρντόν!... Μπορεῖτε νάχε-
τε ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη.»

***

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ, ἡ Τζένη μετ' ἡ δασκάλα τῆς θέκαναν τὴν πρώτη ἐκδρομὴν στὸ Μεγάλο Χωριό, τὸν ἀνήφορο... Νιόθη-
καν, ἐτοιμάστηκαν. Ἡ Τζένη φόρεσε τὴν ἀσπρὴ τῆς λινέτα, τὴν Ἱταλικὴ τῆς ψάθα, ἡ μίς Γουῆτσον ντύθηκε σὰν Ἀγγλὸς ἐν-
ταυολόγος ποὺ θανῇ νὰ πλουτίσῃ τὴ συλλογὴ τοῦ, καὶ πε-
ρήμεναν κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ ξενοδοχείου... Καὶ νὰ ὁ
Μῆτσος, ὁρῶντας δύο γαϊδάρους σήμερα: τὸν χτε-
σινὸ, κ' ἄλλον ἕνα, ὁμοῖο.

— Εἶναι ἀδερφία, ἐξήγησε σοφὰ. Ὁ Μπουρικός κ' ὁ Γιουρ-
νιτς. Εἶναι ἡμιανόσια.

Ἡ Ἑγγλέζα καταλάβαινε λίγα τὰ ρωμέικα, πιά αὐτὴ τὴ γέ-
νη τὴν ἀκούει πῶτὴ φορὰ. «Τὸ γὴ σὰ ὄ;» («Τὶ λέει;») ρώ-
τησε τὴ Τζένη. Μὰ οὔτε ἡ Τζένη ἤξερε, καὶ τότε ὁ Μῆτσος πε-
ρῆσε γιὰ τὴν γνώσεσιν τοῦ, ἐξήγησε ὅτι τὰ γαϊδουράκια ἦ-
σαν διδύμα, διχρονίτικα κ' ἀσπρμένα. Ποτὲ δὲ μάλλιναν σὲ
ἔξον ἀνερσιῶνα, γιὰτὶ, ἀπλῶστα, ὁ ἀγερσιῶνας ἦταν δικός
τοῦ, κ' ὁλο τὸ θυμὰ τοῦ βουνοῦ. Ὁ ἀγωγιάντης ἦταν ἐξοδός,
σέλιτος, ἔκανε μάλιστα ξεχωριστὴ ἐντύπωσιν στὴν Ἑγγλέζα,
γιὰτὶ εἶπε πῶς τῆς θυμῆκε ἕνα ἀρσάκι ἀγάλμα, τοῦ Ἀυστρίου,
ποὺ θρίσκεται στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο. Καὶ τὸν κοίταξε μετ' ἡ
στονὰ τῆς μῆτιν, ἀρρατμένον μετ' ἡ στρογγυλὰ ματομάνια,
περασμένα σ' αὐτὰ.

Ὁ Μῆτσος τὴν εὐχάρησε νὰ καθάλλικέτο, πρῶτα τὴν δασκά-
λα, ἔπειτα τὴ Τζένη. Κάνοντας τὸ δεξὶ τοῦ χεὶρ σκάλα, τὴν ἔ-
πασε μετ' ἡ ἀριστερὸ ἀπὸ τὴν δασκάλα, καὶ χύπ! ἡ Τζένη ὀρέ-
θηκε, ἡ ἑνὶς ἀνασκήκωσιν στὴ ράχη τοῦ Μπουρικού. Γιὰ τὴν μίς
Γουῆτσον χρειάστηκε περισσότερὴ δουλειά, μὰ τέλος τὸ βρε-
τανικὸ τῆς ὀπκέμενο κατάρθηκε νὰ θρωσάτῃ στὸ σασαρότοῦ
Γιουρνιτς.

— Εὐὸ, Μῆτσος; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Τζένη.

— Εὐὸ; μετ' ἡ τοῦ! Ἐδεῖξε μετ' ἡ λιανὴ θέρα τὰ πόδια τοῦ,
καὶ ἐκίνησαν. Ἡ κυρία μητέρα καὶ ἡ κυρία θεὰ παρακαλοῦ-
σαν τὸν ἐκκίνημα τοῦ ἀπὸ τὴν θεράντα κ' ἔβριχαν σὺμ-
θουλέες.

— Τζένη, ὀρῶνμα!... Μίς Γουῆτσον, γκούτ' ἡμῶν!...

Ἀπὸ τὴν ἄλλαν θεράντην κ' ἀπὸ
τὰ πασάβρα, ἄλλοι παραθεριστὲς ἐ-
κοίταζαν τὸ πρῶτο θέαμα, ποὺ εἶχε
ἀρκετὴ γραφικότητα καὶ ἀκούγαν τὰ
γέλια τῆς μικρῆς Τζένης, τὴς διαθε-
βαῖσε τῆς δασκάλας καὶ τὰ ἐξ-
φωνιτὰ τοῦ Μῆτσου:

— Αἱ, Μπουρικός!... Αἱ, Γιουρνιτς!...

Ἀπὸ τὴν ἄλλαν θεράντην κ' ἀπὸ
τὰ πασάβρα, ἄλλοι παραθεριστὲς ἐ-
κοίταζαν τὸ πρῶτο θέαμα, ποὺ εἶχε
ἀρκετὴ γραφικότητα καὶ ἀκούγαν τὰ
γέλια τῆς μικρῆς Τζένης, τὴς διαθε-
βαῖσε τῆς δασκάλας καὶ τὰ ἐξ-
φωνιτὰ τοῦ Μῆτσου:

— Αἱ, Μπουρικός!... Αἱ, Γιουρνιτς!...

Ἀπὸ τὴν ἄλλαν θεράντην κ' ἀπὸ
τὰ πασάβρα, ἄλλοι παραθεριστὲς ἐ-
κοίταζαν τὸ πρῶτο θέαμα, ποὺ εἶχε
ἀρκετὴ γραφικότητα καὶ ἀκούγαν τὰ
γέλια τῆς μικρῆς Τζένης, τὴς διαθε-
βαῖσε τῆς δασκάλας καὶ τὰ ἐξ-
φωνιτὰ τοῦ Μῆτσου:

— Αἱ, Μπουρικός!... Αἱ, Γιουρνιτς!...

Λά'ε!... Λά'ε!...

Πήραν το μονοπάτι, ανάμεσα στα τελευταία σπίτια του χωριού και στρίψανε, ἀνηφορίζοντας. Περνούσαν μέσ' από ξιλιές, σοκίες, μυγαλιές, ἀφηνώντας δεξιά κι' αριστερά καταπράσινα ἀμπέλια, με τις δραγασιές τους και την ἀσπρη σημαϊούλα ψηλά, να τρεμοπαίζει στο καλάνι του δρυάτη. Κάποια συννεφάκια μάλ' αλάνωσαν την πύρα του "Ηλίου. Πουλίκια του Θεού, κορυδαλλί' ένα πλήθος, ἀνέβαιναν κελαηδώντας στο πρωινό φως. Μοσκοβόλουσε γύρω το φλισκούνι, ή ἀλυγιά, ή ἀνθισμένη κόπρη...

Τα γαϊδουράκια σκαρφάλωναν στο στριφτό δρόμο, κι' ο αγωγιάνης ἀκολουθούσε πατώντας στέρεα με τα γοντρά του παπούτσια, δλο καρφι και θιδέλο. Ήταν ευχαριστημένος που θώρκε τέτοιο ἀγώνι, και σφύριζε και παρακινούσε τα ζά του. Πότε-πότε συναπαντιόταν με άλλους χωριανούς, που κατέβαιναν στο γιάλο, με τα ζά τους φορτωμένα φρούτα. «Τσέ μπέν, ώρε Μήτσο;» «Μίρ.» «Πάντα μίρ!» Ἀντικαρετιόνταν σοβαροί και προσπερνούσαν. Ἡ Ἑγγλέζα ἔκανε μία περιφρονητική γκριμάτσα, ἀκούγοντας τη γλώσσα των ἀρχαίων Πελασγῶν και τότε ή Τζένη, για να την πειράξη, ἔλεγε στο Μήτσο πως θ' ἀφήση τ' Ἀγγλικά για να μάθη τ' ἀρβανίτικα, και πως θα τον πάρη δασκαλό της, κι' δλο ρώταγε τὸνα και τῶλο. Ἡ δεκαεξάχρονη καρδιά της πετούσε σάν πουλί, μέσα σε κείνη τη χλωρασιά...

Φτάσανε στο Μεγάλο Χωριό, ξεπέεσαν, κάθισαν στο μαγαζάκι, ήπιαν φρέσκο γάλα, ξεκουράστηκαν. Ὁ Μήτσο, στο πηγάδι, πότιζε τα ζά του...

Στο γυρισμό, ή μέση της Ἑγγλέζας ἔπαθε συφορές. Ἄμα φτάσανε στο Ξενοδοχείο, ἔδηλωσε πως θά πάρη μπάνιο και θά πέση στο κρεβάτι της. Την ἄλλη μέρα, συμπλήρωσε τη δήλωσή της, λέγοντας πως δὲν της ἄρεσε καθόλου το σπόρτ αὐτό και ὅτι προτιμοῦσε να μένη στη θεράντα να κοιτάη τη θάλασσα. «Τὴ θάλασσα που ἀρχίζει ἀπό παντού, μα τελειώνει στην Ἀγγλία!»

—Μήτσο, θά πάμε μόνοι μας σήμερα σὸν περίπατο, ἔλεπε την παραπάνω μέρα ή Τζένη στο μικρόν ἀγώνιότη. Ἡ «κυρά δασκάλα» εἶναι ἀρρωστη.

Ὁ Μήτσο πήγε να πετάξῃ ἀπὸ τη χαρά του, μα σὰ γνωστικό παιδί ἔκρυβε τὰ συναισθήματά του κι' ετοίμαζε τὰ ζά του και τὰ σαμάρια του. Τώρα θά πήγαινε κι' αὐτός καθάλα, πλάι σε κείνο το πλουσιοκόριτο, που ήταν Παναγία μου!—τόσο δμορφο, τόσο καταδεχτικό, που δὲν του φερνότανε σάν κυρά, μα σάν...πως τὰ πῆ... να, σάν ἐσδέρφη του!...

Ὅταν σὲ λίγο ξεκίνησαν, θαρροῦσε πως και τὰ δυο γαϊδουράκια, τὰ «μπινιάρια», καταλάθαιναν κι' αὐτὰ την κρυφή χαρά του μικροῦ τους ἀφέντη, και ὅσδθησαν να γείνουν Πήλασοι φτερωτοί.

—Γιατί τρέχουν ἔτσι σήμερα; ρωτάει ή Τζένη.

—Νά, γιατί χαιρόνται, κυρία Τζένη, ἀπαντάει ο εὐτυχισμένος Μήτσο.

Λοιπόν, σήμερα ο Μήτσο ἔκανε θάματα: Σκαρφάλωσε σὲ μία θεόρατη συκιά, κι' ἔκοψε μεταξδουκα και τὰ πήγε της μικρῆς του κυρίας, ἐπάνω σε πλατειά φύλλα, κει που ήταν καθισμένη, κοντά στην πηγή, και τὸν περιμένε... Τῆς ἔκοψε μύγδαλα ἀφράτα, να τὰ τραγανίσῃ με τ' ἄσπρα της δοντάκια... Τῆς ἔφερε κι' ἕναν πετροκάθουρα—κοίτα, καλέ!—που τὸν ἔπιασε ζωντανό στο ρυάκι, ἀνάμεσα στα θόσταλα και στα οὐμβουρα... Στο τέλος, ο Μήτσο κάθισε παράμερα και τὴν κοίταζε... Τὴν κοίταζε σιωπηλός, δλος μάτια, με το κασκέτο στο χέρι...

—Μήτσο, ἔλα πιο κοντά, γιατί κάθισες ἔκει;

—Κείνος δειλιάζει, τὰ χάνει: «—Ε, να προσέχω τὰ ζά», λέει τάχα, μα κοντοζυγώνει και κάθεται στα χόρτα...

—Μήτσο... Θά με μάθης, λοιπόν, Ἀρβανίτικα;... Πῶς το λένε το λουλούδι;

—Λιούλιε. —Και το σταφύλι; —Ρούσ'.

Στέκεται μία στιγμή, κι' ὕστερα θεοτρελλῇ:

—Κι' ἂν θέλουμε να ποῦμε... (τόνε κοιτάζει ἀπὸ κοντά, στα δυο κεράσια τῶν ματιῶν), να ποῦμε: σ' ἀγαπῶ;...

Τὰ δυο κεράσια λάμπανε, σὰ χτυπημένα ἀπὸ ἐσφινκὸν ἥλιο.

—Τὲ ντοῦα σὰ τη θντές! ἔλεπε ζωηρά.

—Τόσο πολύ εἶναι; γέλασε ή Τζένη.

—Μά θά πῇ: σ' ἀγαπῶ ὡς να πεθάνω!

Ἡ Τζένη ἄφησε τὰ γέλια τώρα. Σώπασε, κι' ἔμεινε συλλογιμένη... Μέσα σὲ λαγκαδιά, δὲν ἀκούγονταν παρά ή νεροσυρμή που κατηφόριζε στα χαλίκια της ρεματιάς. Ἀέσφαινα, ή Τζένη σηκώθηκε:

—Μήτσο, να πάμε! Νά γυρίσουμε! διάταξε το νεαρό ἀγῶνι, γιατί,

Τὴν κοίταζε σιωπηλός, δλος μάτια, με το κασκέτο στο χέρι...

Περνάει γρήγορα ο καιρός, οι δδωμάδες. Οι περίπατοι ἀνοῦν... Κοντεύει να τελειώσῃ ή σαιζόν. Ἀέσφαινα, να πῶναι την Ἑγγλέζα την πιδάνουν οι ιδιοτροπίες της και ἀρνέται να συντροφεύῃ τη μαθήτρά της. Ἡ Τζένη ἀποφασίζει να πηγαίῃ μόνη.

Εἶναι οι πρώτες χινοπωριάτικες μέρες. Ξεκινᾷ. Ὅμως τὸ ράξενο: Σήμερα ο Μήτσο δὲ μοιάζει χαρούμενος. Εἶναι ἕνας γος καιρός τώρα που ἀκολουθεῖ σιωπηλός, δὲ σφυρίζει, σὸν πρώτα, και στις ἐρωτήσεις της Τζένης ἀπαντάει με λίγα λόγια.

Σήμερα παίρνουν ὅλα μονοπάτια, ἀνηφορίζουνε σ' ἄλλο δὲ σελο, ἔξομοχιάζονται.

—Τί να κεί; ρωτάει σὲ μία στιγμή ή Τζένη, δείχνοντας κὰν σκωτεινό στ' ἀσπίθι του θουνοῦ.

Ἦταν ἕνα σπήλαιο με σταλαχτίτες. Ἡ περιέργειά της κινήθηκε ζωηρά. Θέλησε να τὸ δῇ. Ξεπέεσαν. Ὁ Μήτσο ἔδενε τα ζά σ' ἕνα δέντρο και ἀνέβηκαν. Στο στόμα της μικρῆς σπιάς, ή Τζένη στάθηκε θαμπωμένη ἀπὸ τὸ ἔξοσιο θέαμα. Μὰ πῶν κουρασμένη πιά και κάθισε. Ὁ Μήτσο ἔσπεκε δρόος ἀντιπὸ της και τὴν κοίταζε. Ἄν τὰ μάτια της μικρῆς ἀσπιδόλας δὲν ήταν σκλαθωμένα ἀπὸ τοὺς σταλαχτίτες, θάδλεπαν πως ο μικρός ἀγωνιάτης εἶναι πολύ ἀλλοιωτικός, χλωμός και τὰ μάτια του θγάζανε φλόγες.

—Μήτσο, πῶς το λένε το μέρος τοῦτο; ρωτάει χωρίς να τὴν θλέπῃ.

—Σπηλιά του Καρίτη.

—Τί ήταν ο Καρίτης αὐτός; Λέγε μου. Γιατί δὲ μιλᾷς σήμερα.

—Ὁ Καρίτης ήταν ληστής... Μία μέρα, ἔκλεψε ἕνα κορίτσι, που δὲν του τῶδιναν και τῶφερε δδ... Μὰ στερνά, ἤσαν οι δκοί της ἀρματωμένοι, τότε κλείσανε στή σπηλιά και τότε σὸ τῶσανε.

Τόνε κοιτάζει σαστισμένη.

—Καί... το κορίτσι;

—Πρόφτασε κείνος και τῶφερε ἀπαντᾷ σιγά.

Γίνεται σιωπή. Ἀέσφαινα, ο Μήτσο δόρμαει και πέφτει στο χῶμα, της πᾶνει τὰ χέρια, τὰ πόδια και της τὰ φιλεῖ γρήγορα, τῆς φλεῖ το φουστάνι, κάνει σάν τρελλός:

—Ἀχ, Τζένη, τὲ ντοῦα! φωνάζει κλαίγοντας, τὲ ντοῦα σὰ τη θντές!

Τρομάρα την ἔπιασε, πετάχτηκε ὀρθή. Ὁ ἔσθθος στέκεται ἔτσι, γονατισμένος, με το κεφάλι στο χῶμα, και τρέμει.

—Καλά, Μήτσο... καλά... Πῶς με τώρα!... πάμε!... ἀφήστε με!... Θά φωνάζῃ ή μαμά!... σῆκα, σὲ παρακαλῶ, πάμε!...

Τὴν ἀκολουθεῖ σάν ἀρνέται. Στὸ θαλλικεύουν και φεύγουν. Στὸ δρόμο δὲ μιλῶν. Καί ή μικρή φλάρεσκη δὲ θλέπει τὴν ὅρα να φτάσῃ στο Ξενοδοχείο.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Ἦταν ή τελευταία ἐκδρομή της Τζένης αὐτή. Ἐτοιμάζονται να φύγουν για τὸ σπῖν τους για τὴν Ἀθήνα. Ἡ Τζένη εἶναι δὴλ χαρούμενη, θά ἔξασθῇ τὸν καλοκαίρι.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Α. Σ. Δ., Ἐνταῦθα.—Για τὴν ἐμφύδωση τῶν χειρῶν, σὰς συνιστῶ — κάθε φορά που μπορεῖτε — να τὰ πονδράσετε με τὰλκ και να τὰ βρέχετε με τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Eau de Cologne	90 gr.
Teinture de Belladone	15 »
Για τὴν πιτυρίασι σὰς συνιστῶ τὸ ἑξῆς φάρμακο :	
Eau distillée	100 gr.
Eau de Cologne	25 »
Carbonate de soude	8 »
Saponine	3 »

Ἄν ἐπίσης μπορεῖτε, κάθε πρωὶ τρίβετε τις ρίζες τῶν μαλλιῶν σας με τὰ δάκτυλά σας, ἐπὶ δέκα λεπτά της ὥρας. Ἐπίσης μοναδικὸ φάρμακο για τὴν πιτυρίασι εἶναι και τὸ ἑξῆς : Κάθε φορὰ, πρὶν λουστῆτε, να ἀλείψετε τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα φλιτζάνι τοῦ καφέ λάδι τοῦ φαγητοῦ και να τρίβετε τὸ κεφάλι σας, ὅσπου ν' ἀπορροφηθῇ τὸ λάδι ἐντελῶς. Ὑστερα ἀπὸ μιά ὥρα λουξοῦ με ἄρδνη σαπονιῶδα και δίνετε ἰδιαίτερα προσοχή στο ἔξογαλμα τῶν μαλλιῶν σας.

Renée, Ἀλεξάνδρειαν. — Χρησιμοποιετὲ τὴν ἑξῆς κρέμα :

Lanoline	5 gr.
Vaseline	10 »
Eau de roses	20 »
Essence de geranium	0 » 02

Μὴ χρησιμοποιετὲ σαποῦνι για τὸ πρόσωπό σας, ἀλλὰ μόνον πιτυρόνεο και τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Eau de laurier cerise	20 gr.
Lait d'amandes	300 »

Πονεμένην Καρδιάν.—Δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ να σὰς ἔχω ἀπαντήσῃ, ἐκτὸς ἂν χάθηκε τὸ γράμμα σας. Ὅπωςδύοτε ἄνω, σὰς ἐπαναλαμβάνω τὰς συμβουλὰς μου. Για τις ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια να βάζετε τὴν ἑξῆς κρέμα :

Lanoline	35 gr.
Eau de Prochieri	15 »
Baume de Mecque	5 »

Τὸ πρόσωπό σας, για να μὴν σκάξῃ, τὸ πρωὶ να τὸ πλένετε με ἄσπρο σαποῦνι, βουτηγμένο στο γάλα, και τὸ βράδυ να τὸ πλένετε πάλιν με τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Eau de laurier cerise	20 gr.
Lait d'amandes	300 »

Ἰερραπετριτίσαν.— Να ἀλείψετε κάθε βράδυ τὸ πρόσωπό σας με βοτάνην και κατόπιν να τὸ καθαρίζετε με τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Alcool camphré	65 gr.
Eau de roses	35 »

Τὸ πρωὶ να μὴ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι, ἀλλὰ να πλένετε τὸ πρόσωπό σας με ἀγγοουόνεο ή με τὸ ἑξῆς ἴγρο :

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d'orange	50 »
Borax	10 »

Πούδρα να χρησιμοποιετὲ μόνον Ζακίνθου, ή ὅποια μπορεῖ να μὴν στέκῃ πολὺ, ἀλλὰ εἶναι ἀπολύτως ἀγνή.

Διδάδαιαν Ἰκάρου 100. — Να ἐξακολουθεῖτε τὸ ἀγγοουόνεο και να μεταχειρίζεσθε και τὴν ἑξῆς κρέμα, ή ὅποια προσάγει και λευκαίνει τὸ δέμα :

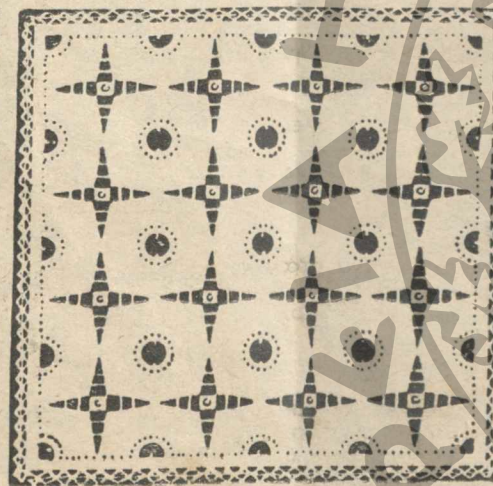
Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombre	50 »
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	10 »

Για τὴν πιτυρίασι να χρησιμοποιετὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Eau distillée	100 gr.
Eau de Cologne	25 »
Carbonate de soude	8 »
Saponine	3 »

Με αὐτὸ τὸ ἴγρο κανετε καθημερινὸς φοιζὸν στο κεφάλι σας. Ἐνα ἀπολύτως ἀποτελεσματικὸ και ἀπὸ μέσον εἶναι ἐπίσης τὸ ἑξῆς : Ὅταν πρόκειται να λουστῆτε, μιά ὥρα πρὶν, τρίβετε καλά τις ρίζες τῶν μαλλιῶν σας με ἕνα φλιτζάνι τοῦ καφέ λάδι τοῦ φαγητοῦ. Τυλίγετε ὕστερα τὸ κεφάλι σας με μιά πετσέτα και κατόπιν λουξοῦ με μπόλικη σαπονιῶδα και ξεπλένεσθε με ἄρδνη νερά. Ὅταν στεγνώσουν τὰ μαλλιά σας, δὲν θά ὑπάρχῃ ἔχθος πιτυρίδος.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ὁραϊότατο καρπὸν ἡμῶν, ἀπὸ λιπὸ ἄσπρο ή μπέξ, Κεντιέται με κέντημα κοστὸ και γαρνίρεται με μπαμπούλα Κυπριένη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΕΛ ΜΟΡΡΥ

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, είπε η κόμησσα ντε Φόρς. Η μητέρα σας είναι τώρα καλύτερα, μα υποφέρει πολύ ψυχικώς.

Ο Ροβέρτος ξέμεινε σιωπηλός. Η κόμησσα είδε πώς ανατρίχιαζε.

—Δεν θα θέλατε να την δείτε; τον ρώτησε.

Ο Ροβέρτος τραθήχηκε πίσω κι' απάντησε:

—Να την δω; Όχι, είν' αδύνατον!

—Σας περιμένει κάθε μέρα και λέει: «Θά ξαναγύριση. Δεν είναι δυνατόν το παιδί μου να χαθή ανεπανόρθωτα. Και όπως ξέρω, όπως έχω αντιληφθή, προσεύχεται νύχτα και μέρα για την σωτηρία σας...»

Ένας στριγγός λυγμός ξέφυγε από τα χείλη του Ροβέρτου. Μπροστά του, στο μισοσκόταδο, διαγραφόταν το άσπιο πρόσωπο της κομήσσης, όπου τα μάτια της φωτιζόντουσαν από μια γλυκερά λάμψη. Ο Ροβέρτος είδε δυο δάκρυα να κυλούν απ' αυτά τα άσπια μάτια. «Εκλαίγει γι' αυτόν, τον ξεπεσμένο και τόν άποσάτη, η άγνη και πιστή νέα γυναίκα, αυτή που δεν είχε ποτέ τολμήσει να την συγκρίνη με την 'Ισαβέλλα...»

Μια δυνατή συγκίνησης τόν άναστάτωσε. Υποκλίθηκε μπροστά στην 'Ελένη μουρμουρίζοντας:

—Ω! αν 'έκείνη' ήταν σαν κ' έσας.

Τη στιγμή αυτή, φάνηκε ο κ. ντε Βρυνιέ που ξαναγύριζε. Η κόμησσα ντε Φόρς ρώτησε με φωνή πνιγμένη από τα δάκρυα:

—Τι να πω στη μητέρα σας;

Σιγανά, με τόνο απελπισίας, ο Ροβέρτος της απάντησε:

—Πέστε της πώς υποφέρα... πώς υποφέρα όπως όλοι οι κολασμένοι μαζί... κι' ότι την αγαπώ πάντοτε...

Κι' αφού την χαίρετσε, άπομακρύνθηκε και ξαναγύρισε στα σαλόνια. Μα σε λίγο έφυγε πάλι χωρίς να ειδοποίηση την 'Ισαβέλλα και πήγε κάτω στους κήπους, όπου και πλανιότανε, σαν θαλασσιμένη ψυχή, όλες τις υπόλοιπες ώρες της νύχτας.

Ο θαλασσινός άνεμος στέγνωσε στα μάγουλά του τα φλογερά του δάκρυα. Μα δεν μπορούσε να γαληνένη τον άπελπιμένο του πόνο, που άρνιότανε να ξαναγυρίση κοντά στο Θεό, τόν όποιο φοβόταν.

Κατά τα χαράματα ξαναγύρισε και θρήνη την 'Ισαβέλλα να τόν περιμένη στην κάμαρή τους. 'Εκείνη, βλέποντάς τον, έτρεξε προς αυτόν και τού φώναξε:

—Επιτέλους! Τι έγινε; Γιατί με έκανες ν' άησυχώω τόσο;

Ο Ροβέρτος της απάντησε με τόνο κουρασμένο:

—Ξέχασα, είν' αλήθεια...

—Ξέχασες ότι σε περιμένα;... Ξέχασες ότι αγωνιούσα;... Μα δεν σκέφτεσαι πειά καθόλου ξέμενα;

—Ελεγε τα λόγια αυτά μ' ένα τόνο δυνάμης έκπληξεως. Τό χέρι της άκουμπουσε στον ώμο του και τού πρόσωπό της είχε πλησιάσει το δικό του.

—Απληστο, προσπαθούσε να διαβάση μέσα στα κουρασμένα του μάτια.

Μα τ' είδε να γυρίζουν άλλο. Ο Ροβέρτος ούτε καν είχε άνασκιρτήσει, άκούγοντας τις γεμάτες πάθος ερωτήσεις της.

Της είπε μόνο κάπως ξερά:

—Δεν φαντάζομαι πώς θέλεις να μωό κάνης σκηνές, 'Ισαβέλλα; Θά ήταν λίγο γελοίο...

—Γελοίο! φώναξε εκείνη. Σοδ φαίνεται γελοίο τού ν' άνησυχώ, τού ν' άναρωτιέμαι αν είμαι ακό-

Πλανιότανε στους κήπους, όλη τη νύχτα, σαν κολασμένη ψυχή...

μα ή Μπέλλα σου που την αγαπούσες άποκλειστικά! 'Οι δέ θα μιλούσες έτσι άλλοτε! Μα θέλω να μάθω ποιόν συλλογίζεσαι, άφοδ δεν συλλογίζεσαι ξέμενα;

Ο Ροβέρτος παραμέρισε λίγο και της απάντησε ψυχρά:

—Δεν πρέπει να παραπονείσαι... Έσθ με έκανες έτσι, άφωδ μου τού στήριγμα της πίστώς μου και χαρίζεται με άπ' όλους τούς δικούς μου...

—Τό έκανα αυτό για να μ' αγαπάς περισσότερο... για ν' αγαπάς μονάχα ξέμενα, περισσότερο άπ' όλα, όπως τόσο σιγά με θεοβαίνεις... Θυμάσαι;

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, προχώρησε και πλησίασε τού πρόσωπό της στο πρόσωπο τού Ροβέρτου. Της απάντησε με φωνή τραειά, χωρίς να την κυττάξη:

—Ναί, θυμάμαι...

—Ξαναπές τού μου!... Ξαναπές τού μου ότι μ' αγαπάς περισσότερο άπ' τού κάθε τι, Ροβέρτε;

Εκείνος παραμέρισε πάλι και, αυτή τη φορά, την κυττάξη. Δεν άνατρίχιασε καθόλου βλέποντας την φυσιογνωμία της, αλλά τού γυναικείο πρόσωπο που έπαλλε δολόκληρο από μια ποθητή ίκεσία.

Της απάντησε με τόνο κουρασμένο, κάπως τασκαμένο:

—Δεν μπορώ να σοδ τού πω πειά. Άν σοδ τώλεγα, δεν θά σοδ έλεγα την αλήθεια. Ήσουν τού πάλν για μένα. Μα πάσα δεν έσαι πειά πασα και συνήθεια, μια άνάμνησις... μια τύψις...

Η 'Ισαβέλλα τού άρπαξε τα μπράτσα και τα έσφιξε, χωρίς να θέλη, φωνάζοντας:

—Πές μου, τί αγαπάς τώρα; Τι σε παίρνει από μένα;

Ο Ροβέρτος άπαλλάχθηκε άπ' τού σφιγμό της και της απάντησε:

—Η μητέρα μου! 'Εκείνη συλλογίζομαι αυτή τη νύχτα. Προς εκείνη πετούσε η κουρασμένη καρδιά μου...

—Α! τού ύπομιαζόμουν αυτό! Άστε η μητέρα σου σε παίρνει από μένα με την άνάμνησί της μόνο!... Άστε δεν τ' άνασκεις όλα για ν' άπομακρύνεσαι τώρα από μένα;

Ο Ροβέρτος φώναξε πονεμένα:

—Α! μη μου θυμίζεις πειά αυτές τις θυσίες!... Με σκοτώνουν, με σκοτώνουν!... Πες μπόρεσα να ξεπέσω από τού μείο αυτό; Σοδ παρόμοια την ψυχή μου, 'Ισαβέλλα. Τη κατάστορες... Τι άλλο ζητώ από μένα...

—Επισσε τού μέτωπό μου τα δυο του χέρια, προσέχοντας:

—Αφσέ με! Έγω πω το... Μοδ γρειάζεσαι μονάχα. Πήγαινε, 'Ισαβέλλα, ν' άναπαυθής. Λυπούμαι που σ' άνησυχώ, μα δεν έκανες τί λά να με περιμένης...

Τότε εκείνη τού άπάντησε παράφορα:

—Θά σε περιμένα όλες τις ημέρες... Θά σε περιμένα όσούτο να ξαναγυρίσης σε μένα.

XIX

Τό φως έπεφτε άπ' τού λυγρούμα τζάμια επάνω στις πλάκες κι' ό λιθανιστός άέβαινε ψηλά. Τα άριόνα έπαιζαν. Ήταν ένας φαίς πολύ γλυκός, που αναμύχων τόν Ροβέρτο, που άποκοιμήται τόν πόνο του. Βρισκόταν στην 'Αγία Καικιλία, γοσταμένος στην συνήθειά του έσσι και παρακολουθούσε τη λειτουργία. Έροτελοτούσε ο

έξοδελός του άδελφός Τρεμάρ. Ο γέρο έφημέριος, στο στασίδι του, είνε τυλιγμένος δολόκληρος σε μια πορτοκαλιά λάμψη που χροματίζει τα μαλλιά του. Τό κόκκινο φόρεμα τών παιδιών τού χορού άποτελεί μια ζωηρή νότα μέσ' στην γλυκύτητα τών χρωμάτων και τών σθυσμένων χρυσαφιών. Νά ο μικρός 'Αρμάνος, που προχωρεί με τού λιθανιστήρι στο χέρι... Ο ούρανός είνε μέσα στα καθάρια του μάτια και η ψυχή του έχει διατηρήσει την λεκότητα τού βαπτίσματος. Ο καπνός άνεβαίνει άπ' τού λιθανιστήρι κι' ο Ροβέρτος προσπαθεί να τόν άναπνεύση...

Μά όχι, τού άρωμα πού άναπνέει δεν είνε άρωμα λιθανιστού... Είνε τού άλλο εκείνο άρωμα που τού άπεχθάνεται τώρα, αυτό τού άρωμα τού ήλεκτρου και της βιολέττας που τούσσην καιρό τόν είχε μεθύσει...

Τό όνειρό του είχε τελειώσει... Ένοιωθε κοντά του την παρουσία της 'Ισαβέλλας. Με θλίψη, άνασκήκωσε τα θαρειά θέλαφαρά του. Όχι, δεν βρισκόταν στην 'Αγία Καικιλία. Μπροστά του άδριόταν η φλαμανδική ντουλάπα της κάμαρής του. Βρισκόταν στο κρεβάτι του πολύ άρρωστος, έπειτ' από ένα κρύωμα που τού είχε άρπάξει κατά την έπιστροφή του από τού Ντυνάρ.

Σήμερα τού πρωί τού είχε μαντέψει από τόν τρόπο με τόν όποιο τόν εξέταζε ο γιαντρός, πώς η κατάστασι τού ήταν πολύ σοβαρή. Η δύσπνοια τόν έπνιγε, ο πυρετός τόν φλόγιζε. Μα αυτοί οι φυσικοί πόνοι δεν ήταν τίποτε μπρος στο μαρτύριο της ψυχής

του. Έθελπε καθαρά όλα τα σφάλματα της ζωής του κι' άνατρίχιαζε από τρόμο. Τα δάκρυά του ταραζόντουσαν, πλανιότανε από τα στενόνια.

—Έχεις άνάγκη από τίποτε, φίλε μου;

Η 'Ισαβέλλα έσκυψε προς αυτόν, γεμάτη φροντίδα κι' άνησυχία.

—Όχι, εύχαριστώ.

Εκείνη όμως έπέμεινε:

—Πές μου, τί επιθυμείς, αγαπημένο μου.

Τα γαλάζια του μάτια, που έλαμπαν από τόν πυρετό, καρφόθηκαν επάνω της.

—Δεν επιθυμώ παρά ένα πράγμα: να δώ την μητέρα μου. Γράψε της πώς είμαι πολύ άσχημα κι' ότι τη ζητάω...

Η νέα γυναίκα άνασκήκωσε.

—Μά όχι, τού είπε. Δεν είσαι άσχημα. Είνε περιττόν να την άναρωτήσομαι...

—Όχι. Θέλω να την δω, πριν πεθάνω.

—Νά πεθάνης! Τι συλλογίζεσαι; Μά όχι, θά ζήσης, θά ζήσης, Ροβέρτε, αγαπημένο μου!...

Θά σε φυλάξω, θά σε υπερασπιστώ έναντιόν τού θανάτου... Γιατί ενώ σ' αγαπώ πάντοτε!

Είνε σκύψε προς αυτόν και τόν τούλε με τα μπράτσα της. Μα ο Ροβέρτος την άπομάκρυνε.

—Όχι... όχι... σπάνουν πειά αυτές η ψεύτικες χαρές... Δεν ταυριάζουν με την ώρα που θρίσκομαι...

Μά η δύσπνοιά του τόν διέκοψε και η 'Ισαβέλλα φώναξε τη νοσοκόμα. Ήταν μια μοναχή, σύμφωνα με την επιθυμία τού Ροβέρτου. Όταν η κρίσις πέρασε, η άδελφή άπομακρύνθηκε.

Η 'Ισαβέλλα άπόμεινε όρθια κοντά στο κρεβάτι κρατώντας τού χέρι τού Ροβέρτου. Αυτός άπόμεινε μια στιγμή σιωπηλός, με τα μάτια κλειστά. Με τη σκέψη του βρισκόταν στο Σαρζέ, κοντά σε όλους τούς δικούς του. Και ήταν πολύ καλά εκεί.

Τα θέλαφά του σε μια στιγμή άνασκήκωθηκαν:

—Τηλεγράφησες; ρώτησε.

—Σε ποιόν, αγαπημένο μου;

—Μά στη μητέρα μου!

—Επιμένεις άπολύτως;

—Ναί, τού θέλω. Θά τού κάνης;

Η 'Ισαβέλλα δεν άπάντησε άμέσως. Ο Ροβέρτος νόμισε πώς θά τού άρνιόταν και είπε πικρά:

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

—Η σκέψη μου; Έκανε. Δεν είνε πειά δική σου... Άνήκει στο παρελθόν μου, στη μητέρα μου.

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

—Η σκέψη μου; Έκανε. Δεν είνε πειά δική σου... Άνήκει στο παρελθόν μου, στη μητέρα μου.

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

—Η σκέψη μου; Έκανε. Δεν είνε πειά δική σου... Άνήκει στο παρελθόν μου, στη μητέρα μου.

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

—Η σκέψη μου; Έκανε. Δεν είνε πειά δική σου... Άνήκει στο παρελθόν μου, στη μητέρα μου.

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

—Η σκέψη μου; Έκανε. Δεν είνε πειά δική σου... Άνήκει στο παρελθόν μου, στη μητέρα μου.

—Τι έχεις να φοθήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δεν θά μ' έλθης ποτέ πειά...

—Θέλω να έχω την σκέψη σου ως την τελευταία στιγμή...

—Απόστρεψε τού θέλημα του άπ' τού τα μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή η αγάπη που τόσο τόν είχε σκληρώσει άλλοτε.

Εκείνη άνορθώθηκε και άπομακρύνθηκε, λέγοντας με φωνή που έτρεμε:

—Καλά... Πάω να τηλεγραφήσω!...

***

Η νύχτα ήτανε μακρά, μέσα στην άτελείωτη άγνία που την έκοβαν δύο σπινίτες και θαλασσιτικές σκέψεις. Ο Ροβέρτος ωστόσο έπαιρνε θάρρος μ' αυτή τη σκέψη:

—«Η μητέρα μου θάρρη! Άδριο θά τη δώ!...»

Τού φαίνόταν πώς όλος ο τρόμος του, όλοι οι πόνοι του θά διαλυόντουσαν, μόλις η μητέρα του θά έφτανε εκεί και θά μπορούσε να καταφύγη μέσα στην άγκαλιά της όπως άλλοτε.

Κατά τα χαράματα, άποκοιμήθηκε. Όταν άνοιξε τα μάτια του, είδε πάλι στο κρεβάτι του τη μητέρα του και τόν έφημέριο της 'Αγίας Καικιλίας.

Γεμάτος χαρά, τραύλισε:

—Μαμά! Κύριε έφημέριε! Σώθηκα!

Η κ. Βιλάν, καταπνιόντας τα δάκρυά της, πήρε ανάμεσα στα χέρια της τού αδύνατο στήθος του, έγειρε τού κεφάλι της στον ώμο του και τόν φίλησε στα θαυουλωμένα του μάτια...

Ο γιός της!... Νά σε ποιά κατάσταση τόν ξανάβρισκε. Κοντά της, τού φτωχό έτοιμοθάνατο κορμί του άνατρίχιαζε από πυρετό κ' εύτυχία...

—Φίλησε με πάλι, μαμά! Τι καλά! Τι καλά!

Είχε έγκαταλειφθή στην άγκαλιά της, άκουγε με γοητεία τα τρυφερά λόγια που τού έλεγε κ' έπανελάμβανε:

—Εσείς έδω! Σώθηκα!...

—Αγαπημένο μου παιδί! Ροβέρτε μου!...

—Μαμά! Μαμά! Ω! πόσο λαχταρούσα να σε ξαναβρω!... Μα δεν είμαι πειά άξιος!... Είμ' ένας άθλιος!...

Ο γέρος έρεός έσκυψε προς αυτόν. Τα γέρικα χέρια του έσφιξαν τα ισχία χέρια τού άρρώστου. Η τασκαμένη του φωνή έλεγε:

—Φτωχέ μου μικρέ! Φτωχέ μου μικρέ!...

—Εργάσατε για μένα, κύριε έφημέριε; Έκάνετε για μένα αυτό τού ταξείδι;

—Μά ναί, μικρό μου παιδί... Έκανα την ψυχή σου δολόευκη την ημέρα της βαπτίσματός σου κ' έπειδή σκοτεινίασε λίγο στο δρόμο, φτωχέ μου μικρέ, έρχομαι να ξαναρχίσω σήμερα τού έργο μου...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

Δυο μεγάλα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρομερό δρόμο!... Δεν μπορώ πειά...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Πώς κατακτούν την γυναικεία καρδιά οι μεγαλύτεροι Δόν Ζουάν της δόξης)

δάκρυά τους θα μπορούσε να σχηματισθί μια καινούργια «Αλμυρά Λίμνη».

Οι Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ λοιπόν αναμφισβητήτως είνε βαθείς γνώστες της γυναικείας καρδιάς, γιατί ξέρουν πειά δόξα τ' αποκρυφα μυστικά τους. Κι' ο Έρβιν Γουόρντ κατάφερε να τους άποσπάση αυτά τὰ μυστικά και να τὰ φέρη στη δημοσιότητα.

«Η γυναίκες αγαπούν σήμερα με τὸ σταγονόμετρο, γράφει ὁ Έρβιν Γουόρντ. Δὲν υπάρχουν πειά μεγάλα πάθη.» Όλη η φλόγα κι' η τρυφερότητα της γυναικείας καρδιάς έχει συγκεντρωθί στο Χόλλυγουντ. Τὸ ταχυδρομείο της φιλομυπόλειος μοιράζει κάθε μέρα στις βύλλες τῶν διασήμων «αστέρων» 100 ὡς 150 χιλιάδες γράμματα! Όλα έχουν ἕνα λεπτὸ ἄρωμα κι' η διεύθυνσις είνε γραμμένη με γυναικεῖο γραφικὸ χαρακτήρα. Οἱ «αστέρες» περνούν τὴν ὥρα τους μ' αὐτὰ και σημειώνουν στὸ περιθώριο τί πρέπει ν' ἀπαντήσῃ ἡ ὑπηρεσία της ἀλληλογραφίας τους.

Μὰ συλλογισθήκατε ποτὲ τί θὰ ἦταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ διάσημοι Δόν Ζουάν τῆς δόξης, δίχως τὴν ἀγύλη τοῦ κινηματογράφου; Πὼς θὰ κατάρθωναν νὰ κερδίσουν τὴν ἀγάπῃ μιᾶς γυναικάς; Ἀς δοῦμε τί λένε μόνοι τους γι' αὐτὸ τὸ τόσο σοφὰρὸ ζήτημα.

Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ, παραδείγματος χάριν, δὲν ἔδωσε ποτὲ σημασία σ' αὐτὲς τὶς ἐξομολογήσεις τοῦ ταχυδρομείου. Συμπαθεῖ βέβαια ὅλες τὶς θαυμαστρίες του, μὰ εἶνε βέβαιος ὅτι καμιά τους δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὸν συγκινήσῃ πραγματικὰ.

—Γιὰ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ με τὴν καρδιά της μιὰ γυναίκα, μοῦ εἶπε, δὲν πρέπει νὰ εἰσαγῇ διάσημος! Δὲν πρέπει νὰ μοιάζετε με τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς ποὺ τραβάει τὶς πεταλούδες. Ἐἴνας τέτοιος ἔρωας σθύνει ἀμέσως, μόλις εἶδῃ σὰς γνωρίσῃ τὸ εἶδωλό σας... Κι' ὁ λόγος εἶνε ἀπόλυτος. Μιὰ θαυμαστρία μου, παραδείγματος χάριν, δὲν ἀγαπάει ἔμένα, τὸν Κλάρκ Γκέμπλ ὡς ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὡς κινηματογραφικὸ «αστέρα». Αὐτὸ λοιπὸν πρὸς ἅπ' ὅλα προσβάλλει τὸν ἀνδρικό ἐγωισμό μου. Ἐπειτα, μιὰ εὐκόλῃ νίκη δὲν ἔχει καμιά ἀξία.

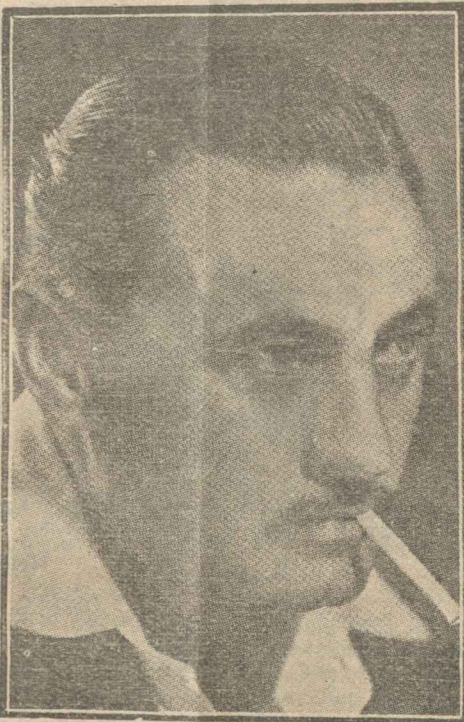
Ἐξέρετε ποῖα ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἐρωτικὴ κατὰκτησί μου; Μιὰ χαριτωμένη δακτυλογράφος! Τὴν εἶχα γνωρίσει, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνον, στὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχα γιοθί μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος, γιὰ νὰ διασκεδάσω σὰν «κοινὸς θνητός! Εἶχα μὴ σ' ἕνα λαϊκὸ ντάνσιγκ, στὸ ὅποιον χορεύουν συμπαιθητικὲς μοδιστροῦλες, ἐμποροῦπάλληλοι καὶ δακτυλογράφοι. Ἡ εἰσόδός μου δὲν κίνησε τὴν προσοχὴ κανενὸς καὶ καμίας. Μόνο μιὰ ξανθὴ μικροῦλα, μόλις τὴν κῦτταξά, μοῦ χαμογέλασε! Βιάστηκα λοιπὸν νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τὴς ζητήσω νὰ χορέψουμε. Ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Κι' ἔτσι ἔγινε ἡ γνωριμία μας. Τὴν ἔλεγαν Πέτζυ Γκράντ κι' ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ Τράπεζα. Ἦταν πάρα πολὺ χαριτωμένη. Μιὰ στιγμὴ ἐκεῖ ποὺ μιλούσαμε γιὰ ἕνα σωρὸ ἀσημαντά πράγματα, μοῦ εἶπε:

—Ἐξέρετε; Ἐχετε μιὰ καταπληκτικὴ ομοιότητα με τὸν Κλάρκ Γκέμπλ!

Διάβολε! Τί σύμπτωσης, ἔ; Γέλασα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Μὰ κι' ἡ ὁμορφὴ Πέτζυ δὲν ἄργησε νὰ με μιμηθῇ.

—Αὐτοὶ ὅμως οἱ «αστέρες» δὲν ἔχουν καρδιά, συνέχισε ἡ φίλη μου. Ἐχουν τόσες κατακτήσεις!

Ἐγὼ θέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ.

Ὁ Τζών Μπάρρυμωρ

δύο τους! Ἡ κόρη λοιπὸν τοῦ «βασιλέως» δὲν με ἐσοσέλησε πειά. Μὰ ἡ οὐζύγος τοῦ βιομηχάνου ἐξακολούθησε τὴν πολιορκία της. Κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ μαρτύριό της ἀποφασισα νὰ πάω σ' ἕνα ραντεβού της. Βλέπετε τώρα: Ἐκείνη μοῦ ἀγαποῦσε πραγματικὰ μ' εἶχε κερδίσει!...

Ὁ Γκάρυ Κούπερ περιφρονεῖ τὶς γυναῖκες, ποῦ... τὸν ἀποποιν!

—Δὲν με συγκινοῦν, μοῦ εἶπε, ἡ εὐκόλες κατακτήσεις! Μοῦ ζουν σὰν τὸ κυνήγι, ποὺ τὸ βρίσκει κανεὶς στὴν Ἀγορὰ! Δὲν νοιώθω δηλαδὴ καμιά συγκίνησι, κανένα χτυποκάρδι, καμιά χαρὰ γιὰ νὰ τὶς ἀποκτήσῃ.

Ὁ Κλάυβ Μπουκ τέλος ἀπάντησε ὡς ἐξῆς στὴν ἐρώση μου:

—Ὁ πραγματικὸς, ὁ μεγάλος ἔρωας ἔρχεται μόνος του, δίχως ἰδιοτροπίες, δίχως κυνήγια καὶ πρὸ πάντων δίχως προσποιήσεις. Εἶνε κάτι, ποὺ ἔρχεται ἀπρόοπτο, σὰν δυστύχημα!

ΕΡΒΙΝ ΓΟΥΟΡΤ

Εἶνε ὁμορφα στὸ σπίτι σας; ῥώτης ἡ Ἀλίκη Γκομπέν.
—Δὲν βαριόστε! Σπίτι ἐνὸς γερονταπαλιάρου... ἀπάντησε ὁ Λουκιανὸς Μενετιέ.

Ὁ Γκομπέν εἶπε ἀπολαυστικὰ τὸ κοινὸν του κι' εἶπε γέλαστος:—Μὴν τὸν ἀκούς, ἀγαπητὴ μου. Πρέπει νὰ εἶνε τρέλλα τὸ σπίτι του. Εἶχε πάντα θαυμάσιο γούστο. Θυμοῦμαι κατὰ ἐρωτικὲς φωλῆς, μερὸς ἀπερνετάκια καὶ μαριμαρίνες νεράδες, ποὺ μόνον ὁ Μενετιέ ἔξερε νὰ σαορῶνῃ...

—Ἐπὶ ποὺ τὰ λές, εἶπε ὁ Λουκιανός, θὰ νοιῶσῃ ἡ γυναίκα σου πὼς τὸ σπίτι μου εἶνε τόπος ὁρίων. Ἀπεναντίας, λοιπὸν, κυρία μου, τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ ἡσυγχο, πολὺ ἀπλό. Μιὰ συνηθισμένη τραπεζαρία κι' ἕνα ἀπόλυτον γραφεῖο...

—Κι' ἡ ἡρεσδοτικότητα; Βλέπεις; Ἀποφεύγει νὰ μᾶς πῇ γιὰ τὴν ἡρεσδοτικότητα!... φώναξε ὁ Γκομπέν.

—Ἀλφρέδο!... ἔκανε με κάποια λεπτότητα ἡ κ. Γκομπέν. Χαιροῦμαι ὅμως περὶ ἑρῆς, με τὴν παράξενη ζωὴ, ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ γίμος τους. Ἀντίπατον, σὲ ἡλικία σαραντατριῶν ἐτῶν!...

—Ἐἴπατε, λοιπὸν. Περιγράφτε μας τὸ διαμέρισμά σας, εἶπε στὸν Λουκιανὸ. Μπαίνουμε... Πὼς εἶνε ἡ εἰσόδος;...;

Τότε ὁ Μενετιέ ἔκανε μιὰ πρότασι:—Τὸ ἀπολύττερον θὰ ἦταν νῦν τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ νὰ γᾶμε μαζί, εἶπε. Θὰ ἐκαναποηθῇ κι' ἡ περιέργειά σας γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ θὰ βῶ καὶ γὼ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς περιποιηθῶ, μιὰ φορὰ στὰ χίλια χρόνια...

Ἡ κ. Γκομπέν φάνηκε κάτωθεν στενοχωρημένη.

—Ἐἴπα ἀνότη με τὶς ἐρωτήσεις μου, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐνοχλοῦμαι... Καταλαβαίνω, εἶπε πολὺ φυσικῶς, ἕνας ἐργὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐμφωδιασμένος με τὸ χῶδὸ τί, γιὰ νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις. Θὰ σὰς στενοχωρηθῶμε...

—Σὺπα, λοιπὸν! Δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ! τὴν διέκοψε ὁ σέκιγος της. Ἀλλοστε δὲν θάχουμε αὐταισῆς ἐμείς. Πράγματα ἀπόλυτα... Μονάχα σαιμάνια νὰ ἀπορῇ ἡμεῖς, κι' ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, σὰς τὸ χαρῆς...

—Ὅτι νάιναι...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς θὰ διασκεδάσῃ, κυρία μου, εἶπε φεύγοντας κι' ὁ Μενετιέ. Ὁ νομῶστε πὼς βρισκόσε στὸ σπίτι κανενὸς ταγματάχου ἐν ἀποστρατεῖα...

—Ἐνοῖα σου, ἔνοῖα σου!... Θὰ περάσῃς περὶ ἡμέρας!... Ἐπὶ ποὺ τὰ λές, εἶπε ὁ Ἀλφρέδος Γκομπέν. Σέρεις, Ἀλίκη, ἂν δὲν βῆς φωτογραφίαις γυναικῶν πάνω στὰ ἐπιπλά, αὐτὸ θὰ πῇ πὼς τὶς κλειδῶσε στὰ συρτάρια του.

Τὸν διασκεδᾶσε πολὺ αὐτὸ τὸ γλεντάκι τὸν Ἀλφρέδο. Ἦταν ἕνας νέος, χορτέος καὶ με φονοκοιμένα μάγουλα. Χωρὶς τὴν φάλαγγα του, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πᾶρῃ γιὰ ἕναν πολὺ παλὺ ἔφηβο. Πάντα γέλοιος καὶ σκοντοῦσε τὸν συνομιλήτη του με τὴν κοιλία του, ἦταν πάντα εὐδιάθετος κι' ἔπαιρνε τὴ ζωὴ σὰν ἕνα γλέντι ἀδιάκοπο. Τάδεξε διαρκῶς με τὸν Λουκιανὸ, γιὰ τὴν λεπτότητά του, τὴν δειλία του, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μαλλιά του, ποὺ ἀρχίσαν ν' ἀσπρίζουν, καὶ γιὰ τὴν μεγαλοχολὴ ἐκφρασί του προσώπου του. Τὸν συγκρίνε με τὴν γυναίκα του, ποὺ ἀναστάνεξ πολλές φορές βαθειὰ καὶ τὴν ἔβλεπε κάποτε λυπημένη γιὰ πράγματα, ποὺ αὐτὸς δὲν εἶδε πεντάρα.

***

Ὅταν ὁ Μενετιέ γύρισε σπίτι του, ἔκανε μιὰ βόλτα στὸ διαμέρισμά καὶ τὸ βόηκε φωνάζον, σκονιομένο. —Βρωμὴ ποῦρο καμμένο ἐδομέσα. Κάττισες; ῥώτης τὸν ὑπὲρ του.

—Ὁχι, κύριε. Ὁ κύριος καπνίζει πολὺ καὶ φυσικὰ μυρίζει καπνός... Δὲν εἶνε ὅμως ἄσχημο αὐτό. Σκοτώνει τὰ μικρόβια...

—Κίτταξε ν' ἀερίσῃς καλὰ, γιὰ φύγῃ αὐτὴ ἡ μυρωδιά, εἶπε ὁ Λουκιανός. Τὴν Τετάρτη ἔχω τραπέζι σὲ δύο πρόσωπα. Θὰ σοῦ δώσω τὸ καπνὸν μου φράσκο γιὰ νὰ σεορίσῃς... Θὰ ξυρίσῃς καὶ τὸ μoustache σου...

—Νὰ ξυρίσω τὸ μoustache μου; στέναξε ὁ ὑπὲρτης. Ἐστω, ὅμως... Ποῦ καλὰ, κύριε...

Δὲν τοῦ καλοφάνηκε διόλου αὐτὴ ἡ ποιικιλία στὴ ζωὴ τους, τοῦ ὑπὲρτος. Περνοῦσαν τόσο ἥσυχα! Ἀνὰ τὸν ἀνὴρ ἀρχίζε τὶς ὑποδείξεις, τὶ θὰ γινότανε; Κι' οὔτε πᾶσι εἶχαν πειά, οὔτε γυναικὰ, τίποτα πρεπόν...

—Ὁ ἀγοράσῃς ὅτι χρειάζεται, τοῦ εἶπε ὁ Λουκιανός.

Ἐπειτα ὁ Μενετιέ κίτταξε τὰ ἐπιπλά του περσισμένους. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἀσχημία τους. Τὸ φανερόθηκε μοναῖς τώρα, φανερό, σὰν τὴν ἀσχημία, τὴν μαρμαρῆνη ἀσχημία μερικῶν προσώπων. Πὼς μάσκεσε νὰ ζῇ ἐκεῖ μέσα τόσα χρόνια; Αὐτὸ τὸ μυστικὸν ταῖτο! Τὰ ἀνὴρτα ἐκεῖνα ταμπλό! Νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἀπὸ τὰς κούλας τὸν μορφοσῶ τῆς Ἀλίκης, τῆς τόσο λεπτῆς, τῆς τόσο καλοσχημῆς, ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κοινὰ, τὰ τιποτένια πράγματα!...

Ἦταν, βέβαια, ἡ γυναίκα ἐνὸς φίλου, γυναίκα ὅμως πάντοτε! Πάνω στὸ γραφεῖο ἦταν μιὰ στίβα ἀπὸ καλὰ γράμματα, ἐφημερίδες καὶ βιβλία. Τὴν ἀναστασία, θεέ μου!...

Τὴν ἄλλη μέρα κίόλας ὁ Λουκιανὸς ἀγόρασε χαλιά, κουρτίνες, κα-

ΞΕΝΑΓΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Ἀπώσε ἀκόμα κι' ἕνα δέμα ἀρκούντα στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ...

Ὁ Γκομπέν εἶχε μιλῆσει γιὰ φωτογραφίαις γυναικῶν. Ὅλες μαζί αὐτὲς βρισκότονταν ἀπὸ καιρὸ στὰ συρτάρια κρημνένες. Ὁ Λουκιανὸς τὶς ἔβγαλε μιὰ στιγμὴ. Μὰ δὴ! αὐτὰ τὰ χαμογελά εἶχαν χάσει πειά τὸ θέλητρό τους καὶ τὰ καπέλλα ἦσαν περσισμένης μόδας. Τὶς ἔβαλε ὁ-τόσο μέσα σὲ κορνίζες καὶ τὶς ἀράδιασε στὰ ἐπιπλά...

Τὴν Τετάρτη πῆγαν οἱ Γκομπέν. Ὁ Ἀλφρέδος με σόων, μ' ἕνα ἄνθος στὴ μπουτονιέρα, με τὸ αἰώνιο ἀνεξάντλητο κέφι του. Ἡ Ἀλίκη τὰ εὐρίσκε διὰ γοητευτικὰ, μόλις ὅμως τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ ὀλόγυρά της. Κεῖνη ἡ μυρωδιά — ποὺ μόλις γῆς εἶχε ἀγορασθῇ — φανταζότανε πὼς εἶχε μείνει ἐκεῖ ἀπὸ κάποια γυναίκα. Γιὰ κάποια ἄλλη γυναίκα πάλι, ὁ Λουκιανὸς θάχε βάλε τὸ ἀπαλό αὐτὸ φῶς. Καὶ τὸ χαλὶ ἐκείνο γιὰ κάποια ἄλλη στὰ πόδια εἶχε ἀγορασθῇ... Ἐνα χαμηλὸν ντιβάνι στὸ σαλόνι, τὰράξε βαθειὰ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀλίκης. Καὶ στὸ τέλος δὲν θέλησε νὰ σιᾶ τὰ μαλλιά της μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, ποὺ τὸν χρησιμοποῖσαν τόσες ἄλλες!... Μίλοσε τώρα σιγαλά, με κάποια μεγαλοχολία, κάποια θλίψη στὴ φωνή.

—Ἀλίκη! φώναξε ἄσφρα ο ἄνδρας της, ποὺ ἔφαχνε παντοῦ. Ἀνακάμψατε τὰ πορταῖτα ποὺ σοῦλεγα. Νὰ καὶ μιὰ ἀγαπημένη! τοῦ Λουκιανοῦ, ποὺ τὴν γνώρισα μάλιστα!...

Κάθισαν ὅστερα στὸ τραπέζι. Ὁ Ἀλφρέδος εἶπε πολὺ. Ὑστερα ὅχιος νὰ διηγήται διέξες τὸν παλιὲς κατακτήσεις, κατενθουσιασμένος, εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ Ἀλίκη ὤστανε. Εἶχε φαντασθῇ, μ' ὅσα ἔβλεπε, τὸν Λουκιανὸν γιὰ μεγάλο γυναικακατακτητὴ, καὶ ἔζηλε...

Κι' ὁ Λουκιανός; Ἦταν σὰν χαμένος... Αὐτὸς κατακτητὴς; Αὐτός, ποὺ ζοῦσε τώρα τελευταῖα σὰν καλόγηρος; Ἀ! τί τραγικὴ παρεξήγησις!...

Κι' ἐνὸς ὁ Ἀλφρέδος ἐξακολουθοῦσε νὰ πῇ, μεθυσμένος πειά, τὰ μᾶτια τῆς Ἀλίκης ἀνταίωσαν τὰ μᾶτια τοῦ Λουκιανοῦ. Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ μόνο στιγμὴ καὶ κοκκίνισαν. Ἡ Ἀλίκη ἦταν πειά ἐρωτοχυμμένη μαζί του. Ποθοῦσε νὰ κατακτήσῃ τὸν μεγάλο αὐτόν...κατακτητὴ καρδίων!...

***

Ὅταν ὁ Λουκιανὸς ἐβγαίνει κατὰν μόνος, ἐνοίωσε μιὰ ἀπερίγραπτη ἀσχημία στὴν καρδιά του. Τὸ κάθε τί τοῦ θυμῆκε τὴν Ἀλίκη. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἶχε ἐμφωδιασῇ μ' αὐτήν, τὰ ἐπιπλά, τὰ ἀρώματα...

—Ὁ! εἶμαι τρέλλος!... Τρέλλος!... φώναξε. Εἴμαι τρέλλος!... Τί ἔχω;...

Τὴν ἄλλη Πέπειτ πῆγε ὅπως πάντα στὸ σπίτι τῶν φίλων του. Φοδῶτανε κι' ἔπαιζε συγχρόνως. Ὁ Γκομπέν δὲν εἶχε ἔρῃ ἀκόμη. Ὁ Λουκιανὸς κατὰ τὴν Ἀλίκη καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν πειά ἱερός. Μὰ κι' ἐκεῖνη τὰ χέλια τρέμανε, καθὼς τοῦ μιλοῦσε. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ριχτοῦν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἄσφρα ο Λουκιανὸς ἔφυγε ἀπ' τὸ Ἥαρι καὶ μετὰ ἕνα μῆνα γύρισε περσισμένος. Ἦταν τόσο ἑσπῆκος γάμος, χωρὶς καμιά δικαιολογία, χωρὶς καμιά αἰτία, κατέληξε τὸν κόσμο. Κι' ὅμως, πῶς εἶχε φαντασθῇ ὁ δυστυχισμένος Λουκιανὸς πὼς θὰ μπορούσε ν' ἀπαρῇ τὸ τραπεζο-ἐγ-κλημα, νὰ πᾶρῃ τὴν γυναίκα τοῦ πρὸ καλοῦ, τοῦ πρὸ παλαιοῦ φίλου του.

Ἡ γυναίκα του ἀντιπαθεῖ τὴν Ἀλίκη. Οὔτε καὶ βλέποντάσαν σιγὰ. Μιὰ μέρα, ὁστόσο, πῆγαν νὰ δοῦν τοὺς Γκομπέν. Ἡ Ἀλίκη ἦταν τόσο ὁμορφῇ, τόσο ἐνθουσιωμένη, ποὺ ὁ Λουκιανὸς πόνεσε τραπεζοῦ. Δὲν βόηκε πειά μέσα στὰ μᾶτια της, ὅταν τὸν κίτταξε, παρὰ μιὰ τρυφερὴ εἰρωνία, ἕναν ὁλοκὸν περσιστικόν.

Ἐξάφνα, ὁ πάντα κεφᾶτος Γκομπέν, ὁ πάντα προσχαρὸς, πῆρε τὸν φίλο του παρῶμερα:

—Ἐ, τώρα πειά ποῦσαι παντρημένος, φιλάρδο μου, τοῦ εἶπε, ἂν σοῦ χρειασθῇ καμιά φορὰ τὸ καλὸν ὡς γιὰ τὴν γυναίκα σου, μπορεῖς νὰ με χρησιμοποήσῃς. Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ σοῦ ἐξηγήσω κι' ἐγὼ τὴν ἰδίαν ἐκδοχὴν. Βλέπε με τὴν Ἀλίκη τάχους ταπεινῶσαι αὐτὴν χάριν τώρα τὰ ζητήματα αὐτὰ! Ὁ κανὼνας τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του. Τραβάω ἐγὼ ἀπὸ τὸ καὶ κείνη ἀσκαί, με ἀξιοποῖται βέβαια. Γιὰ νὰ χωρῶμαι, μιὰ πρὸ συμφωνοῦμε σὲ διατ' ἄλλα ζητήματα; Ἐ; Ὅπως ἔπαυε, λοιπὸν, εἶμαι στὴ διάθεσί σου...

Ὁ Λουκιανὸς δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξι. Ἦταν κατὰπληκτος μ' αὐτὰ πούχε ἀκούσει. Κι' ὅταν ἐβγαίνει μόνος, ἔρῃε μιὰ ματιά στὴ γυναίκα του καὶ μιὰ ματιά στὴν Ἀλίκη, ἀπὸ μακριά. Κατάλαβε τὴν τρυφερὴ καὶ τόσο ἀσχημὴ θυσία του, καὶ κρημνίσκε πρὸς ἀπὸ μερικὸς φωνῆς, γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὰ μᾶτια του καὶ νὰ συνέλθῃ...

Ἡ ἐκτενέστερη τοῦ Γκομπέν εἶχε ῥῃ πολὺ ἀργά! Ἡ ζωὴ του ἦ-ταν πειά χαμένη!...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Η ΔΥΣΙ ΜΙΑΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Από τις «Αναμνήσεις παλαιού Αθηναίου», του εταίρου της Γαλλικής Σχολής Αθηνών Αιμ. Γκεμπάρ. Ο θάνατος του μητροπολίτου Μισαήλ και ο Όθων. Η περιγραφή της ιστορικής κηδείας. Οι βασιλείς και οι φοιτητάι. Ο Γκεμπάρ στο Ναύπλιο, στο Άργος, στις Μυκήνες. Οι «δημοκρατικοί» του Άργους. Άγνωστα επεισόδια της «Μεσοβασιλείας». Η «Πύλη της Ξηράς» και ο ασφαλιστικός ρόλος της στις μέρες της ανταρσίας.

Α παλαιά ταξιδιωτικά βιβλία, που δλοένα και γίνονται σπανιότερα, παρέχουν άγνωστες, και γι' αυτό πολίτες, πληροφορίες για την χώρα μας. Γραμμένα από ξένους περιηγητές, που πέρασαν σε στιγμές ιστορικές από την Ελλάδα, τα βιβλία αυτά έχουν την ακρίβεια του αυτόπτη και τη φρεσκάδα της περιγραφής. Η πληροφορία τους πηγάζουν από τα γεγονότα. Έκτος όμως των βιβλίων, είναι και η ξένης έμπειρης της εποχής. Τέτοια είναι η Γαλλική «Πανεπιστημιακή Έπαθεώρηση», όπου βρίσκονται δημοσιευμένες «Αναμνήσεις Παλαιού Αθηναίου», αναφερόμενες στα συμβάντα της μεταπολιτεύσεως του 1862. Συγγραφέας των αναμνήσεων αυτών είναι ο Αιμίλιος Γκεμπάρ, άλλος κα- διχητής του Πανεπιστημίου στο Παρίσι. Στη σύγχρονη επιστήμη ο Γκεμπάρ είναι γνωστός για τις ιστορικές του μελέτες και για τις με- σαιοανατολικές του εργασίες περί της Ιταλίας στην Αναγέννηση.

Ο συγγραφέας αυτός από 75 ετών διατελούσε εταίρος της Γαλλικής Σχολής Αθηνών, όταν η Σχολή αυτή είχε το κατάρτισμα της εκεί όπου είνε σήμερα το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία». Η περιγραφή αυτής πρώτης φορά μεταφράζεται στη γλώσσα μας.

Γράφει λοιπόν ο Γκεμπάρ, ότι τα Αθηναί- κά φύλλα της εποχής εστιμάτιζαν τότε τις αυταρχικές τάσεις και τον τυραννικό χαρα- κτήρα του Βασιλέως Όθωνος, ακόμη και την τοιχογραφία της Βασιλικής Αιθουσας. Όταν η Αιθουσία περνούσε έφτυπη — «ένω η σάλ- πιγγες άντηχούσαν» — μπροστά από τη Γαλ- λική Σχολή, διασχίζοντας την πλατεία των ανατόρων, δεν την χαίρετο κανείς.

Ο δυστυχισμένος ο Όθων, κατά τον Ιού- λιο του 1862, είχε προσή σε μία συγγενική εκδήλωση, η οποία όμως δεν τον άφελσε κα- θόλου. Είχε πεθάνει ο Μητροπολίτης Μι- σαήλ, σε ηλικία σχεδόν 100 ετών, που ο λαός τον σέβονταν πολύ για τη φιλοπατία του και την αγιότητα του.

«Εκηδέθη — γράφει ο Γκεμπάρ — με δραματική επισημότητα. Τέσσερες μέρες με- τα το θάνατό του, τον έντυσαν με τ' άρρε- ρατικά του άμια, του έφόρεσαν στο κεφάλι τη χρυσή του μάρα και τον εκάθησαν στο θρόνο, στη συνθησμένη του θέσι, στη Μη- τροπόλη».

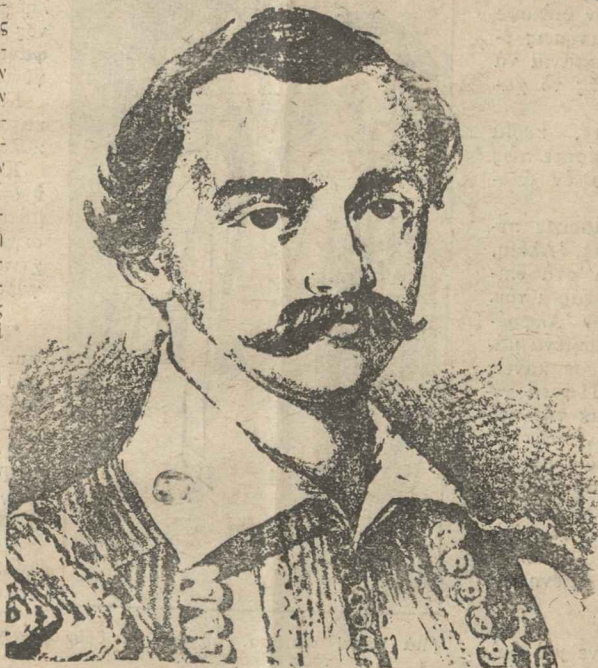
«Ο Βασιλεύς, οι ύπουργοί και οι αλλοίκοι παρόντες στην κηδεία του Ιεράρχη. Όταν έτελείσσε η νεκρώσιμη ακολουθία, παρήλασαν όλοι μπροστά από τον φασματώδη νεκρό και πρώτος ο Βασιλεύς τον έφίλησε στο στόμα» (*).

«Ακολουθως — συνεχίζει ο Γκεμπάρ — έ- σήκωσαν τον νεκρό, για να τον μεταφέρουν στο Νεκροταφείο, που βρί- σκεται κοντά στον Ίλισσο ποταμό. Προηγείτο η μουσική της Φρουράς, παίζοντας πένθιμα έμβατήρια. Δεξιά και αριστερά του φερότρον έ- βάδιζαν οι έπισκοποι και οι άλλοι κληρικοί. Πίσω έρχόταν ο Βασιλεύς, άσκητής, με κατάσταση φουτανέλλα, χρυσόκέντητη φέμελη και χρυ- τώντας το φέσι του στο χέρι. Η νεκρική πομπή έπέρασε μπροστά μας το μεσημέρι, ενώ φυσούσε σφοδρός άνεμος, μέσα σε σύννεφο από σκό- ην. Η κεφαλή του νεκρού Μητροπολίτου Αθηνών, δεμένη με ταινία στη νεκρική έδρα, βαρεία κι' από τη μάρα, ταλαντεύονταν με άπαιστο τρόπο. Παρέλιν να σπείρωσω ότι είχαν λησμονήσει να τον βαλσα- μώσουν. Ο Όθων έβάδιζε πολύ συγγενισμένος, έχοντας ακόμη στα χεί- λι του την άσθησι του άλγεινου νεκροφιληματος...».

Ανάγκη να πληροφορηθούμε τους άναγνώστες μας ότι η συγγένισσις του Βασιλέως ήταν άπολύτως δικαιολογημένη. Ο Μητροπολίτης Μι- σαήλ ύψήζεε διάδοχός του και τον άγαπούσε όχι μόνον σαν Βασιλέα του, αλλά σαν παιδί του. Ο Όθων έχανε έναν πολύτιμο φίλο και σύμ- βουλο, και μάλιστα σε περιστάσεις κρίσιμωτες για το θρόνο του.

Τρεις μήνες μετά την κηδεία αυτή έγινε η δραματική έξοσις των Βασιλέων, και λίγες μέρες άργότερα ο Γκεμπάρ θέλησε να έπισκεφθή το Ναύπλιο. Μπαχαριστηκε λοιπόν στο «Πανελλήνιο», το ιστορικό βασιόρι, που άργότερα, στην Κρητική Έπανάστασι του 1866, έταξε ρόλο ήρωικό.

(*) ΣΗΜ. «Μπουκέτο». — Είνε φανερόν ότι ο Γάλλος περιηγητής δεν θα είδε καλά τη στιγμή εκείνη. Ο Όθων, που ήφερε καλά στα 1862 τα Έλλη- νικά έθιμα, θα έφίλησε τον νεκρό Ιεράρχη στο χέρι και ποτέ στο στόμα.

Ο Βασιλεύς Όθων

Στο κατάρτισμα του «Πανελληνίου» ο Γάλλος περιηγητής δεν έ- γνησε να σχετισθή με μία διάδα Ξοφρον φοιτητών, που άγνισαν τις έπιτροπεί του Πανεπιστημίου διά να φέρουν την περιήγησι «έκρη κά- λιστη» Παταλέξοπούλου στάς Αθήνας, όπου διά της γυναικας παρη- ρική ύποδοξη. Οι φοιτητάι ήσαν ένθουσιώδεις, μιλούσαν περί έλευ- ρίας και Δημοκρατίας.

«Έγκωμιάζον τον Κωνσταντίνο Κανάρη, τον πυρπολήτη της Χίου, έ- παναστατικό σύμβολο εναντίον της άπολιταρχίας». Ένας από τους έ- πιβάτες είχε γνωρίσει προσωπικώς στις Βρυξέλλες τον Βασίλα Ούρα και άσπύγγειλε τον ήμνο του ποιητού για τον ένδοξο ναύαρχο. Δια- φητοχός γαίτης ακόμη, ανέλαβε να εκδιχηθή τη σφαγή των Χίων, δη- γήσας το πυρπολικό του κατά της ναυαρχίδος του Καπετάν Πασιού.

Όπως συμβαίνει στα ταξείδια, ύστερα από λίγη ώρα ο έταίρος της Γαλλικής Σχολής και οι Έλληνες φοιτητάι είχαν γίνει στενοί φίλοι και συνέπιναν «έντερ της Έλληνικής Δημοκρατίας», που θα γίνονταν με- μό...αίωνα και περισσότερο!...

Το βράδυ της ίδιας ημέρας το βασιόρι έφτασε στο Ναύπλιο. Το καρό έκείνον τα βασιόρια δεν έδιαφέρονταν να τελειώσουν το ταξί- τους. Έπιναν σε όλα τα λιμάνια. Το Ναύπλιο και τότε, όπως και σήμερα, ήταν μία μικρούλα πόλις, έωσμένη όμως με την θάλασσα. Είχε καλό λιμάνι. Η μικρή της πλατανόφυτη πλατεία είχε γύρω τα ίδια με σήμερα παλιά χτίρια. Το ξενοδοχείο της μόνον ήταν άξιοσημείωτο. Τα δωμάτια του έ- λεεινά. Η καρέκλες κούτσες και τα κρη- βάτια γεμάτα ζωφία. Μόνον ο έπαινος έφερε το όνομα του Όμηρου ήρωος Α- γαμέμνονος, έσως γιατί ο νοσός του άρ- ροσκηθή ότι αυτό το έταίριον, άρρ έφ- σκονταν κοντά στις Μυκήνες, γράφει ο Γκεμπάρ.

Και ο Γάλλος περιηγητής συνεχίζει τις έντυπώσεις του: «Μόλις ένύχτωσε, μετά το δείπνο, κατέ- ηκα στην πλατεία του Παλατιού. Έκεί με- περμένα οι φίλοι μου ά φησάται. Η πλα- τεία, οι δρόμοι, η πόλις, το Παλάτιον, όλα ήσαν φωταγωγημένα. Το Ναύπλιον ήσαν γε- μάτο από κόσμο χαρμόσυνο. Η χαρμύνη έσημαιναν όλοένα πανηγυρικά. Η γυναικας γελοούσαν, οι πατάδες φανότανον ότι έ- χαν καλοφάει».

«Έλενθερωθήκαμε! έφρόναζαν όλοι. Έ- σχηματίσθη κινήσινος Κανάρη... Ηφι- τόρα διά τηλεγράφημα... Είπον Γάλλοι έλα να χαρής με τους Έλληνες...».

«Κρατούμενα επερίελεδον ημε- τό σημαίνει κυρία ντε σού, μπου ντε σού, περάσαμε τα στενά σοκάκια του Ναυπλίου, φωνάζοντας με όλη τη δύναμι της φωνής μας: — Ζήτω η έλευθερία! Ζήτω ο Κανάρης».

«Υστερ' από δύο μέρες, ο Αιμίλιος Γκεμπάρ (που έξακολουθούσε να μένει στο Ναύπλιο, γιατί η συγγενισσις με τον Πειραιά γινότανε με- φορά τη βδομάδα), ένα ποιά έαγνίστηκε από τις χαϊμαίες της να- τονικής εκκλησίας, που φανόνταν σαν να τις είχε πιάσει νεφέλη. Ρυ- μιδίες από πενήντα πατάδες, τον έκαμαν να τρέξη στο παλάτιον. Ο λόκληρος ο κλήρος της πόλεως και των χωριών, σοφωτάτος, με τη φανταχτερή του πετραχίλια, με λαμπράδες στα χέρια και γυναικας περνούσε λιτανευτικά κάτω από τα δένδρα της νεκρικής πλατείας. Στρατός και λαός ακολουθούσσε. Την εποχή εκείνη, όταν ο στρατός και ο λαός άποτελούσαν ομάδα, η συγγένισσις άνωμαζόνταν...στρατός και λαός». Έτρεξε λοιπόν και ο Γάλλος συγγραφέας ν' άναμνήμη με την στρατόλαο εκείνον.

«Τη στιγμή — γράφει — που η λιτανεία έπληρώσε τον στρατό, έσταμάτησε και άνοιξε δρόμο κι' ένα πλήθος μάγκες, που έσπιναν με- σχοχή την εικόνα του Βασιλέως Όθωνος σε πολιτευτάτι χαρμύ- Η εικόνα αυτή εστάλιζε το κατάρτισμα της Ναυαρχίας (το έλασε ο- νάτορο του Βασιλέως) και είχε παραδοθή στους μάγκες για να την διαπομπήσουν».

«Κατά τα μεσάνυχτα — συνεχίζει ο Γκεμπάρ — η πόλις ήσαν βε- αμένη στο σκοτάδι, βουβή. Άπεράσισα να έπισκεφθώ την άλη μου- το Άργος και τις Μυκήνες. Από το παράθυρό μου, που δεν ήχε κα- ραπετάσματα, το φεγγάρι με κούταζε με γλυκύτητα. Στο ραίον της γειτονικής στρατώνας έσήμαινε τρείς. Την ίδια στιγμή, χτίρια άνωμα- ζόνταν».

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η άποστολή του φυσιοδίφου Άντριους. Στην κοιτίδα της άν- θρωπότητας. Πού βρίσκεται ο Παράδεισος. Με τι γράφουν στη Νέα Γρενάδη. Το θαυματουργό φυτικό μελάνι. Η «Έταιρεία των Άρείων» στην Αμερική. Τι θέλουν και τι άνεπιδέχονται τα μέλη της. Ο πλανήτης Άρης ύπόδειγμα κόσμου. Κατά του χρυσού και των πολέμων. Η ζωή των άρχαίων Σουδαριτών.

Πρό ήμερών ο γνωστός Αμερικανός φυσιοδίφης Ρόυ Άντριους έ- ξεκίνησε επί κεφαλής μεγάλης άποστολής από την Αμερική, για το έσωτερικό της Ασίας. Σκοπός της άποστολής αυτής είναι ν' ανακαλύ- ψη την πρώτη κοιτίδα της άνθρωπότητας. Κατά την γνώμη του αν- ρίου Άντριους, ο όποιος έχει κάμει πολλές έξερευνήσεις στην Ασία, κοντις της άνθρωπότητας είναι η έρημος Γκομπι, που βρίσκεται στη Μογ- γολία. Στην έρημο αυτή, λέγει ο Αμερικανός φυσιοδίφης, ήταν άλλοτε η περίφημη Έδεμ, ο έπαγιος δηλαδή Παράδεισος, όπου έζησαν ο Άδάμ και η Έβα, οι γεννήτορες της πρώτης άνθρωπότητος φηλός. Η έρημος Γκομπι ήταν στους προϊστορικούς καιρούς, πριν από πολλά δη- λαδή εκατομμύρια χρόνια, μία θαμνισιά κοιλάς, την οποία αλλόκοιαν πολλά ποτάμια και την στόλιζε πλουσιωτάτη βλάστησις.

Ο κ. Άντριους έδήλωσε πως θα καθήση στην έρημο της Μογγο- λίας περίπου πέντε χρόνια, γιατί έννοει να μη φύγη απ' εκεί, αν δεν ανακαλύψει σκελετούς των πρώτων άνθρώπων.

Στη Νέα Γρενάδη σε κανένα χαρτοπωλείο δεν μπορεί να βρη κανείς μελάνι. Δεν εστιμάται μάλιστα ούτε ένα μπουκαλάκι στον τόπο αυτόν.

Το φαινόμενον είναι βέβαια περίεργο, αλλά και άπολύτως δικαιολο- γμένο. Στη Νέα Γρενάδη, λοιπόν, ύπάρχει ένα περίεργο φυτό, του ό- ποιου ο χυμός είναι πρώτης τάξεως μελάνι, έντελως άνεξίτηλος μάλιστα. Η φυτική αυτή μελάνη έχει ά- κόμα το προσόν ότι κι' αν ένα χειρόγραφο φρεσκο- γραμμένο πέσει στο νερό, δεν μουντζουρώνονται διά- λου τα γράμματα. Άπειαντίας, όσο πιο πολύ μένει το χειρόγραφο μέσα στο νερό, τόσο τα γράμματα γίνονται ζωφότερα και άρκετοιν, πολύ πιο χτυπητό μαύρο χρώμα. Την μελάνη αυτή χρησιμοποιούν οι κάτοικοι της Νέας Γρενάδης, μαζεύοντάς την άπενθείας από τους άγρούς.

Στην Αμερική ιδρύθη έσχάτως μία καινούρια έται- ρεία, η όποια όνομάσθηκε «Έταιρεία των Άρείων».

Οι Άρειοι επιδιώκουν να έπικρατήσουν και στη Γη η έννομης συνθήκες ζωής, που έπικρατούν στον πλανήτη... Άρη! Ο πλανήτης αυτός, άπως είναι γνωστόν, θεωρείται πιο έξυγνισμένος και πιο προοδεύμενος από τη Γη, γιατί είναι γρηγορότερος της κατά άκρίτες χιλιάδες χρόνια.

Τα δύο, λοιπόν, κυριότερα πράγματα, που επιδιώ- κουν οι Άρειοι, είναι η κατάργησις των πολέμων και του χρυσού, ιδίως του χρυσού, ο όποιος είναι πάντα αι- τία των πολέμων.

Το πρώτο διάγγελμα των Άρείων έσταλθηκε ά- πο την Αμερικανική πόλι Πρόβεντας. Το διάγγελμα αυτό κηρύσσει πρωτίστως πόλεμο εναντίον του χρυσού, τον ό- ποιο θεωρεί αιτία όλων των βλαβών της Γης. Οι Άρειοι όμως, σαν πρακτικοί Αμερικανοί, δεν ζήτην την άμεση κατάργησις του χρυσού. Ζητούν μόνο να δημιουργηθή ένα καινούριο διεθνές νόμισμα, έγγυημένο απ' όλα τα κράτη του κόσμου, για να πάψη έτσι κάθε έκμεταλλεύσις στα Χρηματιστήρια.

Το περίεργο σχετικάς είναι το ότι τα πράγματα αυτά τα λένε οι Α- μερικανοί, που έλάτρευαν τελευταίως το χρυσάφι όλου του κόσμου!...

Οι άρχαιοι Σουδαριτάι, οι κάτοικοι της Σουδαρώς, ζούσαν τόσο μαλ- θακά, ώστε κι' αυτό το λάλημα των πετεινών τους ένοχλούσε. Για αυτό λοιπόν είχαν άπαγορεύσει την διατήρησι πετεινών έντός της πόλεως.

Όσο για τα παιδαριώδη και τα ξυλουργεία... Αλλά πελά βοισκάνονταν πολλά χιλιάμετρα μακράν της πόλεως, στην όποια έπικρατούσε νεκρική γαλήνη. Μα και τα ταξείδια τα έμπορούσαν τορρέο μετέλα οι Σουδα- ρίτες. Δεν ταξέφειναν σκεπτός ποτέ. Ζούσαν διαρκώς ξεπατισμένοι, γα- λήνιοι, υπήληθοι... Φαντάσσετε πλέον τι θα συνέβαινε σ' έναν Σουδαριτή, αν βοισκόνταν άξαρνά στη σημερινή Α- θήνα των καιρών, των κρημάτων και των πατσιών πορβίων. Θα πέθανε δεκαεπτά φορές το λεπτό, άκούγον- τας μόνον τους αλανοδούς μαγά- ρες και τα κλάσον των αϊταριών των!...

έντηχσαν στην πόρτα του ξενοδοχείου. Έτρεξε στο παράθυρο. Ή- σαν δύο άξωματικοί του Πεζικού, με στολή, που ήσαν να έψηντουν ένα συνάδελφό τους. Και σε λίγο από παντού, οι φρουροί της πόλεως έπερβολούσαν και στην Πύλη της Ξηράς άντηχούσαν άμυρονητες. Έσπιναν το κονιορίνι. Ο Άγαμέμνων παρουσιάστηκε με τα νυχτικά του, λευκότερος από κείνα, μ' ένα κερύ στο χέρι. Τα δόντια του τρί- ζτε.

— Τι συμβαίνει, Άγαμέμνων.

— Πτοτε.

«Σημάδια πρό της άνατολής του ήλιου. Έμαθα ότι νυχτοκλέφτες ήσαν προσπαθήσει να παραβιάσουν την πύλη της πόλεως. Όλοι μου έβαν ότι δεν ήσαν φρόνιμο να έπαιρησώ το ταξείδι μου ως το Άρ- γος. Έν πάση περιπτώσει, δεν είχα καιρό να χάνω».

«Με έκοσπέντε φράγκα ένα άμάξι προϊστορικής εποχής ανέλαβε να με μεταφέρη στην πόλι του Βασιλέως των Βασιλέων. Περγώντας, έ- ήμωσα τα περίφημα Κυκλώπεια Τείχη της Τίρυνθος, σκεπασμένα έδώ κι' εκεί με κλήρ».

«Το Άργος έφάνετο ήσυχο. Ο δάσκαλος της πόλεως μ' έλπρη- ρόφει ότι στα ύπαιγια του Αιμαγρούς μπορούσα να ιδώ κομμάτια σπα- αμένα μάσκα, λείψανα, άναμυιδώλους, του Ηραίου του Πολυκλείτου».

«Άφρο πάμε μαζί και τα βλέπουμε, έπρόσθεσε ο φυλάρχιος δά- σκαλος. Τώρα μη χάνετε τον καιρό σας. Πηγαίνετε άμέσως στάς Μυ- κήνες. Παύ άφρο ποιος ξέρει τι μπορεί να γίνει...».

«Η άποστασις ήταν μικρή. Λόφρα γυνώι, βραχάδες. Έδώ και κεί με τόμα θυμώρι, ήγανη. Ένας όριώντας άελαπτικός. Στους πρό- πους των λόφων ο Ίναχος, κατάξερος, με τα χάλια του να σπύ- ζαν στον ήλιο...».

«Ο θησαυρός του Άγαμέμνονος» είναι άνοητός σαν μύθος. Ένας βροχός, καπνισμένος στην είσοδο, έφίληγε τα πρόβάτα του. Χοντρές χιλίνες περπατούσαν άγροκίνητες στην ήρωική έρημο. Θα ήθελα να πλανέμια στα έρείπια αυτά ως τη νύχτα, με την έλπίδα να συναντήσω το φαντάσμα της Κλυταμνήστρας. Άλλά ο καλός δάσκαλος, άποχα- ριστάτος με το προί, μου είχε πη με μυστηριώδη τόνο:

— Κίρρε, το καλό που σάς θέλω, κυττάχτε να εί- σθε πάλι στ' Ανάτλι πρό της δύσεως του ήλιου. Ο κίρρος του Άργους κρύβει πολλούς κινδύνους...

«Στο γύρισμό μου διάφορα ήποπτα πρόσωπα σκαρ- τάλωσαν, χωρίς καμιά έτικέττα, στο πλευρό του ά- ροσκηλή, ακόμη και στη στέγη της άμαξας. Οι μυσ- τηριώδεις αυτοί άγνωστοι έσπευσαν να πηδήσουν έ- λευκά στη γη και να εξαφανισθούν άμέσως μόλις έ- φτάσαμε στα Κυκλώπεια Τείχη, δέκα λεπτά πρό του Ναυπλίου».

«Άφρο δεν έγινε φωταγώγησις. Οι φίλοι μου φοι- τητάι έγιναν άφαντοι. Περιπολίες διέτρεχαν την πόλι. Τα κανεμένα έκλεισαν νοοίς. Την άλλη μέρα, η Πύ- λι της Ξηράς δεν άνοιξε, παρά κατά το μεσημέρι. Στις τέσσερες το άπόγευμα θα την ξανάκλειναν. Ο ήσαν φωταγωγημένα. Το Ναύπλιον ήσαν γε- μάτο από κόσμο χαρμόσυνο. Η χαρμύνη έσημαιναν όλοένα πανηγυρικά. Η γυναικας γελοούσαν, οι πατάδες φανότανον ότι έ- χαν καλοφάει».

— Κίρρε πρόεινε, τι συμβαίνει;

— Πτοτε. Οι άντάγκες του Άργους είχαν έρθει πής τη νύχτα ως τα τέλη μας, με φωνές «Ζήτω η Δημοκρατία, έλίζοντες να παρασώρουν σε στάσι τη φρουρά του Ναυπλίου. Μα η φρουρά τους έδιώξε με τουφεκιές. Αυτό ήσαν όλα...».

«Ένας άξωματικός του Πυροβολικού, ο λοχαγός Σ...., που είχε άποθέσει στη Στρατιωτική Σχολή του Σαίν- Σνός, βρίσκονταν μπροστα στη συνομία μας αυτή, κι' έλαβε μέρος».

— Κίρρε, μου έπτε, οι στρατιώτες μας έφρόναζαν «Ζήτω ο Βασι- λεύς... Είμαστε πιστοί στη Μεγαλειότητά του. Έχω ένα δωμάτιο στο Όπλοτάσιο διαθέσιμο. Αν θέλετε, μπορείτε να μείνετε σ' αυτό».

— Είχαρστά, κίρρε λοχαγέ. Άφρο η φρουρά μένει πιστή στον βα- σιλέο θεμό, δεν ύπάρχει κανείς φόβος».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ο ναοκλήρης είναι το μάτι του σπιτιού.

Τα μακρά ρέμματα κάνουν τα μεγάλα ποτάμια.

Μάζεε τις πεντάρες, ή δραμμάς έρχονται μόνες τους!...

Όποιος δεν φυλάει την πρώτη πεντάρα, ποτέ δεν θα κάνει δεύτερη.

Ός έχει πού φτάνει το πάπλωμα ν' αλώνης τα πόδια σου.

Όταν κομμάτι ο γάτος, χορεύουν τα ποτινιά.

Όποιος έχει έναν πιστικό, έχει πραγματικά έναν. Όποιος έχει δύο, έχει έναν και μισόν. Και άποιος έχει τρείς, δεν έχει κανέναν!...

ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΟΙ ΚΑΤΑΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ο σκοτεινός υπόκοσμος των προδοτών. Η διάφορες κατηγορίες των «θεσδών» της αστυνομίας. Η ύπαιθρος φύλη των καταδοτών στις φυλακές. Πώς ανεκαλύφθη ο δολοφόνος της «γρηάς της όδου Λαφαγιέτη». Οι τυχαίοι καταδοτές. Η «καταδοτική» από ένδικοι ή από ψήλεια, κλπ. κλπ.

ΧΕΙ αποδειχθή ότι πολλές επιτυχίες των αστυνομικών φελλονται σ' ένα περίεργο κι' άλλοπρόσαλλο πλήθος ανθρώπων, που τους βοηθάει στις ανάσχησεις τους... Ποιεί είναι αυτοί; Οι «καταδοτές». Οι πιο παράδοχοι άνθρωποι του «συναφίου», οι «δυο φορές τίμιοι», κατά την εϊρωνική έκφραση των απάχθων. Θέλουν να θεωρούνται δηλαδή ως «τίμιοι», τόσο από τους κακοποιούς, όσο κι' από τους αστυνομικούς. Η αλήθεια τώρα είναι ότι κανείς δεν τους έχει σε μεγάλη εκτίμηση. Κανείς δεν τους αγαπάει. Οι απάχθες μάλιστα τους έχουν κηρύξει έναν εξοντωτικό πόλεμο κι' όπου τους βρουν τους εξακαθίζουν, τηρώντας έτσι πιστά τους αόστηρους νόμους.

Οι καταδοτές λοιπόν ζουν χωμένοι στον υπόκοσμο των μεγαλούπολεων, από τον οποίο παρέχουν τα θύματά τους, για να τα καταδώσουν στην αστυνομία και να εισπράξουν τα «αργύρια του 'Ιούδα». Αυτό είναι οι «έμποροι του εγκλήματος».

Το Παρίσι έχει ένα πλήθος απ' αυτούς τους «εμπόρους». Είναι απάχθες, πρώην λωποδύτες, αλήτες κι' άνθρωποι του σκονιού και του παλουκιού. Έργάζονται παντού: Στα ύποπτα κέντρα, στα καταγώγια, στις λαϊκές συνοικίες, στις φυλακές. Με τη σημερινή μάλιστα εξέλιξη της εγκληματικότητας, τώρα, που κάθε κακοποιός μεταχειρίζεται στη «δουλειά» του πρωτότυπα και μυστηριώδη «σύνεργα» και δεν είναι διόλου εύκολο ν' ανακαλυφθή, θεωρούνται ως οι καλύτεροι βοηθοί των αστυνομικών.

Από μια τελευταία στατιστική της Παρισιής, Αστυνομίας, βλέπουμε ότι κατά το 1933 πληρώθηκαν 460 χιλιάδες φράγκα στους διαφόρους «καταδοτές» για τις υπηρεσίες τους.

Πώς εργάζονται όμως αυτοί οι παράδοχοι συνεργάτες των αστυνομικών; Η μέθοδός τους είναι απλουστική. Όριστε τι απέκαψε η έρευνα ενός γνωστού Παρισιού δημοσιογράφου, του Λουί Ρουμπά:

«Ο καταδοτής», γράφει ο κ. Ρουμπά, είναι πάντα ο μοιραίος φίλος κάθε κακοποιού. Έχει μια εξαιρετική ικανότητα να κερδίσει την εμπιστοσύνη του και να τον κλέβει τα πιο απόκρυφα μυστικά του. Είναι γνωστό ότι έρχονται στιγμές, κατά τις οποίες κι' ο φόβος της τιμωρίας. Άλλοτε πάλι από εγωισμό, όταν πρό πάντων είναι μεθυσμένοι, υπερηφανεύονται για τα εγκλήματά τους! Έτσι όμως γίνονται οι «καταδοτές» οι πιο άγριοι εγκληματίες, γίνονται άρνακια. Δουλεύουν ήσυχα πηγαίνουν στην εκκλησία, παίζουν ποδόσφαιρο, σαν να είναι έσωτερικοί μαθηταί κανενός λυκείου κι' αποσύρονται ναυρίς, ναυρίς, στα κελλά τους, για να πάρουν άνερόλητοι τα ναρκωτικά τους!

«Η ύδασις των «καταδοτών» αρχίζει πολλές φορές κι' από τις φυλακές. Μή σάς φαίνεται περίεργο... Στις φυλακές ακόμη κι' οι πιο άγριοι εγκληματίες, γίνονται άρνακια. Δουλεύουν ήσυχα πηγαίνουν στην εκκλησία, παίζουν ποδόσφαιρο, σαν να είναι έσωτερικοί μαθηταί κανενός λυκείου κι' αποσύρονται ναυρίς, ναυρίς, στα κελλά τους, για να πάρουν άνερόλητοι τα ναρκωτικά τους!

«Οι «καταδοτές» σ' αυτή την περίπτωση ή είναι «ισοβίτες», που προσηλαθούν να εξευμενίσουν τους φυλακές τους με τις προ-

Τρεις κακοποιοί κατέστρωναν τα σχέδιά τους για τη διάρρηξη μιας Τραπεζής

δοσίες τους, για να περνούν ήσυχα τη ζωή τους ή καταδίδουν, κυττάζουν να λιγοστεύουν μ' αυτό τον τρόπο την ποινή τους. Κανείς δε δεν ξέρει και κανείς δεν υποπτεύεται από τους περιμένους καταδίδους ότι υπάρχουν ανάμεσα τους άνθρωποι που δίνουν κάθε βράδυ λεπτομερή αναφορά στη διεύθυνση των φυλακών. Αρχίζουν λοιπόν να εξομολογούνται ύστερα από παρό το «κόλπο» τους στον εμπιστο φίλο τους, έναν «καταδοτή». Το αποτέλεσμα; «Οδηγούνται στο δικαστήριο για να εξομολογηθούν για το νέο αυτό εγκλήμα τους. Ίδου μια τέτοια περίπτωση.

«Ο Ζυλ Φρουστιέ ήταν ένας ήσυχος κατάδικος και ποτέ δε ανακατευόταν στις συζητήσεις και τ' αστεία των φυλακισμένων. Οι άλλοι κακοποιοί τον κορόιδευαν ότι μετανοήσε, που είχε βάλει χέρι στο ταμείο του άρηντικού του. Μά εκείνος δεν παραιτόταν. Εργαζόταν όλη τη μέρα, χωρίς να ξεκολλάσει τη γαίνα από τους πρώτους το βράδυ στο κελλί του κι' ήταν πολύ τυπο φυλακισμένου. Λίγο καιρό όμως πριν από την αποφυγή κι' του, έπιασε φίλια μ' έναν «ισοβίτη», με μια «κλασική ψυχή», τον Μπερνάρ Λαντόκ. Οι δυο καταδίδοι ζούσαν άσπαστοι. Τους έβλεπαν παντού μαζί.

Αυτός ο γέρο σατανάς, ο Λαντόκ, έλεγαν οι άλλοι, φαίνεται ότι έχει τίποτε «βερεσέδια» στον έξω κόσμο και θέλει να του τα κανονίσει ο Φρουστιέ...

«Ένα πρωί, ώστόσο ειδοποίησαν τον Ζυλ Φρουστιέ ότι πν ζητούσαν δυο αστυνομικοί. Κλειστήκαν λοιπόν μαζί του στο γραφείο του διευθυντού κι' ύστερα από τρεις ώρες, οι φύλακες, οδήγησαν πάλι τον Φρουστιέ κατάχλωμο στο κελλί του.

Οι φυλακισμένοι αναστατώθηκαν. Από διάδρομο σε διάδρομο είχε διαδοθή ή είδησις ότι είχε ανακαλυφθή ο δολοφόνος της γρηάς της όδου Λαφαγιέτη, ο οποίος την είχε σπργανώσει για να της πάρη τις οικονομίες της. Ποίος ήταν αυτός; Μά εκείνος ο «άγιος» ο Φρουστιέ, ο φίλος του Λαντόκ...

«Πώς όμως είχε ανακαλυφθή το εγκλήμα του, αφού η αστυνομία επί δυο δλόκληρα χρόνια έρευνούσε μάταια ν' ανακαλύψη τα ίχνη του; Μυστήριο! Κι' αυτός ακόμη ο Ζυλ Φρουστιέ δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ήξεραν με τόσες λεπτομέρειες το εγκλήμα του. Το παράδοχο είναι ότι κι' ο Λαντόκ ήταν απορηγώρητος. Έπισκεπτόταν τακτικά τον Φρουστιέ στο κελλί του και δεν τον εγκατέλειπε ως τη μέρα, που τον πήραν από την φυλακή, για να τον οδηγήσουν στη λαμπατέρ! Κι' έτσι κανείς δεν κατάλαβε ότι ο Μπερνάρ Λαντόκ ήταν ένας «καταδοτής».

Υπάρχουν ωστόσο κι' οι τυχαίοι «καταδοτές», οι οποίοι προδίνουν μια συμμορία, που την άκουσαν να σχεδιάζει το «εκδοτικό» της, ή την είδαν την ώρα της δουλειάς της. Αυτοί είναι οι «λαβήριοι». Μά πάντα σπείδον πληρώνουν με τη ζωή τους την φλυαρία τους. Το ίδιο έπαθε κι' ο Εδμόνδος Περισώ, ένας νεαρός μηχανικός, ο οποίος είχε εκούσει σ' ένα ύποπτο κέντρο τρεις κακοποιούς να καταστρώνουν τα σχέδιά τους, για τη διάρρηξη μιας Τραπεζής κι' είχε οδηγήσει τους αστυνομικούς στο νυχτερινό «ραντεβού» των κακοποιών.

«Ο Εδμόνδος Περισώ, λίγες μέρες μετά τη σύλληψη των τριών λωποδύτων, βρέθηκε δολοφνημένος! Οι σύντροφοί του κακοποιών είχαν φροντίσει να «εξακαθίσουν» τον άσπαστο «καταδοτή».

Νά τώρα και μια πολύ περίεργη περίπτωση. Ένας νέος, ηλικίας 17 χρόνων, ο Μποστέν, παρουσιάστηκε να βράδυ στον αστυνομικό του τμήματος του Σαιν-Μαρτέν και του είπε με φωνή

ή, που έτρεμε από την αγωνία:

—Κύριε αστυνόμω, αυτή τη στιγμή, στον αριθμό 20 της όδου Λαφά, δολοφονούν μια γυναίκα! Άκουσα τις σπαραχτικές φωνές της κι' έτρεξα να σας ειδοποιήσω.

Το τμήμα αναστατώθηκε κι' ένα πλήθος αστυνομικών, έτρεξε στην ύποπτη οδό διεύθυνσι. Εκεί πέρα πράγματι άκουσαν σπαραχτικές φωνές. Μά δεν γινόταν κανένα εγκλημα. Ήταν ο κοιμισμένος καυγάς ενός ανδρόγυνου! Το περίεργο τώρα είναι ότι κι' ο μικρός εκείνος ήξερε ότι δεν γινόταν κανένα εγκλημα, αλλά είχε δημιουργήσει αυτή την αίματηρη ιστορία, γιατί ήθελε να δείξη στους αστυνομικούς ότι μπορούσε ν' ανακαλύψει τα μυστήρια των κακοποιών, φτάνει να τον ξπάρναν κι' αυτόν στην αστυνομία. Έγινε λοιπόν ότι όχι μόνο δεν έγινε αστυνομικός, αλλά έφαγε και της χρονιάς του από τους σταυρωτήδες!

***

Όσο για τις γυναίκες του υπόκοσμου, είναι ή καλύτερες «καταδοχές». Σπανίως όμως εργάζονται για λεφτά. Συνήθως προδίδουν το φίλο τους, ή τον φίλο μιας φίλης τους από χήλεια, ή από έκδικησι. Υπάρχουν ωστόσο και γυναίκες, που ζούν από τα επάγγελμά της «καταδοτικής». Νά ένα τέτοιο παράδειγμα:

Η Μαρούς Μαρσάκι ήταν ή πιο άμορφη κι' ή πιο εύθυμη χορεύτρια ενός νυχτερινού κέντρου της Μονμάρτρης κι' είχε ένα πλήθος από πιστούς οπαδούς.

Είχε όμως ή έναν φίλο, έναν φίλο της καρδιάς, τον Ράφ, έναν τόσο κακοποιό και κοκαϊνομανή, που είχε πάντα δουλειές με την αστυνομία. Η άμορφη Μαρούς λοιπόν, ύστερα από λίγο, άρχισε να τον βάζει να της κάνει λεφτά.

Και για να την πληρώσει ά-πο τους έκδοσμούς ούς του, άπελά-λιζε σ' ήν αστυνομία ένα παλιό εγκλημα που ο φίλος της, ο Ράφ, έδω-ε και τρία χρόνια, είχε μπει στο

ασπλί του πλουσιού εμπόρου Ζωρζ Βασέ, για να τον σκοτώσει και να τον κλέψει. Έφτασε λοιπόν στην κρεβατοκάμαρά του και του έκοψε το λαιμό μ' ένα μαχαίρι. Ο έμπορος έβγαλε ένα βαγνήτο πόνο και σωριάστηκε στο πάτωμα αιμόφυρτος. Μά στην ίδια στιγμή άναψε το φως κι' ακούστηκαν ή σπαραχτικές κραυγές της γυναίκας του, που κειμέταν δίπλα του και την ό-ποια δεν είχε αντιληφθή ο δολοφόνος. Χωρίς να διστάση τότε, της έπετέθη κι' έκει άπάνω στο αιματωμένο κρεβάτι, της βύ-θισε το μαχαίρι στην καρδιά. Η άτυχη γυναίκα δεν πρόλαβε να βγάλη ούτε μια κραυγή πόνο. Ο άπαισιος εγκληματίας κα-τόπι, άνοιξε όλα τα συρτάρια, πήρε τα λεφτά και τα κοσμήμα-τα που βρήκε κι' έξηφανίσθη.

Την άλλη μέρα, όταν ανεκαλύφθη το εγκλημα, αναστατώθη-κε ή αστυνομία κι' ύστερα από επίμονες έρευνες, συνέλαβαν ως δολοφόνου τον υπάλληλο του εμπόρου, Ζαν Μαρλύ. Ο άτυχος Ζαν Μαρλύ καταδικάστηκε λοιπόν σε είκοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα και στάλθηκε στη Γουιάνη. Ο Ράφ όμως έκανε την άνοση και διηγήθη κάποτε αυτή την ιστορία στην άμορφη φίλη του. Κι' εκείνη, για ν' απάλλαγή από την ενοχλητική συν-τροφιά του, την απέκλυσε στους αστυνομικούς. Το αποτέλεσμα τώρα το καταλαβαίνετε. Ο Ράφ συνέληφθη. Έγιναν άμέσως ανακρίσεις, εξακριβώθηκε ότι ήταν ο δολοφόνος του Βασέ κι' ο Ράφ στάλθηκε στη Γουιάνη, για ν' αντικαταστήση τον ήλιθο υπάλληλο του εμπόρου, που είχε πέσει θύμα μιας τρομαχτικής

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Το ρολόγι σε κάθε ώρα κάνει 18.000 χτύπους και σε κάθε χτύπο το έσομμάς του — αν είναι ρολόγι του τζιχού — κινείται σε απόσταση 35 πόντων.

—Αντιλήπτε σε 24 ώρες το έσομμάς του ρολογιού διανύει μια νηπιή απόσταση ενός μιλλίου.

—Σε μερικές χώρες της Ανατολής πιστεύουν ότι ή κατάρες φέρουν τύχη!...

—Στο Άννι, μάλιστα, οι ιθαγενείς έχουν ειδικούς «εντελότητες», οι οποίοι τους καθαρίζουν μεγαλοφώνως.

—Επίσης οι Άνναίτες, για να διώξουν τα πονηρά πνεύματα, σε κάθε νέο φεγγάρι πετροβολούν και καθαρίζουν τα σπίτια τους.

—Το πρώτο κινηματογραφικό φιλμ είχε μήκος 12 μέτρων και τίτλο «Ο Έρωσ του Στρατιώτου».

—Παίχτηκε δε στην αίθουσα της «Αλάμπρας», στο Λονδίνο.

—Η Εύρωπαικός Άποικίς της Αφρικής κατοικούνταν από 500.000 λευκούς και 3.173.358 μαύρους.

—Στην Αγγλία καλλιεργούνται σε θερμοκήπια 6.000 τόννοι ντομάτες και 500.000 δωδεκάδες αγγούρια.

—Στην Αμερική υπάρχει ένας θηλιάς τζόκεϊ.

—Άρχισε να ιατρεύει από ηλικίας 12 χρόνων κι' ονομάζεται «Εμμά Μπρίγκουελ».

—Στην Αίγυπτο της Αφρικής Καρανσί, για να προκαλέσουν την εμφάνισι του Ίερου Κροκοδείλου, στον οποίον πιστεύουν οι ιθαγενείς, θάβουν τα μέτωπά τους κόκκινα.

—Δύο χιλιάδες περισσότερα ψόφισαν από διφθερί-δα τον περασμένο μήνα στο δάσος του Μορενασάο, στην Αγγλία.

—Δύο χιλιάδες λίρες προ-σέρεθησαν κατ' αυτής στη δεσποινίδα Τομμάς Κουρδά, μια όμορφη σεβότιτσα Τσπανίδα 16 χρόνων, σ' ένα ξενοδοχείο της Γουιάνας, από ένα ένοχλητή-ρη Άμερικανό θανατοστή της, από τον όποιο τον «επαισιόχρη-στη».

—Στις περισσότερες φυλακές Σίγ-Σίγ, στην Αμερική, έγιναν τε-λεπαιά τα ένγκαινα της «έλευσης των Ίσοβιτών».

—Στην Ισπανία τ' άλογα πεταλώνονται με τα κέρατα των προ-βάτων.

—Και στα Σουδάν τους φορούν κοντές κάλτσες από δέρμα καμήλας.

—Υπάρχουν μερικά έντομα, τα οποία έατελούν χρεπ...όδοντογλυ-φίδος!...

—Τα έντομα-όδοντογλυφίδες εισέρχονται μέσα στα ανοίγματα στό-ματων των κοκαϊνολών και τους καθαρίζουν τα δόντια.

—Ο ούρανός δεν έχει μπλε χρώμα σ' όλα τα έτη.

—Τελευταία σχετικά παραινάτα απέδειξαν ότι σε ύψος 18 μιλλίων ο ούρανός έχει χρώμα μαύ-λο, λευκό, και σε μεγαλύτερο όψος χρώ-μα λευκό-ροζο-σκούρο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

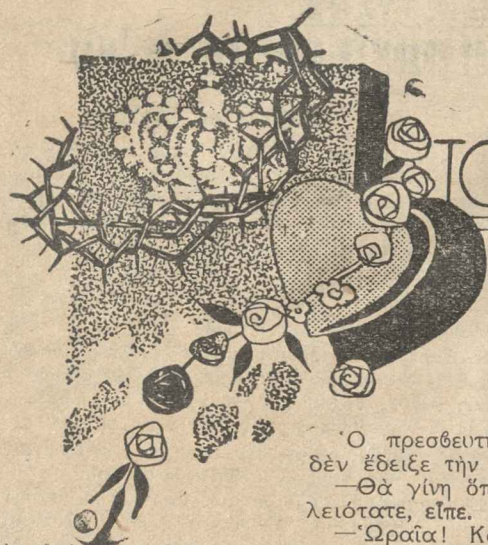
δικαστικής πλάνης. Καθώς βλέπετε, λοιπόν, οι «καταδοτές» βοηθούν πάρα πολύ τους αστυνομικούς στη δουλειά τους. Μά το επάγγελμά του «καταδοτού» δεν είναι μόνο επικερδές, είναι κι' επικίνδυνο! Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι ξεγραμμένοι από τους διαφόρους κακο-ποιούς, οι οποίοι φροντίζουν με την πρώτη ευκαιρία να τους ξε-παστρέψουν.

ΛΟΥΙ ΡΟΥΜΠΩ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αδελφική διεγραφή της Α. Β. Υ. της περιγραψίας
'Ασπασίας, χήρας του αλχημονήτου βασιλέως 'Αλέξανδρου)

Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—'Απαγορεύεται η αναδημιουργία

ΛΒ.

Ο πρεσβευτής εξέπληξη, αλλά
δεν έδειξε την έκπληξή του.
—Θα γίνω όπως επιθυμείτε, Μεγα-
λειότατε, είπε.

—Ωραία! Και τότε θα κάνουμε

την επίσκεψή αυτή;

—Μία από αυτές τις ημέρες, Μεγαλειότατε.

—Θα προτιμούσα αύριο.

—Εστω αύριο.

—Αύριο το πρωί.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

Την επομένη όμως το πρωί ο 'Αλέξανδρος, ανυπόμονος ό-
πως ήταν, δεν περίμενε τον πρεσβευτή για να κάμουν μαζί την
επίσκεψη προς έκλογη και αγοράν αυτοκινήτου. Έχοντας την
διεύθυνση του καλύτερου εργοστασίου αυτοκινήτων, τράβηξε
και πήγε μόνος του σ' αυτό. Κι' όταν άργότερα έφτασε εκεί
κι' ο πρεσβευτής άσθμαίνων, βρήκε το βασιλέα άπασχολημένο
στο να δοκιμάζει διάφορα αυτοκίνητα.

***

Το θέαμα ήταν πράγματι έκπληκτικό.
Ο 'Αλέξανδρος είχε βγάλει το σακκάκι του και εξήταζε τα
διάφορα αυτοκίνητα, που του υπεδείκνυν άφελέστατα, σαν να
ήταν ο έρχατος των θνητών!...

Ο καιρός περνούσε στο μειαζύ.
Πλησίαζε η ημέρα της επιστροφής του βασιλέως και της συ-
ζύγου του στας 'Αθήνας.

Η σκέψις του γυρισμού, έκανε τον 'Αλέξανδρο να μελαγ-
χολή.

—Πόσο λίγο κρατάει η ευτυχία! Έλεγε συχνά.

Η 'Ασπασία προσπαθούσε να τον παρηγορήσει, με κάθε
τρόπο.

—Δεν πρέπει να στενοχωρείσαι, του έλεγε. Μήπως πρόκειται
να μάς χωρίσουν; Θά είμαστε μαζί
και στην 'Αθήνα. Κι' όταν είμαστε έ-
νωμένοι, τίποτε δεν μπορεί να μάς
βλάψει. Έχουμε έχθρους, αλλά έχουμε
και φίλους. Άγάπα με όσο σ' αγαπώ
κι' αυτό φτάνει, για να είμαστε για
πάντα ευτυχισμένοι.

—Νομίζεις πως δεν σ' αγαπώ όσο
πρέπει; Μπάρκα μου;

—Αντιθέτως, νομίζω πως μ' αγαπάς
περισσότερο κι' απ' ό,τι πρέπει. Κι' ά-
πορώ συνεπώς, γιατί λιποψυχείς. Μή-
πως δεν είμαστε πια σύζυγοι; Τι σε
φοβίζει λοιπόν;

—Επί τέλους, η ημέρα της αναχωρή-
σεως του βασιλικού ζεύγους για την
'Αθήνα έφτασε. Με λύπη άποχαρήτρη-
σαν το Παρίσι ο 'Αλέξανδρος και η 'Α-
σπασία.

Η συγκίνησις μάλιστα της συζύγου
του βασιλέως ήταν χαρακτηριστική.
—Όταν το τραίνο άρχισε ν' απομακρύ-
νεται από τη Γαλλική πρωτεύουσα, η
'Ασπασία έβγαλε το κεφάλι της απ' το
παράθυρο του βαγονιού, όπως είχε κά-
νει άλλοτε, όταν μικρούλα ακόμα, έ-
φευγε με την αδελφή της και τη μητέ-
ρα της για την 'Ελλάδα, κι' άρχισε να
κουνά το μαντήλι της.

Τα μάτια της είχαν βουρκώσει.
Ο 'Αλέξανδρος την είδε έτσι βαθεία
συγκινημένη και χαμογέλασε.

—Αγάπη μου, της είπε, γιατί στενο-
χωρείσαι χωρίς λόγο; Θά το ξαναβρού-
με το αγαπημένο σου Παρίσι, σε ήμέ-
ρες πιο ευτυχισμένες μάλιστα...

Η 'Ασπασία δεν άπάντησε.

Ο Βασιλεύς 'Αλέξανδρος

—Από το σημείο αυτό πλέον, μέγα-
της εποχής που συνέβη στο βασιλέα το
μοιραίο του δυστύχημα, θα άνηθύνον-
τά μεσολαβήσαντα γεγονότα έν άσφα-
συντομία. Πρόκειται περί γεγονότων πολ-
λύ γνωστών και κατ' επανάληψιν γαρ
φέντων εις τας 'Αθηναϊκάς εφημερίδας.
Μετά την άφιξί τους στας 'Αθήνας, η
σύζυγος του 'Αλεξάνδρου κατατάχθηκε
στον 'Ερυθρό Σταυρό και προσέφερε
όχι μικρές υπηρεσίες σ' αυτόν, μεταβί-
σα μάλιστα προς τούτο και στη Σμύρ-
νη.

Στη Σμύρνη όμως η 'Ασπασία άρρω-
στησε. Κι' ο 'Αλέξανδρος έπληγει εκεί
επιθαίνων ένός των θωρηκτών μας, για
να την παραλάβει και να μεταβούν μα-
ζύ στη Δυτική Θράκη.

Και φθάνουμε πλέον στην εποχή, που
συνέβη στον άτυχό βασιλέα το μοιραίο
κι' ολέθριο δυστύχημα, το οποίο του
στοίχισε τη ζωή.

Ο 'Αλέξανδρος κι' η 'Ασπασία έμε-
ναν την εποχή αυτή στο Τατόι. Έκουναν
μακρινούς περιπάτους στα γύρω όρη,
αυτοκίνητοδρομούσαν και περνούσαν γε-
νικώς τις ημέρες τους άμέριμα κι' ευ-
χάριστα.

(Ακολουθεί)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

—Εντάξει... Έγνώρισα τον κ. 'Αμπερδών στην 'Οσταν-
δη, στην αθήνα ενός χαρτοπαιγνίου. Μόλις ανταλλάξαμε
μερικές λέξεις, μ' έρωτεύθηκε και μου πρότεινε να γίνω γυναίκα
του. Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

απ' αυτόν... Έγώ, επειδή είχα πληροφορηθώ ότι ήταν δισεκατομυρια-
ρχος, έδεντηκα να τον παντρευτώ, παρά την μεγάλη διαφορά

δινε ρητή υπόσχεση, ότι θα γύριζε άμέσως στην Αυστραλία.
—Κι' εκείνος, διέκοψε ο Σέρλοκ Χόλμς, σ' έδωκε την υπό-
σχεση, πήρε τις 400 λίρες και δεν έκανε θήμα απ' το λονδίνο,
παρά σ' άς ζήτησε κι' άλλες, ύστερα...

—Μάλιστα! 'Ακριβώς αυτό έγινε! Θεάωσε η κ. 'Αραβέλλα.
Μ' άφησε ήσυχη επί τρεις μήνες και μετά με ξανάγκασε να
του δώσω χίλιες λίρες ακόμα. Έπειτα, αφού χάθηκε επί έξη
μήνες, μου φορτώθηκε πάλι. Έσχισαν κάθε τόσο και μου έ-
παιρνε διάφορα μικροποσά, ώσπου, μιά μέρα, μουτέλιε ένα
γράμμα και μου όρκιζόταν πως θα έφευγε όριστικώς απ' την
'Αγγλία, άν του έδιναν 1000 λίρες. Όταν πήρα το γράμμα αυ-
τό, δεν είχα ούτε το δέκατο του ποσού που μου ζητούσε. Τι να
κάνω;... Τόλμησα και ζήτησα χίλιες λίρες από τον κ. 'Αμπερ-
δών, ο οποίος μου τις έδωσε, χωρίς να με ρωτήσει γιατί τις ήθε-
λα... 'Αλλά τώρα, τώρα μου ζητεί άλλες χίλιες λίρες ακόμη
και δεν έχω παρά μόνον 400. Και πρέπει να σ' άς πω ακόμη,
ότι, για να του δίνω κάθε τόσο χρήματα, αναγκάστηκα να δα-
νεισθώ, να βάλω ένέχυρο τα κοσμήματά μου...

—Όχι, δεν πρέπει να του δώσετε ούτε μιά λίρα πειά!... φώ-
ναζε ο Χόλμς. —Όσα κι' άν του δώσετε, αυτός θα σ' άς ζητή-
σει ακόμα κι' άλλα... Μά γι' αυτό το ζήτημα θα μιλήσουμε άργό-
τερα, κυρία. Τώρα, θέλω να μου δώσετε ακριβή απάντησι σε
μιά σπουδαία ερώτησή μου.

—Θα προσπαθήσω.

—Ο Ζάκ Δελωνύ σ' άς διηγήθηκε με ποιό τρόπο, υπό ποιές
συνθήκες έχασε την περιουσία του;

—Όχι. Δεν μου μίλησε ποτέ για τις επιχειρήσεις του. Έγώ
ζούσα διαρκώς στην Σκωτία, στην έπαυλή του, ένδ' έκεινος τον
περισσότερο καιρό έμενε στο Λονδίνο... Θυμάμαι όμως, ότι μιά
μέρα τον άκουσα να μονολογεί δυνατά: «Υπάρχει στην 'Αγ-
γλία, έφώναζε σαν τρελλός, ένας άνθρωπος που με κατέστρε-
ψε!... 'Αλλά θά τον εκδικηθώ και θά να φοβερή ή εκδίκησή
μου!... Μου πήρε ό,τι καλύτερο είχα... Θά του
πάρω ό,τι καλύτερο έχει!» Μου έκαναν μεγα-
λη έντύπωσι αυτά τα λόγια και γι' αυτό τα
θυμάμαι άκριβώς όπως τα είπα!...

Η κ. 'Αραβέλλα σταμάτησε στο σημείο αυ-
τό. Ο Σέρλοκ Χόλμς έσώπαινε έπίσης τώρα.

—Ήταν θυσιμένος σε σκέψεις και κάθε τόσο
ψιθύριζε άκατάληπτες λέξεις.

Η κ. 'Αραβέλλα περίμενε με αγωνία νά της
μιλήσει.

—Άφανα ο Χόλμς σήκωσε άποτόμως το κε-
φάλι του.

—Κυρία 'Αραβέλλα, είπε με σταθερό τόνο
στην συνομιλήτριά του, θέλετε να ξεμπερδέψω-
τε μιά για πάντα μ' αυτό το διάβολο; Πότε
μου ειλικρινίζε

—Αχ!... αναπνεύσε βαθιά η δυστυχισμένη
γυναίκα. Είπε τάχα δυνατόν αυτό!... Δεν ξέρετε, δεν μπορείτε
να φαντασθώτε, κύριε, πόσο θέλω να ήσυχάσω, να ήσυχώ
κοντά στον σύζυγό μου, στον άνθρωπο, ο οποίος κινδυνεύει να
τρελλαθώ απ' τον καύμο του για το χαμό της κόρης του, της
αγαπημένης μας 'Ελισάβετ. Ναι, ότι θέλει άς λείει ο κόσμος
για τον κ. 'Αμπερδών... Άς τον λείει τοκογλύφο, καταχραστή...
Για μένα όπηρες πάντα καλός, με άγάπησε, με περιποίησε
όσο του ήταν δυνατόν. Γι' αυτό, την ημέρα που θά μάθω ότι
τόκουρησά όλη την αλήθεια της περασμένης μου ζωής, ότι τον
απάτησα, θά πεθάνω. θά πεθάνω από την θλίψη του!

Μόλις πρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια η νέα όκόμη κι' ά-
μορφη κυρία, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της
και έέσπασε σ' ένα δυνατό κλάμμα.

—Μην κλαίτε! της είπε με καλωσύνη ο Σέρλοκ Χόλμς. Θά
σ' άς σώσω!... Σ' άς όρκίζομαι, ότι δεν θά πάθετε τίποτε!... Άλ-
λ' για να το κατορθώσω αυτό, πρέπει να κάνετε ό,τι σ' άς πω.

—Θά κάνω ό,τι θέλετε, ό,τι μου πείτε, άποκρίθηκε άμέσως η
δυστυχισμένη κυρία, πνίγοντας τους λυγμούς της. Καί μου
θέλω ότι είπατε πραγματικός φίλος μου. Ζήτηστε μου λοιπόν ό,τι
θέλετε.

—Σ' άς ευχαριστώ, κυρία! είπε ο Σέρλοκ Χόλμς συγκινημέ-
νος. 'Η έμπιστοσύνη σας μου δίνει περισσότερο κουράγιο... Και
τώρα, μου επιτρέψετε, θέλω να πάω πίσω απ' αυτό το πα-
ράδειο και να δώσω τα ναυτικά μου, που έμπούζον την έ-
λευθερία των κινήσών μου, γιατι κάτω απ' αυτά φοβάμαι άλλα
ρούχα! Και πρέπει να είμαι έλεύθερος στις κινήσεις μου, γιατί
είνε πιθανόν να γίνω καμιά πόλη έδωμέσα.

—Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς κούφτηκε πίσω από το παραθύρι.

—Όταν πέρασαν λίγα λεπτά, η κ. 'Αμπερδών είδε να παρου-
σάζεται μπροστά της ένας όλκωδύλου διαφορετικός άνθρωπος.

—Ο ναύτης είχε μεταμορφωθεί τώρα σ' ένα τέλειο τζεντλέμαν,
του οποίου το πρόσωπο έδειχνε άποφασιστικότητα και έξυπνά-
—(Ακολουθεί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ

Ο ποταμιόλοιο άρνηε τώρα τα νερά της Πολιτείας 'Αρκάνσας, κι έμπαινε στα έδαφη του άνεξαρτήτου κράτους Τέξας. "Όλοι οι έπιβάτες, συναγμένοι στο κατάστρωμα, θαύμαζαν τις γραμμές όχθες του ποταμιού και μπρός στην όμορφη θέα των τοπίων ξεχνούσαν τις ένοχλητικές διατυπώσεις του ψαξέματος των άποικιών τους από τους βλοσυρούς τελωνοφύλακας.

—Δέν με νοιάζει καθόλου για τις έρευνες ! μου είπε ο συνταξιδιώτης μου κύριος Ουίλκινς. Τα τελωνεία δέν τά φοβούμαι, γιατί δέν είμαι λαθρέμπορος, ούτε έγω ούτε η κόρη μου... Μόλις πασσαύριτι πού δέν έχουμε. Μά ευντυχώς στο Τέξας δέν ζητούν άκόμη τέτοια φιλοπράγματα... 'Αλλάζει βέβαια το πράγμα, αν θελήσει κανένας να καταφύγει σε άλλο κράτος, γιατί εκεί, μαζί με τους τελωνοφύλακας, υπάρχει και άστυνομία... Κι' η άστυνομία έχει πάντα την κακή συνήθεια να σε πιάσει... Και το χειρότερο απ' όλα είναι, ότι σε ρωτάει ύστερα και για ποιο λόγο έφυγες από εκεί που ήσουν πριν !...

—Και θεωρείτε ένοχλητική την περιέργεια αυτή της άστυνομίας ;... ρώτησα λοξοκιντώντας τον συνομιλήτή μου. Τι λόγους έχετε έσείς, ένας από τους πλουσιότερους κτηματίας του 'Αρκάνσας, να φεύγετε έτσι απ' τον τόπο σας, δίχως πασσαύριτι ; Και μάλιστα, προσπαθώντας να γλυτώσετε σαν χέλι απ' τις άστυνομίες, έσείς, ένας χθεσινός άκόμη ευπρόσδεκτος ένορκος του Καυκούκο-ορεινού της Φαβερτάουν ;...

Τα μάτια του συνομιλήτού μου άστράψαν. Δίστασε στην άρχή να μιλήσει, κι' ο διαταγμός του αυτός, αποτέλεσμα άγροίας ψυχικής πάλης, παραμόρφωσε το τραχύ πρόσωπό του και τόκανε τραχύτερο άκόμη. "Υστερα, έλεγε με άπόφαση και με άνείπωτη άνακούφιση :

—Μά ακριβώς επειδή ήμουν ένορκος φεύγω. Μόλις έγω, άνάμεσα σε άλλους έντεκα συναδέλφους μου, έφορχα διαρκώς άδωστική ψήφο στις διασκέψεις μας της προχθεσινής διέτης, κι' άδωσσε τελειωτικά τον Πάτλεϋ. Γιατί ξέρετε, βέβαια, ότι σύμφωνα με το νόμο μας, και με άδωστική ψήφος ένόρκου άρκά γ'ά ν' απαλλαγεί ένας κατηγορούμενος !...

—Ο Πάτλεϋ ήταν ένας όλοφάνερος ένορκος ! τραύλισα με κατάληξη. "Ενας άπαίσιος, ένας απάνθρωπος δολοφόνος... "Ενας άμωδότης φονιάς, ο όποιος είχε τη σκληρότητα να κατακουσώγει με σαράντα μαχαίριες τον άτυχον Στέφενσον... Και ο όποιος είχε επίσης τον άνεξέλεαστο κυνισμό να κρατήσει έναντι του το φονικό κι' αματόορτο σιλέττο, ύστερα από το έγκλημά του... Και ο όποιος, επιτέλους, πάσχηε λίγα μέτρα μακριά απ' το άσφυχο πτώμα του θύματός του, με άμωσμένα χέρια, με άμωσμένα ρούχα, σατισμένος, κατάχλωμος από την ταραχή του... Γιατί, λοιπόν, τον κρίνεται έσείς άδωσιν, μονάχα έσείς, ενώ όλα τα πειστήρια ήταν ένοχοποιητικά, όλοφάνερα, έναντιόν του ;...

—Γιατί ήμουν έγω ο δολοφόνος ! μούγκρισε ο κ. Ουίλκινς. "Εγώ έχωσα στην κοιλιά του άρχείου Στέφενσον σαράντα φορές το ίδιο το σιλέττο του !... "Ετσι τιμώρησα την άτιμία του, τιμώρησα την προστυχιά του... "Ο μνηστήρας της κόρης μου, της Μαριάνας, ο άμωρος Μίλλερ, έξ ατίας του αυτοκτόνησε... Κι' η φτωχή μου Μαριάννα λίγο έλειψε να πληρώσει με τη ζωή της τον παράφορο έρωτα αυτού του άτιμου... Γιατί την άγαπούσε, την άγαπούσε σαν μανιακό... Νά, λοιπόν, γιατί άδωσσε τον Πάτλεϋ και να γιατί φεύγω τώρα από το Φαβερτάουν κι' απ' τα σύνορα του 'Αρκάνσας !...

—Ανάσινε βαρεία κι' έγώ τον άκουγα λαχανασιμένος. "Ήσαν τόσον έπιβαρυντικές ή περιπτώσεις έναντιόν του Πάτλεϋ και τόσο άπίθανοι μου φαινόταν νάναι δολοφόνος ο φιλήσυχος έκείνος βαθύπλευρος του μισού μου ένα τόσο τραγωδίες γεγονός !...

—Αμφιβάλλετε ; μου είπε βραχνά πάλι, ο κ. Ουίλκινς. Θα θέλατε ίσως άποδείξεις ; Θα θέλατε περισσότερες δικαιολογίες για το έγκλημά μου ;... Θα σας τις δώσω ευχαρίστως... Βρίσκωμαι μακριά από το φονικό μου έγκλημα έγώ προσωπικάς το νόμο... Κάθε άλλο... Είχαριστός θά όμολογούσα την ένοχή μου από τότε, για ναπάναν πού νομίζε τα ήθηά μου... Μά ο χαμός μου θά ήταν και χαμός της όραφής μου κόρης... Δέν έχει άλλο στήριγμα από μένα, η άγαπημένη μου Μαριάννα, κι' αλλοιμονό της αν της έλπει άπό μένα... Σκοπούσε τον ιδρώτα του κι' έτρεξε στην χαμινιά του βιαστικός. "Ο-

ταν ξαναγύρισε, ένα χαριόγελο ευνυχίας τέτωνα το χέλι του. Μιλούσε και πού άνακουτισμένος τώρα, έντελώς γλήνος, μού έλεγε : —Κοιμάται !... Κοιμάται ήσυχη η κόρη μου... Ούτε ίσαστέται πού θόλου τί μου συμβαίνει και πόσα τραβήξα γ'ά το χατήρι της... Κι' αν έξαφεί κανείς μια μικρή θλίψη, πού ένοιασε ή παιδική ψυχή της με τον θάνατο του μνηστήρας της, τίποτε άλλο από τα τόσα τραγικά συμβάντα δέν σκαίει το άγχό της μέτωπο... "Όλα τα άγνοει... —Μά τί συνέβη, επιτέλους ;... ρώτησα άνιπόνομος, γιατί ή περιέργια μου είχε κεντηθεί στο κατακόρυφο. Γιατί άλλως τα νόμιμα πράγματα, κι' η έκμυστηρεύσεις σας μου τα άναποδογύρισαν άπείτα... —Η ιστορία με δυο λόγια είναι ή έξής, άποκρίθηκε ο Ουίλκινς. Ένα καλοκαιρινό πρωί του περασμένου έτους, ήρθε στο σπίτι μου ο Στέφενσον και, χωρίς πολλές διατυπώσεις, μού ζήτησε το χέρι της κόρης μου... Μόλις τον άκουσα, έμμηξα τα γέλια... Γέλια που πρώτα μου ή κορού μου κι' άναθαν συγχρόνως σκοτεινές φλόγες στο μάτι του πονηριών έκείνου γαμπρού μου... —'Απ' τί γελάς έτσι, Ουίλκινς ;... με ρώτησε στά τελευταία, με φωνή, στην όποια κόχλαζε ύπουλα το πάθος και το μίσος.

—Μά είναι να μ'η γελώ, με την πρότασή σου, παλιέ μου φίλε Στέφενσον ;... του άποκρίθηκα. Και να μ'η σε ήξερα άνωμα τί πάσα είσαι, πάλι δέν έπρεπε να τολμήσεις να μού παρουσιάσεις για γαμπρό στο μονάκριβο κορίτσι μου !...

—'Εκανα μήπως τίποτε, για το όποιο πρέπει να ντρέπωμαι ;... με ρώτησε ο Στέφενσον, χλωμός από λύσσα. Και τα λέπια μου μίσησε είνε λιγότερα από τα δικά σου ;...

—Κάθε άλλο !... ξεφώνισα με έκείνη. Μόνο πού έχουμε την ίδια ήλικία, παλιέ μου φίλε... "Αφήνω πού είσαι βίαιος, σκληρός στους έθώπους σου, τύραννος άσπλαχνος στους δούλους σου κι' ένοσιος απ' έτακρο... Παραλείτω την τοιχοκονιά σου, την θανατόπια σου και τις τυφλές, τις άδικαιολόγητες έκρήξεις του μού σου... Επίσης δέν κάνω λόγο για την τραχιά χαρακτήρα σου και για την προστυχιά, με την όποια φέρθηκες στους ίδιους τους γόνους κι' έδωσας γονείς σου, πετώντας τους έξω από το σπίτι σου, γιατί τόλμησαν να σε συμβούλεψουν, σε μ'ά άχάινωτη παραφορά σου... Θάλας !...

"Αρχαμαχούσε κάτω απ' το σκληρό μαστίγιό σου ο δυστυχημένος ίπποκόμος σου, κι' έδει χριστός πού άπάνθρωπα, σκληρότητα και βρωμιά. Γιατί ;... Γιατί δέν ζήτησες, λέει, έγκρισμα το έλόγο σου !... "Ας πεθάνει λοιπόν ο ίπποκόμος !...

"Ας φύγουν με τις κλωστές οι άστυνόμενοι γονείς σου, πού τόλμησαν να τον ύπερασπισθούν από τον άγριο θυμό σου... Καί... καί... καί... Τι να σου πρωτοθυμήθω, φίλε μου ;... Γι' αυτό, λοιπόν, αν και με τιμεί ή πρότασή σου, όφθαλμο άδως να έμπιστευθώ την ευνυχία της κόρης μου σε χέρια σαν τα δικά σου... "Αφήνω καίτοι πού μούλς προ έβδομάδος την άρραβόνισα με τον Μίλλερ !...

»Δέν έδωλε μιλιό ο Στέφενσον !... Μόνο με λοξοκιντάσε ύπουλα, έτρεξε άπειλημά τα δέντα του κι' ύστερα έφυγε, με το κεφάλι του σφατό... Πέρασε ένας μήνας από έκείνη την ημέρα. "Ο Μίλλερ έχοζόταν τακτικά στο σπίτι μου και περνούσαμε με την κόρη μου εντάφους φέρες μαζί του... "Ήταν ένας θαυμάσιος νέος, φ-

λότιμος, διακριτικός, αίσθηματικός... Μά ξαφνικά άρχισε ν' άρρωστή τις έπισκέψεις του. "Αρχισε να γίνεται λιγώλος, σκεπτικός, άρρωσμένος... Κι' έβλεπα με άπορία μαζί και πόνο, ότι τις ώρες πούλειε από μ'α τις άφιρμονες σε έμπιστευτικά και πολύωρα σέτ-ά-τέν με τον Στέφενσον, άλλοτε στη μια ταβέρνα κι' άλλοτε στην άλλη... "Ετοιμαζόμουν πειά να του ζητήσω έξηγήσεις, γιατί έβλεπα και την κοφή θλίψη της κόρης μου για την άνεξήγητη αυτή έστια του μνηστήρας της... Μά με πρόλαβε το μοιραίο γράμμα του, λιγώλογα, ήλλα τραγικά :

"Η κόρη σου, μού έγραψε, συνδέεται από καιρό κρυφά με τον Στέφενσον. "Έχουν και παιδί !... Μου τόνειξε ο ίδιος, ηγρονώντας με στη γυναικία πού το άνατρέπει... Και ή γυναικία έκείνη όμολόγησε την αλήθεια... Τι να την κάνω τώρα την ζωή, όταν κάτω από το άγγελικό πρόσωπο της μνηστήρας μου κρύβεται τέτοιος βούρκος άναίσχυνης ύποκρισίας ;... Την συγχωρώ και πεθαίνω... Είθε να την συγχωρήσει και ή συνείδησίς της !...»

"Ο κ. Ουίλκινς σκούπισε τον ιδρώτα του, ενώ έγώ τον έβλεπα χλωμό. Όταν καθήσυχασε κάπως απ' την άγρία ταραχή του, έμωλε άκόμη :

—Είχαμε ένταφους πειά το πτώμα του φιλοτίμου έκείνου νέου όταν έγώ άρχισα να ψάχνω παντού γ'ά να πετύχω τον βδελυρό σκαρπότη... Τότε άπείτα τέλος μια μέρα λίγο πού έξω από το κτήμα του, κι' ένα χαριόγελο διαβολικό ήταν ή άπάντησή του στις φλογερές ματιάς πού του έρεζα... Τον άπαξα από το λαγύγγι τότε κι' ορκίστη :

»"Ατιμε, αν δέν όμολογήσεις σε λίγο μπροστά σε όλα τ'η Φαβερτάουν ότι είσαι ένα καθαρά ψευτιάς και σκυοφαντιάς, θά σε σκοτώσω !...

—Κι' έγώ θύκανα το ίδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας το χέρι του, αν έλπει να τρωσώ μια τέτοια κακοήθεια κι' αν είχα να προτιμώξω με τη ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, όπως ή κόρη σας !...

"Ο Ουίλκινς με κίταξε κατάματα, βαθιά συγκινημένος, κι' ένα δάκρυ, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τον τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμάναρε στην άκρη των βλεφάρων του...

—Κι' έγώ θύκανα το ίδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας το χέρι του, αν έλπει να τρωσώ μια τέτοια κακοήθεια κι' αν είχα να προτιμώξω με τη ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, όπως ή κόρη σας !...

"Ο Ουίλκινς με κίταξε κατάματα, βαθιά συγκινημένος, κι' ένα δάκρυ, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τον τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμάναρε στην άκρη των βλεφάρων του...

—Κι' έγώ θύκανα το ίδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας το χέρι του, αν έλπει να τρωσώ μια τέτοια κακοήθεια κι' αν είχα να προτιμώξω με τη ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, όπως ή κόρη σας !...

"Ο Ουίλκινς με κίταξε κατάματα, βαθιά συγκινημένος, κι' ένα δάκρυ, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τον τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμάναρε στην άκρη των βλεφάρων του...

—Κι' έγώ θύκανα το ίδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας το χέρι του, αν έλπει να τρωσώ μια τέτοια κακοήθεια κι' αν είχα να προτιμώξω με τη ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, όπως ή κόρη σας !...

"Ο Ουίλκινς με κίταξε κατάματα, βαθιά συγκινημένος, κι' ένα δάκρυ, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τον τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμάναρε στην άκρη των βλεφάρων του...

ΑΠ' ΤΗ Β' ΒΛ' ΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το γεύμα της Ραχήλ και ή πρόσκλησις του Δεσμάρ. "Ενα κολακευτικό γράμμα. "Ο Διστ και ή κυρία ντ' Άγκιούλ. "Ερωσ σκαρπάρης. Σε ποιά ήλικία πεθαίνειουν ή Βεατρίκες. Πώς κρίνεται ένα θεατρικό έργο. "Η έξυπνη άπάντησις του ήθεποιού Σαμφών. "Ο Γκουινώ κι' ο ζωντανός άγγελος πούβινε διάδελος με σούρα και... κτλ. κτλ.

περίφημη ήθοπος Ραχήλ ήθελε κάποτε να έξασφαλίστη την παρουσία του 'Αλεξάνδρου Δουμά σ' ένα γεύμα, πού έδινε κάποιον βράδυ. "Υστερα, λοιπόν, από πολλή σκέψη, του έστειλε το ακόλουθο γράμμα :

"Αγαπητέ φίλε, 'Ελάτε άπόψε το βράδυ να φάμε μαζί. Δέν θά διασκεδάσετε, βέβαια, διόλου, επειδή έγώ δέν έχω πνεύμα. Αύριο όμως όλος ο κόσμος θά με βρη πνευματώδεστάτη, γιατί έχω πολύ καλό μνημονικό...

Ρ α χ ή λ

"Η έρωτική σχέσις του μουσιουργού Διστ με την κυρία ντ' Άγκιούλ κράτησαν δέκα ολόκληρα χρόνια, όχι βέβαια και χωρίς σύννεφα. "Η κυρία ντ' Άγκιούλ ήταν σαράντα έτών, έφτα χρόνια δηλαδή μεγαλύτερη από τον περίφημο συνθέτη και πιανίστα. Μια μέρα πού ή ντ' Άγκιούλ συνέκρινε τον Διστ με τον Δάντη, μόνο και μόνο για να κατασταλάσει να συγκρίνουν τον έαυτό της με την Βεατρίκη, ο Διστ δέν μίσησε πειά να κρατηθή και της είπε :

"Η πραγματικές Βεατρίκες, άγαπητή μου, πεθαίνουν δεκαοχτώ χρόνων !...

"Εως σιγγραφείς άμφοισθητοδές μια μέρα στον γηραιό ήθοποιον Σαμόν το δικαίωμα να ψηφίσουν έναντιόν της τραγωδίας, πού είχε υποβίβει κατά την συνεδρίασις της έπιτροπής του Γαλλικού Θεάτρου.

—Ούτε την ξέρετε κ'ην την τραγωδία μου, κύριε, φώναξε ο συγγραφέας. Κατά την άνάγνωσί της κωμώσεως... Σας είδα... Πώς, λοιπόν, θέλετε να ψηφίσετε έναντιόν μου ;

—"Αστε δέν ξέρετε, άγαπητή μου, άπάντησε ο γέρο - Σαμόν, με το αόανο χαμόγελο του, ότι και ο ύπνος σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι...μιά γνώμη !...

Την εποχή πού ο Γκουινώ, ο σύνθετης του εφάονα, ήταν τεράλλ άρρωσμένος με την μίς Χ..., πήγε και τον βρήκε στο σπίτι του ένα άγοράκι, με κάποια παραγγελία από τον πατέρα του, φίλο του μεγάλου μουσουργού. "Ο Γκουινώ καθόταν τη στιγμή αυτή σε μια άναπαυστική πολυθρόνα και παρακολουθούσε εύνυχως, με τα μάτια γεμάτα χαρά, την μίς Χ..., πού κεντούσε παραπύλα. "Όταν το άγοράκι τελείωσε την παραγγελία του μπαμπά του, ο Γκουινώ το ρώτησε :

—Δέν μ'η, παιδί μου, ξέρετε τί πράγμα είν' ένας άγγελος ;

—Μάλιστα, κύριε.

Κι' ο μικρός έκανε άμέσως την περιγραφή του άγγέλου, σύμφωνα με τις έπίσεις των θρησκευτικών βιβλίων : Ξανθά μαλλιά, γαλανά ό-λόκωτα μάτια, πρόσποπο οδόδελο, κλπ.

—Πούλ λατριά, παιδί μου. "Ετσι είναι, φώναξε ο Γκουινώ. "Έχεις μ'η όμως ποτέ συν ζωντανό άγγελο ;

—"Οχι, κύριε Γκουινώ.

—"Ε, λοιπόν, κίταξε την δεσποινίδα και θά μπορείς σ'ό έξης να πεις είδες ολόζωντανο άγγελο...

γούλας σαν σκυλί λυσασμένο !...

"Αντί άπάντησεως, τραβήξε το μαχαίρι του και έτο-μάστιξε να με τρωπήτη κατάσταση... Τότε... τότε του στραμπούλιξα με μανία το χέρι, τον άνώπλισα, ώργισα την κοιλιά του με μακρόδεις στιλετιές και πούλησε ύστερα κοντά στο πτώμα το αματωμένο όργανο του φόνου, ήνα άφαντος στο δάσος... "Ο άτυχος ο Πάτλεϋ πέρας άόγροντα ά-όό χέλι... Στόνταψε πάνω στο πτώμα... Το άγγισε... Πήρε το μα-στίγιό... Κι' ενώ έτοιμαζόταν τρωμαγμένος να τρώξή και να καταγγί-λει το έγκλημα, πιάστηκε ο ύψος ή ένοχος... "Ήταν ματωμένος... "Ήταν σατισμένος... Κρατούσε το όργανο του φόνου... Τι άλλο χρειαζό-ταν γ'ά να ένοχοποιηθή ; Μπορούσα, λοιπόν, έγώ, ο πραγματικός φονιάς, να μ'ην το φίλο την άδωστική μου ψήφο, όταν έβινε ή δική σου ;...

—Κι' έγώ θύκανα το ίδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας το χέρι του, αν έλπει να τρωσώ μια τέτοια κακοήθεια κι' αν είχα να προτιμώξω με τη ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, όπως ή κόρη σας !...

"Ο Ουίλκινς με κίταξε κατάματα, βαθιά συγκινημένος, κι' ένα δάκρυ, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τον τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμάναρε στην άκρη των βλεφάρων του...

Πέρασαν, στο μεταξύ, πολλά χρόνια κι' έπακολούθησε το μεγάλο τσάκωμα κι' ή πολυκροτή δική μεταξύ του συνθέτου και της μίς Χ... Μια μέρα, το ίδιο έκαινο άγοράκι, πού είχε γίνει πειά σωστός άγ-δρας, συνάντησε τον συνθέτη στο δρόμο και μ'η ξέροντας τα διατρέ-ξανά, τον ρώτησε άφελέστατα :

—Τι άπόγινε, κύριε Γκουινώ, έκείνη ή κυρία, ο ξανθός άγγελος ;

—"Ο Γκουινώ προσπάθησε να θυμηθή.

—Ποιά κυρία ; Ποιός άγγελος, παιδί μου ; ρώτησε.

—"Ο άγγελος πού μού δείξατε κάποτε, όταν ήμουν μικρός. "Η δε-σποινίς Χ...

—"Αχ, παιδί μου ! έλεγε τότε ο συνθέτης, πού θυμήθηκε για ποιά του μιλούσε ο νέος. Είχα κάνει λάθος στη...διάγνωσί. Στο τέλος ο άγγελος έκείνος βγήκε διάβολος με σούρα και μ' όλα τ' άλλα γνωστά έξαρτή-ματα του !...

"Ο 'Ιάκωβος Γ'ουοντί, ο περίφημος μαθηματικός, πήγαινε κάποτε με την ταχεία άμαξοστοιχία από το Παρίσι στη Νίκαια, μαζί μ' έναν φί-λο του. Το τραίνο περνούσε από έναν κάμπο κι' άντάμωσε ένα κοπάδι πρόβατα, πού βάδιζε προς την αντίθετη διεύθυνση.

—17, 38, 69, 123, 178 πρόβατα ! μετρούσε ο Γ'ουοντί.

"Ο φίλος του, κατάκλητος από την ευχέρεια και την ταχύτητα του ύπολογισμού αυτού, ρώτησε τον Γ'ουοντί μήπως έχει καμιά άλλη μέ-θοδο, πού τον εύκολύνει σ' αυτή την εργασία.

—"Α, είναι ά π λ ο ύ σ τ α τ ο, άπάντα ο περίφημος μαθηματικός. Με-τρώ τα πόδια και διακώ με το τέσσερα...

Κόκκαλο ο φίλος του.

Σ' ένα δειλινό ένας κύριος έ-σκινηε διακριτικά στ' αλή του πλαγιού του, γνωστού Παρισινού ήθοποιού, και τον ρώτησε :

—Μήπως θά μπορούσατε να μού πείτε ποιά είναι έκείνη ή γε-λάδα, πού κάθεται πλάι στον ο-κοδεσπότη ;

Είπε ή υπήτερα του...μοσχαριού, με το όποιο μιλάτε αυτή τη σι-γαλή, κύριε ! άπάντησε ψυχρά-μως ο έξιπνος ήθοποιός.

"Όταν άρχισαν ν' άσπάζουν σέλιγος τον βασιλέσσα Μαργαρίτα ένωσε μεγάλη λύπη και κίλε με-ρα προσπαθούσε να τον πείσει να τά βάψη ! "Ο βασιλέας Ουιόδοτος όμως έμεινε μέχρι τέλους άνένδοτος, παρ' ό τις έκρες της άγαπημένης σέλιγγου του. Και τότε ή όραία βασίλισσα άποφάσισε να καταφύγει σε μια πανουργία.

Συνδυάστηκε σχετικώς τον παγκύριο έξάδελφό της, δούκα των Αδελφούλων, ο όποιος της έδωσε μια βαφή, πού από παρουσιαστικά της φαινόταν σαν καθαρό νερό ! "Η βασίλισσα, λοιπόν, άντικατέστησε το μωκανιάκι το νερό με το όποιο συνήθε να βάζει τα μαλλιά του ο σέ-λιγγός της, και πούλησε έναγωνίως το αποτέλεσμα.

"Ο βασιλέας Ουιόδοτος όμως έλε και κάτι μούνηθηκε... Και γ' αυτό παρέσχε κρυφά στον καίτινά του το άγαπημένο σκελίδι της σέλιγγου του και τοίχναρε ένα πούκαρο μπάνιο με το νερό πού θά έβρεξε τα μαλλιά του. Το αποτέλεσμα ήταν καταληκτικό ! Το χιονάτο τοίχωμα του σκελιδού έβινε με μιάς κατάμαυρο, σαν έβενος !

"Ο Ουιόδοτος τότε, γεμάτος χαρά πού δέν την έπαθε, έστειλε το σκελίδα στη βασίλισσα, ή όποια, μόλις το είδε κατάμαυρο, λίγο έβριψε να...σφιγμένη από το κακό της !...

Κάποιος κακοτύπος, καταδικασμένος εις θάνατον, τη στιγμή πού του τραβούσαν τη θηλιά, φώναξε :

—Σταθήτε !...

Κι' όταν τον κατέβασαν και τον ρώτησαν τί ήθελε να π'η, άποκρίθηκε : —Ρωτάτε ;... Μά λίγα άόμα αν τραβούσατε το σκαλί, θά με πνί-γατε !...

"Η άπόκρισις αυτή έκανε όλους να γελώσουν και μαζί μ' όλους και τον ίδιο τον βασιλέα του τόπου, ο όποιος, από την ευχάριστή του, δέ-ταξε και άφησαν ελεύθερο τον καταδικασμένο, πού είχε δάψει να ά-στείνευθί άπάντα στην κρεμάλα...

1 Απριλίου 1934

του διαδρόμου, με μία γλάστρα άπάνω.
"Η γλάστρα έπεσε κάτω κι' έσπασε, κάνοντας έναν κρότο δυ-
κατά.

Λαχάρια!...
Κι' άπάνω στη λαχτάρα μου αυτή, είδα να προβάλλει ξαφνικά
μπρός μου μία σκιά. Δεν είχα καιρό να δω καλύτερα. "Ήμουν
εξαγλασμένη. "Ετρεμα όλη..

"Ο "Αρτέμις!... σκέφτηκα.
Και χωρίς να ξέρω τί κάνω, σήκωσα το πιστόλι και τράθη-
ξα την σκανδάλη.

"Ενας ηηρός κρότος άκούστηκε.
Το πιστόλι δεν είχε πάρει φωτιά.
Και συγχρόνως μία κραυγή άγωνίας άντήχησε στ' αυτιά
μου:

—Φλώρα!...
"Ήταν ο Λεάνδρος!
Το πιστόλι μούφυγε άπ' τ' ά-
ρια κι' έπεσε στο πάτωμα.

—Φλώρα!... φώναξε ο Λεάν-
δρος, με φωνή πουτρεμε.
—Λεάνδρε!...
—Εσύ!... "Εσύ!...

Δεν είχε τη δύναμη να τελειώ-
ση τη φράση του.
Μά κι' έγώ δεν ήμουν σε κα-
λύτερη κατάσταση.

Είχα παγώσει.
Νόμιζα πως ή καρδιά μου
σταμάτησε.

—Τι ήθελες να κάμης, Φλώρα;
μέ άπτησε τέλος ο Λεάνδρος.
Τι ήθελες να κάμης;

Μά μήπως ήξερα πειά; Μή-
πως ήμουν σε θέσι να σκεφθώ
και να μιλήσω;

"Ετρεμα δλόσωμ.
"Η γλώσσα μου μπερδευότανε,
Κρατήθηκα στον τοίχο, γιά να
μή σωριστώ στο πάτωμα.

Νόμιζα πως θα τρελλαθώ πειά,
όποτε από τόσες δοκιμασίες, ά-
πό τόσα ξαφνικά, τόσα μαρτύρια.

"Ο Λεάνδρος κατάλαθε σε τί
κατάσπαι βρισκόμουν. Κι' άντί
να μου ζητά εξηγήσεις, με βοή-
θησε να ξαναγυρίσω στο δωμά-
τιό μου. Μ' έβαλε να πλαγιάσω
στο κρεβάτι, μά δεν θέλησα.

Προτίμησα να καθίσω σε μία πο-
λυθρόνα.
"Ο Λεάνδρος πήρε μία καρέκλα
και κάθισε κοντά μου.

Δέν μιλούσε.
Μέ κυτούσε στα μάτια, γεμά-
τος άγωνία.

Περίμενε να συνέρθω.
Είχε παρεξηγήσει αυτό που συ-
νέη. Νόμιζε πως θέλησα να τον
σκοτώσω. Νά τον σκοτώσω!... Τό
Λεάνδρε!... Θεέ μου!... Θεέ μου!...

"Από την άγωνιώδη έκφραση
του προσώπου του κατάλαθα, έ-
μάνεψα τις σκέψεις του. "Η καρδιά μου γέμισε πίκρα και ά-
νταπεία. Τόσο πολύ λοιπόν με παρεξηγούσε! Τόσο δεν μπο-
ρούσε να καταλάβη!...

"Η ταρτή μου λιγότεψε λίγο.
Θέλησα να μιλήσω.
Μά το στόμα μου ήταν στεγνό, ή γλώσσα μου κατάξερη...

"Ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό μου.
—Νερό! τραύλισα.
"Ο Λεάνδρος σηκώθηκε άμέσως και μούφερε ένα ποτήρι
νερό.

Τό έπια όλο, σάν να είχα μέσα μου τις φλόγες της Κολάσε-
ας "Εσκούπισα τον ιδρώτα, πούτρεχε άφθονος στο μέτωπό μου
και με τύλωνε και στύλωσα το θέλημα μου πάνω στο Λεάνδρε.

Τό φτωχό παιδί!...
Μέ κύταξε μ' άγωνία, που δεν περιγράφεται.
Κραυγάζαν από τά χείλη μου.

—Μήπως μου, Φλώρα, μού εί-
πε σιγά, πολύ σιγά, σάν να φο-
βόταν την ίδια του τη φωνή. Γι-
ατί;... Γιατί;...

Τά μάτια μου βούρκωσαν.
"Αισιάνενα και πήρα το χέ-
ρι του στα χέρια μου.

—Γιατί, Φλώρα; μού ξανάπε,
μέ φωνή που μόλις άκούγδτανε.
Κι' αποτέλειωσε άμέσως τη

Τον περιμένα στο κρεβάτι, όσο να περάση...

φράσι του:
—Θέλησες να με σκοτώσης; Γιατί; Τί σουφταιξα; Φταίω έ-
γώ λοιπόν γιά ό,τι συμβαίνει;

—Σ' άλλη περίστασι θα θυμώνα.
Μά ο Λεάνδρος δεν ήταν κακός. "Ήταν ένα παιδί.. "Ήταν
τόσο άθως!

—Παιδί!... Είσαι παιδί! του είπα σιγά, ψιθυριστά.
—Γιατί, Φλώρα; Γιατί μού τό λες αυτό;

—Νόμιζες πως ήθελα να σε σκοτώσω; "Εσένα; "Εσένα, Λε-
άνδρε, έσένα, άγάπη μου;

—"Οχι λοιπόν; "Οχι; Τότε;... Τότε;...
"Ανυπομονούσε. Κάθε λέξι που τούλεγα, του χάριζε ζωή, δύ-
ναμι, θάρρος.

—"Α, Λεάνδρε... Λεάνδρε, άγαπημένε μου! Τόση λίγη έμψι-
σοσύνη έχεις σε μένα;

—Σ' άδίκησα, Φλώρα! Κι' ό-
μως...
—Τί;

—"Αν τό πιστόλι έκπυρσοκρο-
τούσε, θα ήμουν νεκρός τώρα...
—Νεκρός!... "Εσύ;... "Εσύ, χρυ-
σάφι μου;...

Τόν άγκάλιασα παράφορα, ά-
πελπισμένα κι' άρχισα να τον φι-
λώ, να τον φιλώ, τραυλίζοντας:

—"Εσύ νεκρός, Λεάνδρε;...
"Αγάπη μου!... Καλέ μου Λεάνδρε...
"Εσύ νεκρός και μάλιστα έξ αίτί-
ας μου, από τό χέρι μου!... "Ω,
θεέ μου, θεέ μου!...

"Ο Λεάνδρος άρχισε ν' άντλιμ-
θάνεται πως κάποιος λάθος, κά-
ποια τραγική παρεξήγηση είχε
συμβεί.

—Σε παρεξήγησα, Φλώρα! φώ-
ναξε. Ναι, ναι, σε παρεξήγησα. Ίώ-
ρα τό καταλάβαινω. Συχώρεσε με,
συχώρεσε με, άγαπημένη μου...

Χάιδεψα τά μαλλιά του και δεν
τόν άφησα ν' άγωνιά περισσότερο.
Τού εξήγησα καταλεπτώς τί εί-
χε συμβεί:

—Συνήρθα ξαφνικά, Λεάνδρε.
Γύρω μου σκοτάδι και σιωπή. Φο-
θήθηκα. Θυμήθηκα τί συνέβη και
έφριξα. Νόμιζα πως δεν βρί-
σκεσαι σπιτί. Πώς είμαι μόνη στα
χέρια του πατέρα σου. "Η σκέψη
αυτή μ' έκανε άνω-κάτω. "Εξαλλη,
τρελλή από φόβο, σηκώθηκα έπá-
νω. "Ήξερα πως σ' ένα συρτάρι
της τουαλέτας βρισκόταν ένα πα-
ληό πιστόλι γεμάτο. "Ανοιξα τό
συρτάρι και τό πήρα. "Ήμουν άπο-
φασισμένη να κάμω κακό, άν τολ-
μούσε να παρουσιαστή μπροστά
μου με κακές διαθέσεις ό "Αρτέ-
μις. Νά βγώ στο δρόμο έτσι μισό-
γυμνη...

—Συνγνώμη, Φλώρα! μού είπα
ο Λεάνδρος.
Μόλις τώρα είχε άντιληφθί κι'

αυτός την κατάσταση μου.
Σηκώθηκε και μούδωσε να ρίξω κάτι στους ώμους μου.

Τόν ευχαρίστησα και συνέχισα:
—Βγήκα στο διάδρομο κι' άφουγκράστηκα. Τό σπιτί φανό-
ταν έρημο. Κι' όμως φοβόμουν. "Η ησυχία αυτή με τρόμαξε πε-
ρισσότερο. "Ωστόσο προχώρησα έμπρός, με τό πιστόλι στο χέ-
ρι. Τί θάκανα; Θα έγκληματούσα; "Ω, θεέ μου, δεν ήξερα πού
βρισκόμουν!... Στην γωνία του διαδρόμου σκόνταλα πάνω στο
τραπεζάκι. "Η γλάστρα που ήταν πάνω σ' αυτό έπεσε κάτω κι'
έσπασε, με κρότο. Αυτό με ξάφνιασε πιο πολύ. Κι' άπάνω στο
ξάφνιασμά μου αυτό παρουσιάστηκες, σύ...

—Δέν με γνώρισες, Φλώρα;
—Θέέ μου, όχι! "Ήταν σκοτάδι. "Ήμουν ζαλισμένη, άνάστα-
τη. Νόμιζα πως ήταν ό "Αρτέμις. Και μίν ξέροντας τί κάνω—
τρέμω τώρα και πού τό σκέπτομαι μόνον—μην ξέροντας τί κά-
νω, πρότεινα τό πιστόλι και τρά-
βηξα την σκανδάλη...

—Σώπασα...
Τώρα πειά καταλάβαινα τί
τρελλα, τί μεγάλη τρέλλα είχα
κάνει.

—Θεέ μου... Θεέ μου!... τραύ-
λισα. "Αν τό πιστόλι έπαίρνει φω-
τιά, θα ήσουν τώρα νεκρός, άγα-
πημένε μου!...

("Ακολουθεί)

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΣΙΝΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΣΙΝΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

πήλα σκέψα άμέσως στις σκέψες, πήγε και σκέφτηκε ό Βίος μπροστά στην είσοδο
της σπηλις γιά να
θωκό της έξουσίας ποδών δένει
οι έλθου είχον φύγει κυριευμένο από έναν πρεζάδ τρώο, κυριευμένο από τους
κώδους του θανάτου, οι οποίοι έφάνησαν θραυθεντικά γιά τη νίκη τους. Τό
θωκό των νικητικών έσπυγε και γινόταν άναόνα πιο μακρυνό. Τότε ο Βιρότας κέ-
ρια του τό καταμένο σπαθί του και περιμένοντας να γυρίσουν οι σύντροφοι του
άπό την μανωμένη τους καταδίωξι.

"Ότερ από λίγη ώρα, ή βεία μέρα έύληψε πίσω άπ' τό δάσος, ή φουκιές
φαγοίτηκαν μέσ' στο κόκκινο χρώμα της αύγης κ' έλαμψαν πάνω άπ' τό ποτάμι
σάν πυρρά. "Ο ήλιος πρόβαλε καταματομένως σάν μία φαγομομένη πηγή στην έ-
κτολή. Τότε ο Βιρότας σηκώθηκε, έδωκε πύ ροδά του, τράβηξε στο ποτάμι, με-
τά χέρια του υψωμένα πάνω άπ' τό κεφάλι του κ' έκωψε προσευχόμενος μπρός
στο «λαμπρό μάτι» της θεότητας. "Επειτα κατέθηκε στο ποτάμι γιά τίς ίερές πύ-
σεις, και τό αίμα που είχε στα χέρια του άρχισε να κυλάει. Μά μόλις τά λαμπρά
κύματα τού φωτός άγγίξαν τό κεφάλι του, ξαναγύρισε στην όχη του, φέρεσε πύ-
σιν στο φος της αύγης, τά νυγερών του καταβρόχια. Οι νεκροί κεινόντουσαν άκό-
μα εκεί, με τήν τρώο άποτυπωμένο άκόμα στ' άύγιστα παρακρίσιμα τόσα, στα
διεπλάτα άνοιγμένα μέτωπα τους, και στο συνεπαμένο πρόσωπό τους. "Ο άρχή-
γός τών έπιστασιατών είχε τό μέτωπό του κομματομένο κι' ό άποσπότης που ή-
ταν έλλοιπε άρχηγός του στρατού στη χώρα τών Μιπιδέγκας, είχε τό στήθος του
τριπημένο πέτρα γιά πέτρα. "Ο Βιρότας τούς έκλεισε τά μάτια και προχώρησε γιά να
δύ και τούς έδώους που τούς είχε σκοτώσει μέσα στον όπνο τους. "Ήσαν άκόμα
μισοσυνήμενοι στα σεντόνια τους. Τό πρόσωπο τών δυό άπ' αυτούς που είχε φέ-
ρει άπ' τις χώρες τού Νοτιά, γιαντί είχαν μαλλιά ογρόλη και πρόσωπο μάδρο. Μά
μόλις γύρισε πύς τό μέρος του τό πρόσωπο του τελευταίου, ένας ίοκιος θόλασε
γκούρ, τόν άρχοντα τών θουινών, που ό έπιστασιτής τόν είχε καλέσει να τόν βοη-
θήσει και που ό Βιρότας, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας τόν είχε σκοτώσει με τό ί-
διο του τό χέρι.

"Ο Βιρότας έσκαψε, τρέμοντας, πύς την καρδιά τού σκοτωμένου πολέμου.
Μά ή καρδιά του αυτή δεν γυμνούσε πειά. Τά μάτια του νεκρού θρόνολιγτα ήσαν
έντελώς άκίνητα και τό περπαμένο θέλημα τους τρυπούσε σάν σφαδρά τόν Βιρό-
τα άς τό βάθος της καρδιάς. Τότε ο Βιρότας ένωσε τον έαυτό του έτοιμο να λι-
ποθυμήσει και σάν ένα πτώμα κι' αυτός κήθηκε εκεί, άμέσως στους νεκρούς, γυ-
ρίζοντας έλλοιό τό θέλημα του γιά να μίν τόν κατηγόρησει γιά ό,τι είχε κάνει τό
γυμναμένο μάτι εκείνου που ή μητέρα του είχε φέρε στον κόσμο πριν άπ' αυτόν.
"Εξάφιν, άκούσε κραυγές. Σάν άγρια πουλιά, οι όπαοί του θανάτου, γυρι-
ζοντας άπ' την καταδίωξι, τού έλθρου, πηλαζαν στη σπηλή ξαφνίζοντας, φορη-
μένοι με πλώρια λάφυρα και γειάτου χαρά. "Όταν είδαν πύς ο άρχισαναστά-
της κείτονταν εκεί νεκρός άμέσως στους δικούς του κι' ό,τι οι ίεροί έρωδοί είχαν
σπαθί, άρχισαν να χορεύουν και να πηδών. "Επειτα φόρεσαν τά λάφυρά τους έ-
πάνω σε κάρρα, μά ή ρόδες θουλάσαν τόσο κάτω άπ' τό έάρος τους, όστε άνα-
γκάζοντουσαν να κεντρίζουν τούς θουδώνους μ' έγκυθωντά κινάδια γιά να τούς

Σ' αυτό τό μεταξύ, οι σκάνθοι είχαν τελείωσε τη γέφυρα που την περπαμέ-
νη μέρα είχαν άρχισεί να στήνουν κι' έπιστασιάτες. Και τότε οι νικητή κίνησαν
για να γυρίσουν στην πρωτεύουσα. Έπικεφαλής προχωρούσαν οι πολέμοι, σπ-
εωμένοι με λαυράδια, κατόπι οι σκάνθοι και τέλος οι πύλκιπες κελόνα,
"Ο Βιρότας τούς άππεσε να περάσουν μπροστά του, γιαντί τά τραυλίζα τους κ' ή
φωές τους άνηχούσαν άδυναρά στην φυγή του και όταν έκείνησε κι' αυτός, έ-
μεινε, ούμψων με τη θέλησί του, ένα διότιμα κενό μεταξύ εκείνου και αυτών.
Σ' τη μέση της γέφυρας στήθηκε και κύταξε τό νερό που κυλούσε δεξιά κι' άρι-
στερά, ενώ μπροστά του και πίσω του σπατατούσαν, γιά να κρατήσουν τήν άπό-
σπαι, ξαφνιασμένοι οι όπαοί του. Τόν είδαν τότε να θυώνη τό χέρι του, στην έ-
κρη του όποιου κρατούσε τό σπαθί του, σάν νύθελε να τό υψώσει έναντίον τού ού-
ρανου. Μά, χαμηλώνοντας έξαφνα τό χέρι του, άνοιξε την παλάμη του και τό σπα-
θί έέπεσε μέσα στο ποτάμι. "Αμέσως, άπ' τις δυό άγρες, παλληκάρια γυναιά πηδη-
ξαν μέσα στο νερό γιά να τού τό ξαναφέρουν, νομίζοντας πως τού είχε ξεφύγει.
"Ο Βιρότας όλος τούς πρόσταζε αδοσιπρά να ξαναγυρίον έξω κ' έξαναόλυνε την
πορεία του με τό πρόσωπό του άοάλευτο και με τό μέτωπο σκεπενό, άμέσως
στών ξαφνιασμένο στρατό του. Ότε ένας λόγος δεν άόλαψε τά χείλη του, ενώ,
λένεα πύς λένεα, ό κίτρινος δρόμος της πατρίδας τους κυλούσε κάτω άπ' τά πό-
δια τους.

Μακρυνές ήσαν άκόμα ή πύλες κ' οι δασυέλαιοι πύργοι της Μιπιδέγκας δ-
τον, μακρύν, σάν όρίζοντα, ένα λευκό σύννεφο θυώθηκε, ένα άννερο που ζύγω-
νε άνοένα: ήσαν όρμειές και καθολάρηδες, που σήκωναν μπροστά τους τη σκό-
νη. Και όταν είδαν την στρατιά τού Βιρότας, στήθηκαν κι' άπλωσαν τάπητες στο
δρόμο γιά να δείξουν ότι έρχόταν να προήμνηση τούς νικητές ό θανάτης, που
τό ποδι του δεν άγγίξε ποτέ τό χώμα άπ' τη στιγμή της γεννήσεως του ός πη
στην γμή του θανάτου του, όποτε ή φλόγα δέχόταν τό έξαναγμένο αίμα του. Και,
νά τον κινάλας κεί κάτω... "Επώνω στο φορτωμένο άπό χρόνια έλθέσαντά του, ό θα-
σας στο κεντρί, διέκλωσε τό γόνυτά του κι' ό θανάτης, κατέθηκε στον τάπητα που
ήταν άπλωμένος μπροστά του.

"Ο Βιρότας θέλησε να σκύψη μπροστά στον κύριό του, μά ό θανάτης τράθη-
ξε πύς αυτόν και τόν έσώξε στην άγκυλιά του, τιμή που δεν την είχε ή άνει ός

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΓΟΥΪ'ΑΝΝΗΣ

Η φριχτή Κέλασις των Γάλλων καταδίκων. Ένας τυχερός Κινέζος. Το μαγικό νύχι του λιονταριού. Πώς ανέκαυθη μια σιωπηρή δολοφονία στα κάτεργα. Ένα άρπαχτικό έθνος της ξυρίσματος του Μιρώ. Ένας άποκεφαλίσμος μέσα στ' έδραση, κτλ.

Α κάτεργα της Γουϊάννης είχε μια φριχτή κι' άπεριγραπτή επίγειος κόλασις. Έκει περνούσαν κάθε τόσο φοικιστικά κι' άτυχελα έγκλήματα, για τις πιο άσημαντες ατίτιες. Όλοι οι κάκοποι, λοιπόν, που είνε καταδικασμένοι να περάσουν την ύπαιθρον ζωή τους κάτω από τον τροπικό ήλιο, με τον κίτρινο πυρετό και τη χολέρα, άλληλοεξοντώνονται για να μη χάσουν τη συνήθεια του έγκλήματος. Και τα παρθένα δάση της Γουϊάννης κούβουν τα σκοτεινά μυστικά τους. Μόνον δέ τα σαρκωδόντα όρνεα προδίδουν πολλές φορές τα φοικιστικά αυτά έγκλήματα.

Από μια ζώνη τώρα, από ένα κομμάτι ή από ένα κομμάτι της ραβδωτής στολής του θύματος, δέν άργει, βέβαια, ν' ανακαλυφθή ή δολοφονία, και τότε καταδικάζονται από ένα ειδικό δικαστήριο σε θάνατο. Μά κομμάτι τιμωρία δέν συμμορφώνει, ούτε τρομάζει πειά αυτούς τους άπαισιους κακούργους, που ζουν και τρώγονται μεταξύ τους, μακριά από τους άλλους ανθρώπους, όπως τ' άγρια θηρία στη ζούγκλα. Θέλει μερικά τέτοια παραδείγματα :

Μεταξύ των καταδίκων, που βρίσκονται στα κάτεργα της Γουϊάννης, ήταν κι' ένας Κινέζος, ο Σούν-Τιέν-Λι, ή όποιος, σε μια κρίση τρέλλας, είχε δολοφονήσει τον προϊστάμενό του, έναν κάποιον Πάολο Γκοντόρε. Είχε συλληφθή λοιπόν κι' είχε καταδικασθή σε δέκα χρόνων κατανγκαστικά έργα. Από το Παρίσι, μαζί με τους άλλους καταδικούς, στάλθηκε για να εκτίση την ποινή του, δουλεύοντας σκληρά στη Γουϊάννη. Ο Σούν-Τιέν-Λι ήταν ήσυχος και σιγά-σιγά είχε καταφέρει να κερδίση την εμπιστοσύνη των δεσμοφυλάκων. Κι' έτσι, δέν τον ναν την πλάτη του με τον άσπλινο δοφροδούλα, την περιφρη ενάτα με τις έφτα ούρες !...

Ο Σούν-Τιέν-Λι είχε άταλλαγή από κάθε δουλειά και περνούσε τις ώρες του φτιάχνοντας διάφορα έφραχτά από πολύχρωμα φτερά πουλιών κι' από νύχια άγριων ζώων. Τα φυλάχτά αυτά τα πουλούσε στους άλλους καταδικούς, για να διώχνουν από κοντά τους τα κακά πνεύματα. Είχε γνωστόν ότι δλο οι έγκληματιαι είνε τρομερά προληπτικοί. Ο Σούν-Τιέν-Λι λοιπόν έκανε χροσές δουλειές και σιγά-σιγά είχε κατορθώσει να μαζέψη δυό χιλιάδες φράγκα. Τελειοταία μάλιστα ή παράδοξος αυτός Κινέζος είχε πουλήσει σ' έναν συμπατριώτη του ένα μαγευμένο νύχι λιονταριού, που είχε τη δύναμη να διώχνη την άτυχία από τον άνθρωπο και που δέν το άποχωριζόταν ποτέ του. Κι' αλήθεια, θάλεγε κανείς ότι ήταν πραγματική αυτή ή δύναμη του φυλάχτου, γιατί ή συμπατριώτης του από εκείνη τη μέρα κατώρθεσε κι' αυτός να κερδίση την εμπιστοσύνη των φυλάκων και να γλυτώνη τις βαρείες και κοραστινές άγχαρείες.

Αυτό, βέβαια, δέν άργησε να γίνη γνωστό μεταξύ των καταδίκων. Τό βράδυ δλο τους συζητούσαν για την άπορρητική δύναμη του νυχού του λιονταριού κι' ή καθένας συλλογίζόταν με τον τρόπο θά μπορούσε να το άποχτήση. Άξαφνα, ύστερα από μερικές μέρες, ή δεύτερος Κινέζος έξαφνίστηκε μυστηριωδώς από τον καταδίκων ! Ο φυλάκας άναστατώθηκεν. Άρχισαν να ψάχνουν τις άχθες του ποταμού Μάνα μήπως τυχόν τον άνακαλύψουν και τέλος άναγκάστηκαν να τον άναφέρουν ως έξαφανισθέντα. Οι άλλοι κατάδικοι συλλογίστηκαν τότε ότι το μυστηριώδες εκείνο νύχι του λιονταριού δέν είχε βοηθήσει να δραπέτευσιν από τη φριχτή κόλαση των κατέργων...

Ένα πρωί όμως, ένώ ή Σούν-Τιέν-Λι καθόταν κοντά σ' έναν φυλάκα κι' έφτιαχνε, όπως πάντα, τα φυλάχτά του, προσήλωτος το βλέμμα του στον ούρανό, που καίγονταν από τον ήλιο, κι' έβγαλε μια κραυγή τρώου :

—Μοσιού ! Μοσιού ! Τά θόνα !...

Ο φυλάκας του τίναξε μια κλωτσιά.

—Άρπάξέ με ήσυχο, τρελλοκινέζε !... του φώναξε.

Μά ή Κινέζος άρχισε να τρέμη άπ' το φόβο του και κάθε τόσο ψιθύριζε με την παράξενη έπιμονή του :

—Μοσιού !... Μοσιού !... Τά θόνα ! Κακό ! Πολύ κακό !...

Ο φυλάκας σκανδαλίστηκε στο τέλος κι' έβαλε το χέρι του πάνω από άρπαχτικά όρνια, που έφερον γύρους πάνω από το γεφυρωμένο δέσος, χάνονταν μέσα στα δένδρα του και ξανάφευγαν ή άπαισιους κακούργους. Ο φυλάκας, έστομίζοντας ένα σωρό βλοσυρές έννοιες πύ Κινέζου, που του χάλασε την ήσυχία, τον διέταξε να πάη μια τσίκα κι' ένα φτιάκι κι' έπειτα τράβηξε προς τα εκεί, για να δει τι σπύρωτο του δάσους, ή δεσμοφυλάκας κι' ή Κινέζος είδαν ένα φοικιστικό θέαμα : Το πτώμα ενός καταδίκου, που είχε έσφαχτή από τα θύρα κι' είχε σκορπισθή έδω κι' εκεί. Δέν υπήρχε λοιπόν καμιά άμφωβία ότι είχε γίνει ένα στυγερό έγκλημα ! Ο φυλάκας διέταξε τον Κινέζο να μεταφέρη το πτώμα στον κατανλισμό κι' εκείνος έτρεξε να έλθει στη τόν διενθυγή των φυλάκων και τους άστυνομοίς των κατέργων.

Από την ιατροδικαστική εξέταση που έγινε κατόπιν, άπεδείχθη ότι το πτώμα ήταν του Κινέζου, που είχε άγοράσει από τον Σούν-Τιέν-Λι το μαγικό νύχι του λιονταριού. Ποιός όμως τον είχε δολοφονήσει ; Οι δεσμοφυλάκες άρχισαν ν' άναζητούν δλους τους καταδικούς. Τίς ύστερα από πολύμυρες έρευνες, κατώρθησαν να διαφωτισούν αυτό το σκοτεινό μυστήριο. Τέσσερες από τους καταδικούς, ή Μαρελί Ναντί, ή Σαβιέ Λεκλέ, ή Ζωρζ Μαρινύ κι' ή Ζάν Βιλλαιν, είχαν άπορρητικά να δραπέτευσουν. Για να έξαφαιλίσουν λοιπόν την έπιτυχία του αλλήλων τους, άπεράσισαν να άποκτήσουν το νύχι του λιονταριού με την μαγική δύναμη. Κι' έτσι, παρέσυραν τον Κινέζο μέχρι του δάσους, κι' εκεί, άφορ του πήραν το νύχι του λιονταριού, τον άνάγκασαν να γυμνάσει μπροστά τους. Ο ένας τότε άπ' αυτούς, ή Ζάν Βιλλαιν, έως και τους πύ άπαισιους έσοβίτερες, τον άποκεφάλισε με μια πλατιά και άπτερη λάμα, που την είχε φτιάξει από ένα σιδερένιο έλασμα. Έπειτα, βοηθούμενος από τους άλλους καταδικούς, τον έθαψε στη φάση ενός δένδρου. Κανείς τους όμως δέν μαρτύρησε νύς φωνηθεί ότι τα θύρα θά έζηναν το πτώμα του θύματος τους και ότι θ' άνακαλύπτοντο. Οι τέσσερες, λοιπόν, έγκληματιαι φυλάκιστηκαν κι' ύστερα από λίγο καιρό κρεμάστηκαν ζωντανοί από τους δεσμοφυλάκες, για να τους φάνε τα θόνα, όπως έφταναν και τα δυστυχισμένα θύμα τους !

Πριν έξαχθή τότε από το άπαισο έγκλημα, άνακαλύφθη πάλιν ένα άλλο, πιο φοικιστικό. Άς είς το έφτηνηθούμε με κάθε λεπτομέρεια.

Είχε γνωστό ότι ή έγκληματιαι των κατέργων της Γουϊάννης ζών με μια μοναδική έλπίδα : Να καταφύγουν μια μέρα να δραπέτευσουν και να περάσουν στην

Ολανδική Γουϊάννη για να σωθούν ! Γι' αυτό πολλοί έργάζονταν τη νύχτα κοντά στο δάσος, για να φτιάξουν μια σχεδία, με την άποία θα το σκάσουν από τα κάτεργα. Μ' αυτό τ' όνειρο ζούσαν τρεις από τους καταδικούς : Ο Λουί Ράφρ, ή Γκαστόν Λετρον κι' ή Μωρίς Μανιέ. Μια μέρα λοιπόν, όταν πειά έτοιμάσαν τη σχεδία τους, άπορρησαν να δραπέτευσουν. Έτρεχε όμως να τους άκούσει ένας άλλος κατάδικος, ή Ρομπέρ Μιρό, κι' εκείνος τότε, για να μη τους προδώσει, συμφωνήσαν να τον πάρουν μαζί τους. Κι' έτσι, την άπορρητική νύχτα, γλιστρούν κι' οι τέσσερες άδύρκα προς το δάσος. Ο Μιρό είχε πάρει μαζί του κι' έλες τις οικονομίες του. Κι' αυτό ήταν ή κατσορφή του. Οι τρεις άλλοι κατάδικοι άπεφάσισαν να τον έπαστρούν.

Στό δάσος λοιπόν ή Ράφρ είχε στους συντρόφους του :

—Παιδιά, πρέπει να έφρισθούμε και ν' άλλήσουμε ρούχα, για να μη μάς γνωρίσουν εκεί που θά φτάσουμε !...

Όλοι συμφώνησαν με τα λόγια του. Είχαν όμως ένα μόνο έφραξι. Δέν πειράζει, είπε με άφέλεια γελώντας ή Μιρό. Ο Ράφρ θά με ξυρίσσει και θά πάη το έπονομοποιάζω του !...

—Σύμφωνοι ! Έκανε ή Ράφρ. Κάθισε σ' αυτό τον κορμό του δένδρου. Ο Μιρό πράγματι κάθισε στη ρίζα ενός δένδρου. Ο Ράφρ τότε έβγαλε το ξυράφι του, τ' άκόνισε στη λουρίδα του, έπασε το κεφάλι του συντρόφου του και με μια άπτομη κίνηση του έκοψε το λαιμό !

Ο Λετρον κι' ή Μανιέ παρακολουθούσαν με άπάθεια αυτή την δολοφονία κι' έπειτα, άφορ πήραν τα λεφτά του θύματος τους, μπήκαν στη σχεδία τους κι' έτοιμάζοντουσαν να φύγουν, όταν άξαφνα ή σφα-

Ο Ζάν Βιλλαιν τον άποκεφάλισε με μια πλατιά λάμα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ ΟΣΤΡΑ

ΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΗ στο παράθυρο, ή άδελφή Άννα κίτταζε έξω. Ήταν πολύ πρωί ακόμα. Ή μέρα άνέτελλε σιγά-σιγά. Ήταν μια φθινοπωρινή μέρα του 1915, του δεύτερου έτους του παγκοσμίου πολέμου. Ο ήλιος, όσπτος, που πρόβαλλε πίσω από τον λόφο, ήταν πολύ πιο χρυσός και πολύ πιο άμορφος από άλλότε...

Τό νοσοκομείο είχε άρχισι να ζυγνά. Άπό τό άνοχτό παράθυρο άκούγοντουσαν κάτω οι βηχισμοί, άργοι άόμοι και κάτω μουνδιασμένοι, των στρατιωτών που έκαναν την άνάρρωσί τους, των νοσοκόμων που πηγαίνοερχόντουσαν, των μαγείρων που έφτιαζαν τους κουβάδες τους στο μαγειρείο. Μά δέν είχε τίποτε τό παράθυρο. Δέν ήξερε τό γιατί, μά ήταν έτοιμη ν' άναλυθή σε λυγμούς... Την προηγούμενη μέρα είχαν κοιταχίσει κανονικούς τραυματίες στο νοσοκομείο. Άδτές ή μεταφορές είχαν γίνη τελευταία πολύ πιο πικρές. Ίνόντουσαν πάντα σχεδόν τη νύχτα. Και μαζί τους οι τραυματίες έφεραν όλη τη φριχτή του μετώπου, ότον έξακολουθούσε να ήρσά το κανόνι...

Έκεί, λοιπόν, στο σκοτεινό διάδρομο, άνάμεσα σ' έκατό κορμά έαυμένα άκίνητα πάνω στα φορεία, ή άδελφή Άννα είχε άναγνωρίσει, είχε μαντέψει καλύτερα, τη μορφή του λοχαγού Λωράν. Τη στιγμή εκείνη άκρίβως ή λοχαγός Λωράν έαναγύριζε άργά-άργά στη ζωή. Όταν τον τοποθέτησαν στο κρεβάτι του και του άλλων πύ πηγές, είδαν πώς ή κούρση περιόδους άπε πειά περάσει γι' αυτόν. Μονάχα τα μάτια του κινούνταν άόμοι, από τό μαρτυρή που τα είχε καταφέρει. Ή άδελφή Άννα στάθηκε μαζί του και τον κίτταζε πολλή ώρα, με δακρυμένα μάτια. Να περιθάψη, να περιθάψη με τις φροντίδες της, με τις περιποιήσεις της, με τη στοργή της, αυτόν τον άνθρωπο, ήταν κι' αυτή ή έκλήρωσις του πιο μεγάλου πόθου, που είχε ποτέ στη ζωή της.

Πριν πέντε χρόνια, ή Άννα, που έμενε τότε κάτω στο παρσό της σπιτι, είχε δοκιμάσει ένα άπορρητικό για τό λοχαγό Λωράν. Έκείνη έδεξε έπίσης πώς συμμεριζόταν τό αίσθημα της. Μά άξαφνα, έφυγε μια μέρα για τις άπορρητικές, ότον τον μετέθεσαν. Γά την Άννα, ήταν πειά σάν να είχε χαθή από τη ζωή. Και άπο λίγους μήνες προτού έκαργή ή πόλεις, έπαιε πώς ή άνθρωπος που είχε λατρεύσει, γύρισε στη Γαλλία παντρεμένος !...

Ήταν ένα σκληρό, πολύ σκληρό πράγμα αυτό γι' αυτή την τρυφερή της ψυχή. Μά δέν μνησκόταν. Μόνο πού, έπάνω στην άπελπισία της, έτρεχε την άδεια από τό σπιτι της να προσφέρει κι' αυτή, όπως τόσα κορίτσια τότε, τις ύπαισες της στους πληγωμένους και τους πονεμένους. Δέν τό είχε πη ούτε στον έαυτό της. Μά, λαώνοντας αυτή την άπόρρησή της, είχε συγγνώμη και την έλπίδα πώς μια μέρα θά απορρηόσε ίσως έτσι να περιποιηθή κι' εκείνον, μαζί με τους άλλους πολεμιστάς, τους πληγωμένους, τους σκατεμένους.

Και τον περιποιήθηκε πράγματι, τώρα που την έφεραν τραυματία στο νοσοκομείο, τον περιποιήθηκε με άφοσίωση, με στοργή. Δέκα μέρες από τότε που τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, ή Άννα άισθάθηκε την καρδιά της να χτυπά δυνατά...

—Μισή μου άδελφούλα, της είπε μια μέρα ή λοχαγός. Θάχετε την καλοσύνη να γράψετε ένα γράμμα για μένα ; Με τα τυφλά μου μάτια, θά θά κατώρθηνα μόνος μου...

Και ή Άννα πήρε και έγραψε τό γράμμα, που της υπαγόρευσε ή τραυματία. Ήταν μία σύντομη αφήγησι των τελευταίων ήμερών του ποταμού, του τραυματισμού του, και άόμοι συνταμειωτή των ήμερών, που είχε περάσει ίσως τότε στο νοσοκομείο. Άρχισε με τη φράσι :

—Εύχαριστώ !...

Είς έός πολυδύλου τους κάρτωσαν άκίνητους στη θέσι τους. Τί είχε πει ; Άλλοίωτα, οι δεσμοφυλάκες είχαν άνακαλύψει τη δραπέτησί τους. Οι κάκοποι, πληγωμένοι από τις σφαίρες άναγκάστηκαν να παραδοθούν και να έαναγυρίσουν στα κάτεργα της Γουϊάννης. Μά τότε πτώμα του Μιρό δέν άργησε ν' άνακαλυφθή. Κι' έτσι οι τρεις άλλοι κατάδικοι άπέφασαν να τον έπαστρούν. Ή έξακολουθούσαν, όπως άναφέρουμε, να έγκληματιούν άπορρητικά, κι' έτσι ή Γουϊάννη είχε τό φόβο των πιο φοικιστικών έπαισιων : Μία πραγματική έπίγειος κό-

Μ. ΛΑΡΙΚ

«Άγαπημένη μου γυναικούλα...».

—Μήπως ύπάρχει κανένα γράμμα για μένα ; ρωτούσε κάθε μέρα από τότε ή τραυματίας την Άννα, μόλις εκείνη έμπαινε στην αίθουσα. Ή Άννα ήταν ύποχρεωμένη να του άπαντά με τό εδχ. γιατί πραγματικά δέν έχόταν τό γράμμα που περίμενε. Μά τον έβλεπε στεναχωρημένον και πάντοτε εύρισκε να του πη μια δικαιολογία γι' αυτή την άπελπιστική άρραπορία : Δέν είχε έλθει Ταχυδρομείο έκείνη τη μέρα, τα στρατιωτικά Ταχυδρομεία λειτουργούσαν πολύ άσχημα σ' εκείνον έκει τον τομέα, τα τραίνα είχαν διατεθή όλα για να μεταφέρουν στρατεύματα στο μέτωπο, κλπ. κλπ. Και τό γράμμα αυτό, που άργούσε τόσο πολύ νάρθη, δέν τό περίμενε πειά μονάχα ή λοχαγός Λωράν. Τό περίμενε τώρα και ή Άννα, με την ίδια άναπάντησι, τό σκαρτίζαν όλη τη μέρα, τό έβλεπε τη νύχτα, ότον ύπνο της.

Μά τό γράμμα δέν έχόταν και ή μέρες περνούσαν... Ή κατάσταση του τραυματία είχε άρχισι άξαφνα να χειροτερεύη. Είχε πυρετό και μέσα στον πυρετό του, αυτό τό γράμμα που δέν έχόταν, τον τυραννούσε φοικτικά. Κι' ή Άννα πείθαιε μαζί του από την άπελπισία της...

—Επιτέλους, μια νύχτα, ή Άννα άπεράσισε να κάνει αυτό που από μέρες τώρα είχε σκαρφή : Κάθισε και τό έγραψε μόνη της αυτό τό γράμμα !

Κι' άργότερα, δέν θυμόταν πειά δόλου τό τί είχε γράψει. Όταν τό τελείωσε, τότε μονάχα θυμήθηκε πώς δέν ήξερε καν τό όνομα εκείνης, την όποια, μ' αυτό τό γράμμα, είχε δανείσει τά βαθύτερα και τά πύπτερα αίσθημα της ψυχής της. Μά άφορ σκαρφήκε λιγάκι, ύπόγραψε : «Ή γυναικούλα σου».

Τά ύπόλοιπα ήσαν εύκολα. Ή Άννα έστειλε τό γράμμα σ' έναν γνωστό της στο Παρίσι, και εκείνος, σύμφωνα με την παραγγελία της, τό ταχυδρόμησε από τό Παρίσι στο νοσοκομείο τό μετώπου. Ο λοχαγός Λωράν χάιδεψε τρυφερά τό φάκελλο, ότον τον έφερε ή ταχυδρόμος, και έπειτα τον έδωσε στην Άννα. Εκείνη του διάδασε τότε αυτά που μόνη της είχε γράψει. Ο λοχαγός άκούγε, με μια φαινομενική άπάθεια. Μά ένα άδιόρατο χαμόγελο, μια παράξενη λάμψη, είχαν φωτίσει τό πρόσωπό του...

Από εκείνη τη στιγμή, ή Λωράν, που ήταν άλλοτε τόσο ήμλητικός και τόσο πεπονητικός προς την Άννα, άνιχνε πώς είχε έξαφαι άόμοι και την παρουσία της. Ο παρκαμμένος θρόνος, άόμοι και ή παρουσία της νεαρής κόρης, φαινόταν πύ στενοχωρη ή τώρα ύπερβολικά. Χωμένος μέσα στις κοδέρες του, έμενε ώρες όλοκληρες άκίνητος, χωρίς να σκαρφή καθόλου. Και μόνο τ' άδυνατισμένα του άόχτητα έφηνγγαν κάποτε-κάποτε τό γράμμα, που κρατούσαν, και μόνο ή κίνησις αυτή έδινε στην Άννα να καταλάβη πώς ή λοχαγός δέν κομύταν...

Μια μέρα τέλος, ένώ ή Άννα βασκόταν στον κίπο, ήθελε πράγματι σέον Λωράν ένα γράμμα «Ένα γράμμα σ' αλήθεια από τό Παρίσι αυτή τη φορά και πραγματικά από την γυναίκα του. Ή Άννα άισθάθηκε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Με δυό λόγια, ή Λωράν άνήγγειλε στον σύγγό της πώς θά πήγαινε να τον δει !...

Τό ίδιο βράδυ ή Άννα μίμκε, όπως συνήθως, στο δωματίο του λοχαγού. Τό γράμμα-τό πραγματικό γράμμα-ήταν εκεί, έπάνω στα γονατά του. Ο τραυματίας φαινόταν πολύ χαρούμενος, πύ θά ξανάβλεπε γονήγορα την γυναίκα του... Ή Άννα τον άκούγε με κομμένη την άναπνοή. Και τότε, άξαφνα, την κατέλαβε ένας φόβος, ένας άπεράσιος φόβος, και τού διηγώθηκε την ιστορία της ψευτικής έπιστολής που τού έστειλε για να τον παρηγορήση.

Μέ άγνοία, σκαμμένη έπάνω του, περίμενε την άπάντησή του. Βράδυσε και ή αίθουσα είχε άρχισι να σκοτεινιάζει στις γωνίες. Στον άντικρυνό τοίχο δέν δεικνυόταν κανείς έπίστε άλλο από τη μορφή του Χριστού, ενός μικρού αγάλματος, που ήταν εκεί πύ τό τοποθετημένο.

Μεσολάβησε μια μικρή σιωπή. Κι' έπειτα, ή Άννα έώουσε μια άπόρρητη φωνή, που δέν την άναγνώρισε άμέσως και πύ της είπε :

—Εύχαριστώ !...

Και αυτό ήταν όλο. Σιγά-σιγά τότε και άδύρκα, σηκόθηκε. Τα μάτια της ήσαν βουρκομένα...

Την ίδια στιγμή είδε καταγής, πλάι στο κρεβάτι του Λωράν, ένα πεταμένο, σαλακωμένο χαρτί. Χωρίς καν να τό κυττάξη, τό άναγνώρισε : Ήταν τό ψεύτικο γράμμα, τό γράμμα της. Έσκυψε, τό πήρε και τό πέταξε στο τράκι.

Μία μικρή φλόγα άναπήδησε τότε. Και ή άναγνώρισις της φλόγας αυτής ήνώθηκε κατά μήκος του τοίχου, και πήγε και σταίηκε για μια στιγμή πύ κάτω από τά πόδια του Έσταυρωμένου...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ

ΟΛΙΣ ξύριζα μία ματιά γύρω μου, κατόλου θα πώς ασφαλώς το ταξίδι. Θά ήταν τρομερά πληκτικό. Οι περισσότεροι συνταξιδιώτες μου ήταν άνδρες μεσόκοποι, με αβρόνες θαλίτσες και με μία γυναίκα ό καθένας. Και τις μὲν θαλίτσες τις τοποθέτησαν μέσα στις καμπίνες τους, ἐνῶ τις γυναίκες τους τις θέλεισαν σὲ μία πολυθρόνα, ἀπάνω στο κατὰστρωμα. Κατόπιν τις βοήθησαν νὰ τυλίξουν τὰ πόδια τους μέσα σὲ μία κουβέρτα, ἄνδρες καὶ γυναίκες φόρεσαν ταξιδιωτικούς σακκούς, πήραν ἀπὸ ἕνα βιβλίο στὸ χέρι καὶ τὸ καρτερικὸ ὕφος τους ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασί τους νὰ ξεχειμωνιάσουν ἀπάνω στὸ πλοῖο!

Θεέ μου! Τί πληξίς! "Ερρίξα μία ματιά στὶς γυναίκες ποὺ ταξίδευαν μόνες τους. Ἀλλὰ κι' αὐτὲς ἦσαν ὅλες ἀσχημες, μὲ θαρυστημένο ὕφος, γυναίκες ἥσυχες καὶ νοικοκυρεμένες.

Εἶνε χρόνια, βλέπετε, ποὺ ταξιδεύω κάθε τόσο κ' ἡ πείρα μου ἔμαθε νὰ ψυχολογῶ τὶς φυσιογνωμίες ποὺ συναντῶ.

Κατέβηκα στὴ σκάλα. Ἐκεῖ πάλι ἀκούσα τὶς συνηθισμένες κουβέντες:

—Λέτε νὰρουμε θάλασσα; —Δὲν πιστεύω! —"Αμα θυγοῦμε ἀπὸ τὸν κόλπο, τότε θὰ ἰδῇτε! —Ἐμένα δὲν με πειράζει ἡ θάλασσα! —"Οταν ταξιδεύω, γίνομαι ἄλλος ἄνθρωπος...

"Απελπισμένοι ἀνέβηκα πάλι στὴ γέφυρα. Ἐκεῖ μία κυρία μιλοῦσε μ' ἕναν ἀξιωματικό:

—Δὲν ξέρετε πόσο σὰς θαυμάζω! ἔλεγε ἡ κυρία μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια. "Οταν σκέπτομαι ὅτι θρίσκετε τὸ δρόμο σας χωρίς νὰ σὰς ὀδηγοῦν σιδηροτροχιές, χωρίς πινακίδες, ὅπως ἔχουν στοὺς δρόμους! Πηγαίνουμε τώρα στὴν Κεϋλάνη καὶ νὰ με ρωτήσετε ἔμένα, σὲ ποῖα διεύθυνσι θρίσκεται ἡ Κεϋλάνη, δὲν θὰ ξέρω νὰ σὰς ἀπαντήσω!...

—Δὲν ἀμφισβῶλω, κυρία μου! ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ εὐγένεια, κατόπιν χαίρετῃς κι' ἀπομακρύνθηκε.

Θεέ μου! σκέφθηκα. Πῶς θὰ περάσουν ὅλες αὐτὲς ἡ ὀτελιώτες μέρες τοῦ ταξιδιού;

"Ἐπείστρεφα στὴ θέσι μου, στὶς Ἰνδίες, μετὰ μία ἄδεια ἐννέα μηνῶν, τὴν ὁποία εἶχα περάσει στὴν πατρίδα μου. Εἶχα πάει στὴν Ἀγγλία μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ εὕρισκα κανένα κορίτσι τῆς ἀρεσκείας μου, νὰ παντρευθῶ καὶ νὰ γυρίσω στὴ θέσι μου συντροφευμένος! "Ἦμουν πειὰ σαραντάρης κι' εἶχα θαρρεθῇ τὴν μοναξιά μου. Ὡστόσο δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ θρω τὸ ταῖρι μου κι' ἐπείστρεφα μελαγχολικός, ἀπογοητευμένος! Ἡ τελευταία μου ἐλπίδα ἦταν μήπως ἀπάνω στὸ πλοῖο—συμβαίνουν τέτοια θαύματα—καμμιά φορὰ—θρεθῇ ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου... Τί εἰρωνεῖ! Ἀπάνω τὸ πλοῖο δὲν ὕπρχε κανένα κορίτσι!

Περπατοῦσα νευριασμένος ἀπάνω-κάτω στὸ κατὰστρωμα. Τέλος ἔπιασα κουβέντα μὲ κάποιον νέο, ἀρκετὰ συμπαθητικὸ, μὲ μεγάλα καστανά μάτια. Εἶπαμε τὴν γνώμη μας γιὰ τοὺς συνταξιδιώτες μας καὶ θρεθῇκαμε σύμφωνα πὼς θὰ πληξοῦμε ἀρκετά. Μερικοὶ ἄλλοι νέοι, θρέθησαν κι' αὐτοὶ σύμφωνα, ὅταν συζητήσαμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζήτημα, τὴν ὥρα ποὺ κάναμε τὸ μπάνιο μας στὴν κολυμητικὴ δεξαμενὴ τοῦ πλοίου.

Φουρκισμένος γιὰ τὴν κακοτυχία μου, ἔσπρωξα θαθεῖα κάτω ἀπὸ τὴν κουκέτα μου τὴν θαλίτσα μου ποὺ περιεῖχε τὰ καλά μου κοστούμια καὶ τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωὶ ἀνέβηκα στὸ κατὰστρωμα μὲ τὰ παλὰ μου ρούχα. Ἀντελήφθην ἀμέσως πὼς κι' ἄλλοι πέντε νέοι μὲ τοὺς ὁποίους εἶχα γνωριθῇ εἶχαν κάνει τὸ ἴδιο.

Τὸ μεσημέρι εἶχαμε καθήσει στὸ τραπέζι καὶ ἀνόμεκτα πήρα νὰ διαβάσω τὸ μενού, ὅταν ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως μ' ἔκανε νὰ γυρίσω καὶ νὰ κυττάξω...

"Ἐνα χαριτωμένο, ζωηρὸ κορίτσι, μὲ κοντὰ, δλόχρυσά μαλλιά, κατέβαινε τὴν σκάλα, σιγοτραγουδώντας κάποια μελωδία γνωστή...

—Διάβολε! σκέφθηκα. Μία μονάχα γιὰ μάς τοὺς ἔξη!

"Ἀλλὰ ἀμέσως πήρα θάρρος. Εἶχα πεποιηθῇ στὸν ἑαυτὸ μου. "Ετρωγα γρήγορα, γιὰτὶ θιαζόμουν νὰ πάω στὴν καμπίνα μου γιὰ νὰ φορέσω ἄλλα ρούχα. Παρατήρησα μ' εὐχαρίστησι πὼς ἡ νέα

ἡ νέα αὐτὴ ἦταν τὸ μοναδικὸ κορίτσι ἀπάνω στὸ πλοῖο...

δὲν καθόταν στὸ τραπέζι κοντὰ σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους. Μόλις ἄλλαξα κι' ἀνέβηκα στὸ κατὰστρωμα, εἶδα πὼς κι' ἄλλοι νέοι εἶχαν κάνει τὴν ἴδια σκέψη μὲ μένα. "Ολοι τοὺς φοροῦσαν κομψὰ κοστούμια! Ὁ Τζέρολντ, ὁ συμπαθὴς νέος μὲ τὰ καστανά μάτια, μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Τὸ εἶδατε τὸ μοναδικὸ κορίτσι; "Εμαθα ἀπὸ τὸν καμπαρὶ πὼς ταξιδεύει μόνη της ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ πλοιάρχου... Πηγαίνει στὸ Κολόμπο... "Ὁμορφόβλα, ἔ!

Γύρισα καὶ κυττάξα τριγύρω μου. Μὲ ἀντανάχησα εἶσα ὅτι τὸ δυστυχισμένο κορίτσι καθόταν σὲ μία πολυθρόνα ἀντίμασ' ὅλ' αὐτὰ τὰ σοβαρά ἀνδρόγυνα. Ὡστόσο δὲν φαινόταν νὰ πληττῇ μὲ τὴν ἀταίριαστη γιὰ τὴ νεαρὴ ἡλικία της συντροφία της. Ἀπεναντίας μάλιστα! Γελοῦσε καὶ συζητοῦσε εὐθυσίαι...

Μ' ἔπιασε ξαφνικὰ μία ἀκατανίκητη ἐπιθυμία μοναξιάς! Πήρα λοιπὸν μία πολυθρόνα καὶ διάλεξα τὴν πιὸ ἀπόμερη γωνία τοῦ κατὰστρώματος. Κάθησα καὶ κυττάξα τὴ θάλασσα!

Ξαφνικὰ, ἐκεῖ ποὺ καθόμουν καὶ σκεπτόμουν πὼς μετὰ δύο μέρες θὰ φθάνω στὸ Πόρτ-Σαῖντ, μία σοκολάτα τυλιγμένη μὲ σα σ' ἕνα χρυσόχαρτο, ἦρθε καὶ μὲ χτύπησε τὸ κεφάλι καὶ κατόπιν ἔπεσε στὰ γόνατά μου. Γύρισα καὶ κυττάξα τριγύρω μου παραξενημένος, δὲν εἶδα κανέναν καὶ θυβήθηκα πάλι στὶς σκέψεις μου.

"Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποὺ κατέβηκα τὴν σκάλα γιὰ νὰ πάω στὴν τραπέζια τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού, ἐνοιώσα ἀπάνω μου πρὸς τὸν μου ἕνα τρυφερὸ χεράκι κι' ἀκούσα μία γλυκεῖα φωνή ποὺ μοῦ ἔλεγε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, γιὰτὶ σὰς χτύπησα χωρίς νὰ τὸ θέλω. μ' ἔκλεινε τὴ σοκολάτα ποὺ πέταξα στὴ θάλασσα!

Θεέ μου! Μὲ τί χτυποκάρδι γύρισα κι' ἀντίκρισα τὸ μοναδικὸ κορίτσι τοῦ πλοίου! Ὡστόσο ἤξερα πὼς τὸ κορίτσι ἔλεγε ψέμματα. Γιατὶ νὰ θέλῃ νὰ ρίξῃ στὴ θάλασσα μὲ τέτοια ἀρκετὰ σοκολάτα γεμισμένη μὲ κρέμα; "Ὁχι! Ὁχι! Τὴν εἶχε ρίξει ἐπιτήδες!...

—Παῖδι μου, τῆς ἀπάντησα μὲ καλωσύνη, δὲν πρέπει νὰ περράζης μὲ τέτοια παιχνίδια ἀνθρώπους σοβαροὺς καὶ μεγαγαλικούς, ὅπως εἰμαι ἐγὼ! Αὐτὰ εἶνε καλὰ νὰ τὰ κάνει σὲ ἄλλους, νεωτέρους ἀπὸ μένα! Ἐπρόσθεσα δείχνοντας τὴν περὶ τῶν ἄλλων νέων. Ὁ ἄλλος σ' ἕνα ἀνθρώπο, πικραμένον ἀπὸ τὴν ἀπογοητεύσει τῆς ζωῆς, γιὰτὶ νὰ τοῦ πετᾷ μία σοκολάτα γεμισμένη μὲ κρέμα;

—Καὶ πὼς τὸ ξέρετε πὼς εἶχε κρέμα μέσα; μὲ ρώτησε γελώντας.

—Χμ!... τὸ ὑπέθεσα, παιδάκι μου! μὲ πάντῃσα σοβαρά.

Μὰ ἦταν ψέμματα γιὰτὶ τὴν εἶχα φρεῖ! Ὡστόσο ἡ γνωριμία εἶχε γινεῖ κι' ἦμουν θέβαιος γιὰ τὴ νίκη μου! Πράγματι, ἡ νέα πήρε τὴν πολυθρόνα τῆς κ' ἦρθε νὰ καθήσει κοντὰ μου, σὴ γωνία ποὺ εἶχα διαλέξει ἀπάνω στὸ κατὰστρωμα. Σὲ μὲν ὅμως ἦρθαν κι' οἱ ἄλλοι νέοι καὶ καθίσαν κοντὰ μας. Ὁταν ἀδυνατίζοντες μέρους των, μὰ τί μπορούσα νὰ κάνω;

Ὡστόσο ἡ νέα, πότε περπατοῦσε μὲ τὸν Τζέρολντ, πότε περπατοῦσε μὲ τὸν Οὐίλσον καὶ πότε ἐπαίξε πινγκ-πὼγκ μὲ τὸν Γούντρω καὶ τὸν Τζόνι. Κάθε φορὰ ὅμως ἐπείστρεφε κοντὰ μου, σὰν νὰ θρεβόταν λιγάκι τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν νέων κ' ἐπιζητοῦσε τὴν δική μου σοβαρὴν συναναστροφή.

"Ἐνα θράδυ, ἐνῶ θρισκόμαστε μόνοι μας, οἱ δύο μας, ἀκουμπισμένοι στὴν κοσπότη τοῦ πλοίου καὶ κυττάζουμε τὴν ὁλὴν, ἡ ὁποία ἔβριγνε ἀσημένιες ἀπὸ τὴν γειες ἐπάνω στὰ θελοῦδινα νερά τοῦ δικοῦ Ὑκεανοῦ, τὴν ρώτησα πὼς τὴν εἶλεγον.

—Ὀνομάζομαι Φελιστί, μοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν μελωδικὴ φωνή της. Ἀλλὰ σὲ σίτι μὲ φωνάζουν Φλίπ... Σὰς τὸ λέω μόνο ἔσας, πρόσθεσε ἡ νέα, καὶ σὰς περκαλῶ νὰ μὴ τὸ πῆτε στοὺς ἄλλους!

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες. "Οταν ἐπείσθηκα στὴ Μασσαλία, εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασιν πὼς θὰ ἔμενα ἀνυπαθὴς νὰ τώρα, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητήσω, ἔβρικα τὸ κορίτσι ποὺ δνευνοῦμαι.

"Ἐνα θράδυ, πήρα τὸ τρυφερὸ χεράκι της μέσα στὰ δικά μου, καὶ τῆς εἶπα:

—Φλίπ, μικρόβλα μου, σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου. Νομίζω

ΤΗΣ DOROTHY BLACK

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

"Ελα, καρδιά, ἐδῶ νὰ σὲ μαλώσω
Γιατὶ συνήθισες αἰώνια νὰ χτυπᾷς
Καὶ μόλις ἀπὸ ἔρωτα γλυτώσω
Ἐσὺ ἀρχίζεις ἄλλη ν' ἀγαπᾷς!...

Δὲν εἶδες ἐπὶ τέλους τί τραβάω
Ἀπ' τοὺς δικούς σου τοὺς παλμούς κάθε φορὰ;
Μὲ ἔκαμες νὰ ζῶ γιὰ ν' ἀγαπᾶω,
Μοῦ πήρες ἀπ' τὰ στήθη τὴ χαρά.

"Α!... δὲν μπορῶ, καρδιά, νὰ σὲ κρατήσω.

"Εμπρός, ἐσυλλογίσθηκα πολὺ...
Θὰ θρῶ ἀγοραστὴ νὰ σὲ πουλήσω
Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ σένανε τρελλή!...

"Επῆρα τὴν καρδιά μου καὶ ἐβλήκα...
Ἐμπρός μου ἀπαντῶ μία καστανή
Γιομάτη ὀμορφιά, καμάρι, γλύκα,
Μ' ἀπὸ καρδιά στὰ στήθη ὀρφανή...

—Πουλάω τὴν καρδιά μου, τῆς φωνάζω.
—Καὶ πόσον τὴν πουλεῖς;... —Φτηνὰ πολὺ...
—Μὰ τί ζητᾷς;... Βαθεῖα ἀκαστενάζω
Καὶ λέω: —Μονάχα ἕνα φιλή!

—Τὴν παίρνω... Καὶ τὸ φίλημα μοῦ δίνει
Καὶ παίρνει τὴν καρδιά ἡ καστανή
Μὰ ὕστερα σὰν ἀρχισε γιὰ κείνη,
Τὸ στήθος μου νὰ πάσχη, νὰ πονῇ,
Ἐκίνησα μὲ μέρη ὁ καὺμένος,
Τρελλὸς ἀπ' τῆς ἀγάπης τοὺς παλμούς,
Καὶ λέω ἀπὸ ἔρωτα πνιγμένος:
—Λυτήσου τοὺς πολλοὺς μου στεναγμούς
Καὶ δός μου πάλι πίσω τὴν καρδιά μου,
Ἄν θές, ἀγαπημένη μου τρελλή,
Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω χίλια ἀπ' τὰ φιλή μου
Γιὰ νὰ πληρώσω τὸ δικό σου τὸ φιλή!

Δέχτηκε... Τὰ φιλήματα πληρώνω
Καὶ λέω... —Τὴν καρδιά... Μ' αὐτὴ γελᾷ...
Μεγάλον ἡ καρδιά μου εἶχε πόνο
Γιὰ κείνη κι' ἀπ' αὐτὴν δὲν ξεκολλᾷ.

—Τὴν ἔπαθα... φωνάζω, εἰς τ' ἀλήθεια
Κι' ἐπιάστηκα, σὰν ἔξυπνο πουλή!...
Ἀχ! ὅποιος ἡ καρδιά χτυπᾷ στὰ στήθη,
Ποτέ του τὴν καρδιά νὰ μὴ πουλή.

ΗΘΕΛΑ

"Ἦθελα νάμουν μενταλιόν, πουλάκι μου, δικό σου,
Μ' ἀνατριχίλα ν' ἀκουμπῶ πτόν ἄσπρο τὸ λαϊμό σου.
Ἦθελα νάμουν τὸ κομψὸ αὐτὸ σου θραχιολάκι,
Νὰ σοῦ κρατῶ λαγαριστὰ τὸ ἄσπρο σου χεράκι.
Ἦθελα νάμουν ζῶνι σου εἰς εἶνε καὶ πετοῦνιά,
Νὰ σφιγγῶ τὴν μεσοῦλά σου ποῦνε δαχτυλιδένα,
Ἦθελα νάμουν καὶ ἐγὼ χρυσὸ σκουλαρικάκι
Νὰ κρέμωμαι περήφανο στὸ τρυφερὸ σ' αὐτάκι.
Κι' ὅσες φορὲς δεξιὰ-ἄριστε γυρίζεις τὸ λαϊμό σου,
Νὰ σειοῦμαι καὶ νὰ σοῦ φιλῶ τ' ἀφράτο μάγουλό σου.

ΑΛΛΟΘΡΗΣΚΗ

Τὴν πρόσμενα στὴν πόρτα μας νὰ δοῇ
Καὶ τὴν φιλῶ σ' ἀφράτο μαγουλάκι.
Μὰ στρέφει εὐθὺς ἐκείνη μὲ ὀργή
Κι' ἕνα τριχτὸ μοῦ δίνει σκαμπιλάκι.
Χωρὶς θυμὸ τῆς ἀπαντᾷ... —Φανή!
Ἄν θέλεις... Ἐλα, χτύπησε μὲ πίσω...
Μὰ σὺ καλὴ δὲν εἶσαι Χριστιανή
Ποῦ δὲν μοῦ λὲς νὰ σὲ ξαναφιλήσω!...

ΑΝ ΠΕΘΑΝΩ...

—Ἀν ἀποθάνω, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα, τί θὰ κάνης;
—Μὴ μοῦ τὸ λὲς, γιὰ τὸ Θεό! Αὐτὸ μὲ θανατώνει,
Θ' αὐτοκτονήσω στὴ στιγμή ἐάν ἐσὺ πεθάνης.
...Μὰ...πρὶν πεθάνω...μ' ἄφησε καὶ μ' ἄλλον ξαχαρώνει!

πὼς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσης;...

—Νομίζω πὼς... ἴσως... ναι! μοῦ ἀπάντησε ἡ νέα κι' ἀμέσως πρόσθεσε: Μόνο σὰς παρακαλῶ μὴ τὸ πῆτε στοὺς ἄλλους!
Ἀς ἐξακολουθήσουμε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε τίποτε μεταξύ μας!

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα! Πετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρά μου καὶ τὴν παρρησίαν ποὺ θὰ ἀποδιδάχτομαι στὸ Κολόμπο, τῆς πέρασα στὸ δάκτυλο ἕνα μονόπετρο δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο φοροῦσα κι' ἐκείνη μοῦ ἔδωσε τὴν φωτογραφία της. Ἦταν μὲ τὴν στολή τῆς γυναικτικῆς τοῦ σχολείου, δὲν εἶχε ἄλλη μαζὶ της καὶ μοῦ ζήτησε συνώνυμν γιὰτὶ δὲν ἦταν τόσο ἐπιτυχημένη...

Τὴν ἐπομένη φθάσαμε στὸ Κολόμπο. Μὲ θαρεῖα καρδιά, τὴν περπατοῦσα καθὼς ἀποβίβα, ἴτανε. Σὲ μία ἄκρη τοῦ κατὰστρώματος ὁ Τζέρολντ σκόνιπιζε κρυφὰ τὰ δάκρυά του κ' οἱ ἄλλοι νέοι τὴν χαιρετοῦσαν μὲ τὰ μαντήλια τους. Ἀλλὰ ἐγὼ ἤξερα πὼς ὁ χαριτωμένος της ἀπευθυνόταν ἀποκλειστικὰ σὲ μένα! ἔλαχε ἀκόμα τεσσάρων μερῶν ταξίδι. Ἡ μέρες τῶρα μοῦ φαινόταν ἀτέλειωτες. Συνδεθήκαμε περισσότερο ἀναμεταξύ μας καὶ τρώγαμε μαζὶ στὸ ἴδιο τραπέζι. Ὁ Τζέρολντ μὰς εἶπε πὼς ἦταν ἀρραβωνιασμένοι, ἡ μνηστὴρ τοῦ λεγόνταν Νίλνις. Θεέ μου! Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῇ προτιέτερα;...

Κατόπιν κι' ὁ Μπόουλς κι' οἱ ἄλλοι, ἕνας-ἕνας ὀμολόγησαν πὼς εἶχαν δώσει τὸ λόγο τους σὲ κάποιο κορίτσι. Ἡ μία λεγόνταν Τζέννυ, ἡ ἄλλη Λούσυ, Ντόλλυ, δὲν θυμοῖμαι τὸ ὄνομα τῆς ἄλλης. Τότε κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα πὼς ἦμουν ἀρραβωνιασμένοι. Μόνο, σύμφωνα μὲ τὴν παράκλησι τῆς μνηστῆς μου δὲν εἶπα τ' ὄνομά της. Ἄν καὶ δὲν ἔβλεπα τὴ σημασία εἶχε νὰ τὸ κρύβω!

Στὸν προτελευταῖο σταθμὸν περίμενα γράμμα της, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί της. Ἐκανα κατῆρι καὶ μόλις εἶδα τὸ πλοῖαί μου τὸ πλοῖον νὰ πλησιάζῃ, ἔσπευσα κοντὰ τὸν λοστρόμο καὶ ζήτησα τὸ γράμμα μου. Ἐκείνος μοῦ παρέδωσε ἕνα μακρὺ γαλάζιο φάκελλο. Εὐτυχῶς τὸν ἔβλεπα στὴν τσέπη μου, κοντὰ στὴν καρδιά μου, καὶ πήγα στὸ τραπέζι. Θὰ διάβαζα τὸ γράμμα κατόπιν μὲ τὴν ἡσυχία μου. Τόση ἦταν ἡ εὐτυχία μου, ὥστε δὲν βάστακα καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα εἶπα ξαφνικὰ:

—Θὰ σὰς δεῖξω τὴν φωτογραφία τῆς μνηστῆς μου!

—Κι' ἐγὼ! Κι' ἐγὼ! εἶπαν οἱ ἄλλοι. Κατόπιν ὁ Τζέρολντ πρότεινε:

—Ἀκούστε! Θὰ καταθέσουμε ὁ καθένας μας μιστὴ λίρα κι' ὅποιος ἔχει τὴν πιὸ ὀμορφὴ φωτογραφία ἐκείνος θὰ πάρῃ τὸ θραβεῖο!

"Ἀμέσως ὅλοι θγάλαμε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μας τὴν φωτογραφία τῆς ἀγαπημένης μας. Ἐνα γενικὸ ἐπιφώνημα καὶ μὴ κατὰπληρὴς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό μας. "Ὅλες ἡ φωτογραφίες παρίσταναν τὴν Φλίπ μὲ στολὴ γυναικτικῆς, τοῦ σχολείου! Ἦταν ἡ γενικὴ μνηστὴρ τῆς παρέας!...

—Σταθεῖτε μὴ στιγμή, κύριοι! εἶπα, καὶ ἀνοιξα τὸ γράμμα της.

"Ἰδοὺ τί ἔγραφε:

Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ἂν δὲν μπορῶ νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σοῦδωσα! Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασα ἐδῶ, συναντήθηκα μὲ τὸν πρῶτο ἀρραβωνιαστικὸ μου, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχα μαλώσει. Εἶδα πὼς ἀγαπῶ αὐτὸν καλύτερα καὶ τὸ ξαναφτιάξαμε. ἴσως τὸ παιγνίδι πὼς σὰς ἔκανα ὡς σου, νὰ σὰς δώσω διαφορετικὰ ὀνόματα, δὲν ἦταν πολὺ σοστό ἐν μέρους μου, καὶ σὰς ζήτη ὁ συνγνώμη. Σὰς εὐχαίω νὰ βοήθῃς μὴ καλὴ στήθη τοῦ βίου σου. Ἡ μέρες τοῦ ταξιδιού μου θὰ μείνουν ἀληθινότητες καὶ θὰ σὰς θυμίσουν μὲ ἀγάπη! Κρατῶ τὸ δαχτυλίδι εἰς ἀνμνήσιαν. Μὲ ἀγάπη, Φλίπ.

Ξεροκατάπια, ἔβλεπα καὶ κατόπιν εἶπα:

—Προτείνω τὰ χρήματα τοῦ θραβεῖου νὰ δοθοῦν σὲ κανένα ὄμοιο ὀρφανόν! Κύριοι, φαντάζομαι πὼς καὶ σεῖς θὰ ἔχετε γράμματα σὰν τὸ δικό μου! Ζητήσατέ τὸ ἀπὸ τὸν λοστρόμο!...

"Ἐνας-ἕνας οἱ νέοι σηκώθηκαν καὶ σιωπηλοὶ ἀπομακρύνθηκαν.

"Ἐτοῖ ἐβλεπε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ὡστόσο, ἐγὼ ἔμεινα γεροντοπαλιήκαρο!

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Τὸ κλασικὸν εἶνε ἡ ὕγεια καὶ τὸ ρωμαντικὸν ἡ ἀρρώστεια!...

***

Ἡ ἐλπίδα εἶνε ἡ δευτέρη ψυχὴ τῶν δυστυχισμένων.

***

"Ὅτι κανεὶς δὲν τὸ καταλαβαίνει, εἶνε ἀδύνατον καὶ νὰ τὸ κατέχη.

***

Τὰ παύματα κάμνουν τὸν ποιητὴ.

***

Τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο πὺν πρέπει νὰ ζητᾷ ὁ καθένας ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθεια.

***

"Ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου οἱ Ἕλληνες ὀνειρεῦνταν καλὴν τὴν ὁνειρο τῆς ζωῆς!...

***

Ἡ συμπεριφορὰ εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς.

***

Ἡ μεγαλειότερες δυσκολίες βροῖονται ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ ὑπαπευθύνετα.

***

Καθένας ἀκούει ἐκεῖνο ποὺ καταλαβαίνει.

ΕΤΣΙ ήταν πάντα: Μικρόσωμη, λεπτή, αδύνατη. Άλλα μικρή έμοιαζε με μία εύθραυστη ξανθή κουκλίτσα. Μονάχα τα μάτια της ήσαν μεγάλα, όνειροπόλα, καταγάλανα. Δεν την έλεγαν ποτέ με τ' όνομά της, την φώναζαν «Κουκλίτσα». Κι' αυτό τ' όνομα της έμεινε. Στο σπίτι, στο σχολείο, στη ζωή.

—Πώς την είπατε ; Έλεγε ο πατέρας της. Δεσποινίς ; Μά όχι, δά ! Αυτή εδώ είνε η καλή μου, η γλυκειά μου Κουκλίτσα !...

Τό ίδιο της είπε μία μέρα και ο άνθρωπος που την αγάπησε.

—Μά είνε παιδί ακόμα η κόρη μου ! το είπε ο πατέρας της, όταν του την ζήτησε για γυναίκα του.

—Ναί, απάντησε γεμάτος αγάπη, ο Βαλντιέρι. Μά και για μένα επίσης θα είνε μία καλή, μία γλυκειά κουκλίτσα, θά είνε η γυναίκα μου, η μικρή μου αγαπίτσα !...

Και από τότε, την πήγαινε και την έφερνε στην αγκαλιά του, σαν ένα μικρό, γελαστό, γλυκό πραγματάκι...

Δεν ήταν γυναίκα η Τζιάννα, ήταν μία μικρή κουκλίτσα... Αυτή η μικρούλα, αυτό το γλυκό πλασματάκι, να γινόταν μητέρα ; Άδύνατον ! Και όμως η Κουκλίτσα έγινε κάποτε και μητέρα. Κόντευε να ξεφυγίσει, ποσοί φέρεται στον κόσμο το παιδί. Μά το αγοράκι της γεννήθηκε γερό και δυνατό : Γελαστό κομμάτι τώρα, ανάμεσα στα μπαρταζάκια της μικρής του μαμάς.

Τζιάννα, Τζιαννέττα, Τζιαννίνα, Νινί... Όλα αυτά τὰ τρυφερά, τὰ χαϊδεμένα ονόματα, ήσαν για την κουκλίτσα με τὰ χρυσά μαλλιά και τὰ καταγάλανα μάτια, που είχε γίνει μητέρα...

Άπό τότε, ζούσε διαρκώς ανάμεσα στον άνδρα της και στο παιδάκι. Ό άνθρωπος της την αγαπούσε, την λάτρευε, ήταν ευγενικός, τρυφερός, Τό παιδάκι της της χαμογελούσε και της χάραινε, καθώς βύζαινε, τὸ λαμό, τὸ στήθιά της. Άνδρας και παιδί την βασάνιζαν, την τυραννοῦσαν με τὰ...χάρδια τους. Και ζούσε ευτυχισμένη, τόσο ευτυχισμένη...

Τζιαννέττα, Τζιαννίνα, Νινί...

Πέρασε λίγος καιρός. Και μία μέρα η Τζιάννα πήρε ένα γράμμα. Ήταν από μία παλιά φιλενάδα της, συμμαθήτριά της στο παρθεναγωγείο. Σκόπευε να την επισκεφθῇ, να μείνῃ δύο-τρεις μέρες κοντά της, έπειτα από τόσα χρόνια που είχε να την δῇ, και γι' αυτό της έγραψε. Η Τζιάννα χάρηκε πολύ.

Αγαπούσε ὅλοτε πολύ τὴν Λύδια, τὴν ὁμορφότερη ἀπ' όλες τις συμμαθήτριάς της στο σχολείο. Και τώρα πού θά την ξανάβλεπε, αίσθανόταν τὰ ὁμορφα εκείνα χρόνια τοῦ σχολείου. Τὴν περίμενε με ἀνυπομονησία. Και όταν τὸ τραίνο ἔφτασε, τὸ βλέμμα της ἀναζήτησε τὴν ξαναβρῆ ἀνάμεσα στους ἐπιβάτες τὴν παλιά μορφή της φίλης της, όπως την συγκρατούσε ὁλοζώντανη σὴν μνήμη της.

Μά όχι ! Μπροστά της προβάλε τὴν μία ὠρασιάτη γυναίκα, περήφανη και ἐπιθιτική : Ἡ Λύδια. Τὴν ἀναγνώρισε, ὥστόσο, και ἔπεσε σὴν αγκαλιά της.

—Τί ὁμορφὴ πού εἶσαι, Λύδια !...

Κι' ἀπὸ τὸ σταθὸ ὥς τὸ σπίτι, φλνύρησαν, φλνύρησαν, χωρίς νὰ σταματήσουν, γὰρ χίλια-δύο και γι' ἀκόμη περισσότερα...

Μά, πὸς ὁμορφὴ, ἀλήθεια, ήταν ἡ Λύδια, ἡ Τζιάννα τὸ κατάλαβε γὰ πρώτη φορὰ, όταν ο ἄνδρας της γύρισε στὸ σπίτι και ἀντίκρισε τὴ φίλη της. Μία λάμψη ἀπλόησε στὸ πρόσωπό του, όταν εἶδε μπροστά του ἐκείνη τὴν ἀστραφτερὴ ὁμορφιά. Φτωχή, δυστυχισμένη κουκλίτσα ! Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη αἰσθάνθηκε ἕνα φόβο, μία ἀγωνία νὰ πλημμυρίσῃ τὴν τρυφερή της ψυχή...

Ἄ ! ἕνας μικρός, τόσο δά, φόβος και μία πολὺ μικρὴ ἀγωνία, γὰ νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια, τοῦλάχιστον σὴν ἀρχή. Πὼς θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ στὸ νου της τίποτε τὸ κακό ; Ὁ Βαλντιέρι ήταν ἕνας ευγενικός, τρυφερός και πιστός σύζυγος. Ἡ Λύδια μία πιστὴ φίλη.

Και μερικὲς μέρες πέρασαν ἔτσι. Μά τὸ δῶμά είχε ἀρχίσει νὰ παίζεται πειά. Και κανεὶς ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς του δὲν ἤθελε και δὲν τοῖμοῦσε νὰ διολογίσῃ τὸ ῥόλο του. Και ὅλοι, όταν μλοῦσαν, ἔλεγαν λόγια ἄδεια, χωρίς καμμιὰ σημασία.

Μά ἡ ἀτμοσφαῖρα, μέσα στὸ σπίτι, γινόταν ὁλοένα και βαρύτερη. Και μέσα σὴν βαρεία αὐτὴ ἀτμοσφαῖρα μεγάλωναν και ὁ φόβος και ἡ ἀγωνία της κουκλίτσας. Μία μέρα σκέφτηκε πὼς καλύτερο θὰ ἦταν νὰ πέθαινε. Μά γέλασε μόνη της μ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη σκέψη πὸς

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΦΑΝΝΙ ΛΟΦΡΕΝΤΑ ΡΟΥΓΚΙΕΡ!

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

τὴν ἀγαπούσε και ὅμως πὸς ἐκπλνδυνῆ εὐρίσκει συγχρόνως τὴν παρουσία της μέσα στὸ σπίτι της. Ἄ, ναί ! ὅταν τὴν ἐξορῶσε πὸς φίλος της. Και θὰ τὴν παρακαλοῦσε, θὰ τὴν ἰκέτευε, νὰ φύγῃ νὰ πᾶν μακριά, ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα !...

Μά νὰ πὸς τώρα δὲν εὐρίσκει μέσα της τὴν δύναμη νὰ πᾶν αὐτὴ ἀπ' ὅλα αὐτὰ πὸς εἶχε ἀποφασίσει και πὸς εἶχε σχεδιάσει μέσα στὸ μικρὸ της μυαλό. Νὰ πὸς δὲν τοῖμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της !...

Ἡ Λύδια και ἡ Τζιαννέττα κυττάχτηκαν γὰ μία στιγμὴ ἄλλη. Ἦσαν τάχα δακρυομένο τὰ μάτια της Κουκλίτσας ; Και τὸ εἶπε καὶ ἡ ἄλλη αὐτὴ, κι' εἶχε διαβάσει μέσα τους διτὴν ἀγωνία και ὅλους τοὺς φόβους της φίλης της ; Φτωχή, δυστυχισμένη κουκλίτσα !...

Δὲν ήταν γυναίκα αὐτὴ. Ήταν μονάχα μία μικρὴ, ἀδύνατη, ξανθὴ κουκλίτσα !...

Ἐξαιρῶν ἡ Λύδια σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέα της και πᾶν καὶ θέλε νὰ μείνῃ περισσότερο ἐκεῖ πὸς τὸς ἔπεσε ἔπάνω στὸ πρόσωπό της. Και τότε, της εἶπε, μὰ ἀργή, ὑπόσχεση φανί, σήματα λόγια νὰ βγαίνουν με κόπο πολὺ ἀπὸ τὸ στόμα της !...

—Τζιαννίνα, πρέπει νὰ φύγῃ πειά...

Ἡ φωνὴ της σκόνητανε. Μά κατέβαλε περισσότερη προσπάθεια καὶ πρόσθεσε :

—Πρέπει νὰ γυρίσω πειά σπίτι... Πῆρα γράμμα ἀπ' τὸν ἄνδρα μου. Ἄ ! Μά πὼς ήταν δυνατόν νὰ τὴν εἶχε καταλάβει τόσο πὸς ἡ Λύδια ; Και ὅμως, δὲν της εἶπε πᾶς τίποτε ἀπὸ ὅτι σκεφτόταν. Δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ ἡ μικρὴ κουκλίτσα. Ἔπεσε σὴν αγκαλιά της φίλης της και ἔξωπασε σὲ ἀναφυλλήτᾳ. Μά, περιέργο πρᾶγμα, και ἡ Λύδια, ἡ φίλη της, ἔλαψε κι' αὐτὴ μαζί της...

Και τότε, εἶχε μείνῃ πάλι μονάχη στὸ σπίτι της, πὸς εἶχε ἔπειτα γίνῃ ἥσυχο. Στὸ καλὸ, Λύδια !...

Ἡ Τζιαννίνα ἔφριξε ἕνα βλέμμα στὸν ἄνδρα της, σιωπῇ και ἀσπρημένη. Μά φαινόταν ἥσυχη, σχεδὸν εὐθυμῇ. Μία καλή, ἡσυχασμένη ἀποσιωπῆ γυναίκα. Και μπροστά της στεκόταν ὁ ἄνδρας της. Ὁ ἄνδρας δὲν ὡς τὴς ἄνδρας και πάλι, παρ' ὅλα ὅσα είχαν συμβῇ. Ὁ ἄνδρας της, πὸς θὰ τὸν εἶχε γὰ πάντα πειά, ἀπὸ δὸ και πέρα. Τί ἄλλο μπορούσε ἀκόμη νὰ θέλῃ, νὰ ἐπιθυμῇ ; Εἶχε σωθῇ. Και οἱ διὰ τὸς εἶχαν σωθῇ. Ἐκείνος, θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀκολουθήσει καὶ τὴν ἀδελφὴν Λύδια. Μά δὲν τὸ ἔκανε. Ἐμεινε ἐδῶ, στὸ σπίτι του, κοντὰ της κοντὰ σὴν μικρὴν τὴν κουκλίτσα...

Χωρὶς νὰ πᾶς τίποτε, ἡ Τζιαννίνα ἄλλοτε νὰ χέρι τὴν πρὸς τὸ μέρος του, τὰ στήριξε ἔπάνω στὰ δικὰ του—τὴν γέρα γέρα—σαν νὰ πέφτοσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ήταν ζωντανός, διτὴ πραγματικὰ ήταν ἐκεῖ κοντὰ της.

Τὰ μικρά, τὰ ἀδύνατα χεράκια, σπαρτάρησαν, ὁταν φερὰ εἶπε πὸς κορὸς πούλ' οἱ. Και με τὸ σπαρτάρημα τους αὐτὸ, ὁταν νὰ μύλησαν και πᾶν νὰ εἶπαν χίλια-δύο γλυκὰ πρᾶγματα τὰ δύο ἀδύνατα χεράκια.

Ὁ Βαλντιέρι τὴν αἰχλάσε και τὴ φίλησε. Κύνταξε προσεχτικώτερα καὶ τὰ καταγάλανα μάτια της. Ἦσαν γυρισμένα, κόκκινα. Τί ; Εἶχε κλάψῃ ἡ κουκλίτσα του ;

Ναί ! Ἡ κουκλίτσα ἔκλαψε, και τότε ἀκόμη. Μά εἶχε νύχτωσε. Κι' ἦταν εὐτυχισμένη...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΕΠΙΓΥΜΒΙΟ ΣΥΖΥΓΟΥ

Κάποιος Ἄγγλος τὰ περνοῦσε ὅσο περίφημα με τὴ σύζυγό του, ὅσο μετὰ τὸ θάνατό της της ἔγραψε τὴν ἔξῃς ἐπιτίμησι :

Ἐνθᾶδε κείτᾳ ἡ σύζυγός μου Φουόδα Ντόνερ

Βρῆκε τέλος πάντων τὴν ησυχίαν της κι' ἐγὼ τὴ δική μου !

εἶχε κάνει και σκούπισε τὰ δάκρυα πὸς ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ καταγάλανα μάτια της.

Μά ἄλλη μέρα καθόταν μόνη, μαζί με τὴ φίλη της. Συνολοῦσαν με κόπο, με δυσκολία, ἔλεγαν δύο λόγια και ἔκλειπταν σὴν σιωπή. Και ὅμως, ἡ Τζιαννίνα ἔχε σκεφτῇ πὸς τὸ τί θὰ εἶχε σὴν φίλη της, εἶχε καὶ τὸς ἔμεινε μέσα σὴν σκέψη της τὴς μέρες πὸς θὰ μεταχειρζόταν. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ της μᾶλλον πηγαίει και ἔσπερα. Θὰ της ἐμπνεύρεῖται τὸ φόβο της και τὴν ἀγωνία της. ὅταν της ἔλεγε πὸς

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΕΡΟΝ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

ΤΗΝ πάλι Νάντη της Γαλλίας ζούσε πὸς χρόνον μία πλουσία ἡλικιωμένη χήρα, ἡ κυρία Περὸν, ἡ ὁποία γὰ μόνη συντροφιά της στὸν κόσμο εἶχε τὴ νεαρή ἑτημέτριά της Ἀννέτα Βοϊζάκ.

Διαρκῶς ἡ δὺ τους ἦσαν μαζί, και στὸν περίπατο και στὸ σπίτι, ἔτρεγαν στὸ ἴδιο τραπέζι, κι' ἡ κυρία Περὸν, μὴ νοιώθοντας πὸς ἰδιότητά της γερατειά της τὴν ἀνάγκη ἄλλης συντροφιάς, εἶχε περιορίσει στὸ ἔλαχιστο της κοινωνικὲς σχέσεις της.

Ἐξῆ χρόνια σχεδὸν ἡ Ἀννέτα ὑπερητοῦσε κατὰ μὴ ἀποσιωπῆ τὴν κυρία της. Οἱ μισθοὶ της σὸς ταμεντήριο ἀπέπληρναν πειά ἕνα ἀρκετὸ στρογγυλὸ ποσό, κι' ἐπειδὴ ἡ νέα ἀγαπᾶσε τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ τὸν Φραγκίσκο Μορέ, ἕναν νεαρό ἑταῖρόν ἐπιπλοῦστο, εἶχε ἐκμισθωρεῖ τὴν κυρία της τὸ τρυφερό ὁρὸς της νὰ τὸν παντρευθῇ.

Ἡ κυρία Περὸν, ἡ ὁποία ἄλλοτε με τὴν ἐμπειρία ματιὰ της εἶχε καταλάβῃ τὸ εἰδύλλιο της Ἀννέτας, μὴ θέλοντας νὰ στερηθῇ τὴ συντροφιά της καλὸκαρδης κοπέλας, της εἶπε :

—Καλή μου κόρη, με τὴν εἶχη μου νὰ τὸν πάρῃς τὸν Φραγκίσκο...

Ἐπε τῷ οἱ ἐργατικὸ πάλιν, οἱ ἀγαπᾶει εὐλοκωνός και θὰ εἶχε εὐτυχισμένη ζωή του... Ἐγὼ θὰ σὺς δώσω ἕνα διαμῆριον στὸ σπίτι νὰ καθήσετε, γιὰτὸ συνήθισα και δὲν θέλω νὰ μὸς φύγῃς...

Ἐποῦς, ἐκτός τῶν μισθὸν σου, θὰ σοῦ δώσω ἕνα ὄμορο καλὸ και σὴν ἑταῖρῃ μου ἡ περισσότερη ἀπ' τὴν περιουσία μου θάναν δική σου !...

Μὴ ἀνέκτιστη συγκίνησι ἡ καλὴ κοπέλα γονάτισε τότε μπρὸς τὴν κυρία της και της φίλησε τὸ χέρι. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπολὺπλατῆσε τὴς και της φίλησε τὸ χέρι. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπολὺπλατῆσε τὴς και της φίλησε τὸ χέρι.

Μία βραδεία, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Ἀννέτα, τὴν ὅρα πὸς ἔγδυσε τὴν κυρία Περὸν γὰ τὴν βάλῃ στὸ κρεβάτι, της διηγόταν συγχρόνως και μὴ χαϊωμένη ἱστορία με μαρκισίες και κόμησες. Θέλοντας δὲ νὰ ἀναπαυρεῖται μὴ σιγήν τοῦ καλοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τραβήχτηκε πὸς πῆρα, ἀνασπῶσε με χέρι λίγο τὸ φουστάνι της κι' ἔκανε μὴ ὑπόκλητο. Ἡ κυρία Περὸν ἔσκαψε στὰ γέλια. Βλέποντας δὲ τὸ κομψὸ και γυμνὸ πὸς της Ἀννέτας, της εἶπε καλὸκαρδικά :

—Νὰ δὸς πειά, ἄρα γὰ καλὲς μεταξωτὲς !...

Ἐποῦς, ἐπειδὴ ἡ ὅρα εἶχε κάπως περάσει, ἡ κυρία Περὸν ἔαπλόησε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Ἀννέτα ἔκλεισε τότε τὸ παράθυρο, σκέλασε καλὰ τὴν κυρία της, της ἐνῆλθε «Καληνύκτα» και βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἐπειτα κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ — φοβόταν ἡ κυρία Περὸν πὸς τοὺς λωποδύτες και γι' αὐτὸ ἡ Ἀννέτα τὴν κλείδωνε μέ-
ρος, ἔφερε δὲ σὲ καθε κοίτικονιά της — και βάζοντας τὸ κλειδί σὴν πόρτα της, πᾶν ἡ ἐκείνη στὸ δωμάτιό της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της νὰ ἀναπαυρεῖται ὁλοζώντανη και βραδεία.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶ, χτύποι δυνατόι σὴν ἐξώπορτα, τὴν τίναξαν ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐβλήθη, γιὰτὸ ὁ φίλος εἶχε ἀνεβῇ—μὴ πειά, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ και στὸ κατὰφλ εἶδε τὴν κυρία Ντυράν—μία φτωχὴ γυναίκα πὸς ξενόκληνε—ἡ ὁποία της εἶπε :

—Πῶθα νὰ δὸς τί κάνετε, κόρη μου... Ἀπὸ τὰ ἔμμερῶματα ἀκόμη ὅλο τὸ παράθυρο της κυρίας σου ἀνοιχτό, κι' ὅμως κανένας σὰς δὲν εἶδε !...

—Θεῖ μου ! φημίσεις χλαμὴ ἡ Ἀννέτα. Ἡ κυρία μου ποτὲ δὲν ἀνοίγει μόνη της ν' ἀνοίξῃ...

Κι' ὁ μισθὸς ἀνέθηκε ἔπάνω, και στὸ σασισμὸ της, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα, φωνάζοντας σὴν κυρία της ν' ἀνοίξῃ. Ἡ κυρία Ντυράν ὅμως, ἡ ὁποία τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴν ἑταῖρῃ της ἀπὸ περιέργεια — γὰ τὸ ἀνεπίσημο αὐτὸ γεγονός— της εἶπε :

—Μά εἶν δὲν κρατᾶς, κόρη μου, τὴν κλειδί !... Τὴν περιμένεις νὰ σοῦ ἀνοίξῃ ἡ κυρία σου ;... Κι' αὐτὴ γιὰ δὲν ἀπαντᾷ ἀπὸ μέσα σὴς κλειδί μου ;

Ἐβλήθη τότε ἡ Ἀννέτα, ἔτρεξε κατὰ τὸν δωματίό της, πᾶν κατὰ τὸ προσκεπάλὸ της τὸ κλειδί και μὴ χέρι τρεμολισσὸ ἀνῶσε κι' ἔπληρωσε μέσα τὸν δωματίο, μαζί με τὴν τρεπὴ ἄλλες γειτονισσες, τὴς καλὲς εἶχε τραβήξει ἐντομεταξὺ ὁ δολοφόνος.

Ἐπὶ αἰαῖο παρονιστικὸς τὸς ἔπληρωσε στὰ μάτια της. Βουτηγμένη στὸ αἷμα της, ἡ κυρία Περὸν

βρισκόταν ἔαπλόημεν στὸ κρεβάτι της, ἕνα παντοῦ γύρω ἐπακατοῦσε ἀπερίγραπτη ἀταξία. Ἡ φτωχὴ κοπέλα, βλέποντας δολοφονημένη τὴν ἀγαπημένη της κυρία, ἄρχισε νὰ θρηνη κι' ἔπεσε ἀπᾶνω στὸ αἷμα-μένο πῶμα της λιπόθυμη !...

Τί με τούτο ὅμως ; Ἡ δυστυχὴ Ἀννέτα συνελήφθη ὡς ἐνοχος και παρεκέ-φθη μετὰ τρεῖς μῆνες στὸ Καζουροδικεῖο.

Τὸ Καζουροδικεῖο ὅμως ἀδίκως τὴν Ἀννέτα, χάρις σὴν ἐπεδ-ξίτητα τοῦ δικηγόρου της, ὁ ὁποῖος εἶχε πεισθῇ ἐντελὸς γὰ τὴν ἀ-φωότητά της. Τὸ ἔγκλημα ἀποδόθηκε σὲ ἀγνωστον κακούργον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε κρυφθῇ ἀπὸ νομὸς μέσα στὸ σπίτι, κι' ἔμεινε μετὰ τὴν πρᾶξί του ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου.

Ἄν ὅμως ἡ ἄμοιρη Ἀννέτα ἀπαλάχτηκε «λόγῳ ἀμφιβολιών» ἀπ' τὴν φρικτὴ κατηγορία, βγήκε ἕνα ζωντανὸ πῶμα πειά σὴν κοινωνία, γιὰτὸ ἡ πόλιν ἡ προφυλάξις της κι' ἡ ἡλικίᾳ ἀγωνίης της τὴν εἶχαν συν-τοῦνῃ και σὴν ψυχὴ και στὸ σῶμα !...

Καινοῦριες τὴν δυστυχίης περιέμεναν σὴν ζωὴ τὴν ἄμοιρη Ἀννέτα, μετὰ τὴν ἀποφυλάξις της. Οἱ ἐνοχοὶ τὴν είχαν ἀπαλλάξει, ἀλλὰ ἡ κοινωνία τὴν εἶχε καταδικάσει σὴν συνεῖδησὶ της, ἐφόσον μάλιστα ήταν ἀπαστος ὁ δολοφόνος. Ἐποῖ κι' Ἀννέτα, μ' ἐξαντλημένης σχεδὸν τὴς οικονομίης της — ἀρχίσε ν' ἀντιμετωπίζῃ και τὸ φάντασμα της πέ-νης. Ὁ ἀγαπημένος της Φραγκίσκος της στάθηκε ἡ μόνη παρηγορία της σ' αὐτὴ τὴν δυστυχία της και διαρκῶς τὴν βοηθοῦσε χρημᾳ. Ἦταν βέβαιος αὐτὸς γὰ τὴν ἀφωότητά της καλῆς του, ἀλλὰ εἶχε ν' ἀντιμε-τωπίζῃ τὴν ἄγρια ἐξέγερσι ὁλόκληρης της οἰκογενείας του. Ὅτε οἱ γονεῖς του, οὔτε οἱ συγγενεῖς του ἤθελαν ν' ἀκούσουν πειά γὰ ἕναν τέτοιο γάμο, με μὴ κοπέλα, τὴν ὁποία ὅλοι θεωροῦσαν γὰ δολοφόνου της κυρίας της !...

Ἐπὶτέλους, μὴ ὁλοζώντανη και βροχερὴ ἡμέρα, ἡ ἄμοιρη Ἀννέτα εἶχε βγῇ ν' ἀγοράσῃ λίγο γάλα γὰ τὸ φτωχὸ τὴν γείναια, και καθὼς περ-νοῦσε μπρὸς ἀπὸ κάποιο κρεοπωλεῖο γὰ νὰ ἐπιστρέψῃ σὴν ἀδελφὴ κακοκίτσα της, στάθηκε διστακτικὴ στὸ πεζοδρόμιο. Τὰ νερά της βρο-χῆς είχαν κάνει ἕνα ποταμὶα πλάτῃ, κι' ἡ Ἀννέτα διατάζε νὰ τὸ περ-σῇ. Ὁ χασομῆς, πὸς στεκόταν σὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῶ του, γνοι-σὸς της Ἀννέτας ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸς ζούσε ἀκόμη ἡ κυρία Περὸν, τὴν πείραξε χυδαῖα ἐκείνη τὴ στιγμή. Λεγόταν Νικόλας Σταρὸς και τὴν νοστιμεῖονταν ἀπὸ τότε. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἀννέτα στενοχωροῦταν με τὴς ἀπώλειες χειρονομίης του, κι' ἐπειδὴ τὸν ἔπασε συχνὰ νὰ τὴν κλέβῃ σὸν ἴλην, δὲν ἐναρμόνισε ποτὲ ἀπὸ τὸ κατὰσῆμά του, κι' ὁ Σταρὸς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὴν μισοῦσε και τὴν πείραξε διαρκῶς. Θέλοντας νὰ τὸν ἀποφύγῃ και τὴν φορὰ αὐτῇ, ἡ Ἀννέτα ἀνασπῶσε τὸ φουστάνι της κι' ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ ρεῖθρο τῆς βροχῆς. Ὁ Σταρὸς τότε, βλέ-ποντας τὰ κατὰσῆμα πῶμα της ἀδύνατης ἀπὸ τὴν σιμφορὰ της κοπέ-λας, ἐφρόνισε σαρκαστικά :

—Μορὲ νὰ σοῦ πετύχουν πειά γὰ μεταξωτὲς κάλτσες !...

Ἡ φράσις αὐτὴ ήταν ὁ ἀπάντησι σὴν φράσι, πὸς εἶπε πὴ σὴν Ἀννέτα τὴ μοιραία ἐκείνη βραδεία ἡ κυρία της, βλέποντας τὰ κομψὰ της πῶμα !...

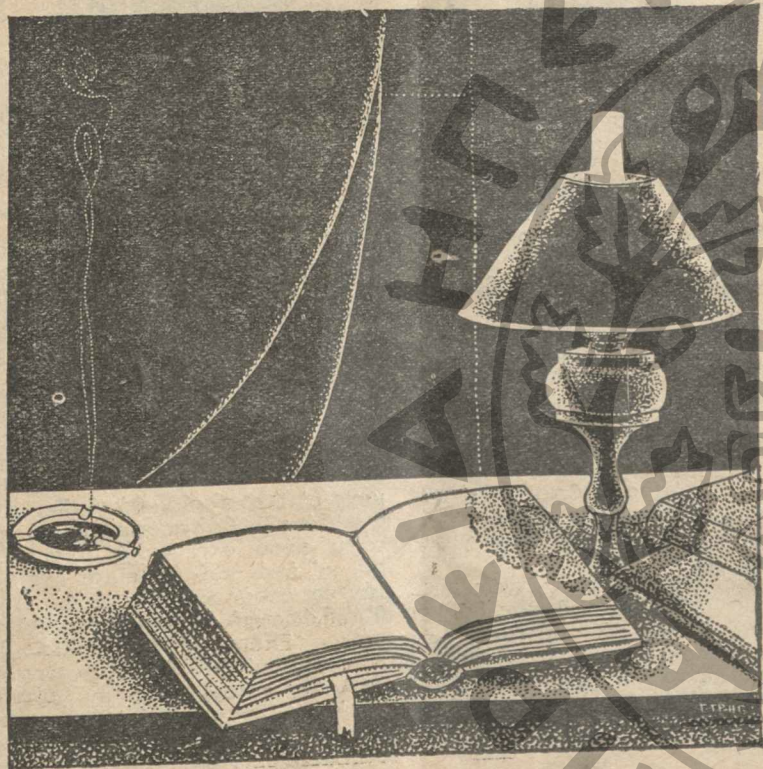
Πὸς εἶχε ἀκούσει τὴν φράσι ἐ-κείνη ὁ Σταρὸς ; Πὼς ἤξερε τὸ πὸς χαρακτηριστικὸ καμμιὰ πὸς ἔκανε σὴν Ἀννέτα ἡ κυρία της, σὲ μὴ στιγμή πὸς ἦσαν ὁλοζώντανες στὸ σπίτι ;

Ἡ Ἀννέτα, μόλις ἀκούσε τὰ λό-για αὐτὰ, πάγωσε. Κατέβηκε, ὥ-στόσο, μὴ ὑπερτάτη βοήθεια νὰ πᾶ-ξῃ τὴ λαχάρα και τὴν ἀπερίγρα-πτη συγκίνησι της, και δίχως νὰ δεῖξῃ τίποτε, ἔξακολουθῶντες ἡσυχίαν τὸ ὄραό της. Ἐτοῦσε παρευ-θὺς στὸν εἰσαγγελεῖα, τοῦ εἶπε τὴς ὑποψίης της και σὲ μισὴ ὥρα ὁ Νι-κόλας Σταρὸς εἶχε συλληφθῇ.

Μία ἔπειτα, πὸς ἔγινε συγχρό-νως στὸ σπίτι του, ἀπεκάλυψε τὰ περισσότερα καμμιὰ πὸς ἀνίκαν σὴν κυρία Περὸν κι' ὁ Σταρὸς ἀ-ναγκάστηκε πειά νὰ ὁμολόγησῃ τὸ ἔγκλημά του.

Κατόαν αὐτοῦ, ὁ ἀπαίσιος κα-κούργος δικαστικὸς, καταδικάστηκε σὲ θάνατο κι' ἀποκεφαλίστηκε. Τὸν εἶχε προδώσει ἡ ἀσύνετη ἐκείνη φράσις, τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει νοστιμὸς κατὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της κυρίας Περὸν, κατὰ τὴν βρα-δεία της δολοφονίας.

Ἡ Ἀννέτα κι' ὁ Φραγκίσκος ἐ-τέλεσαν κατόαν αὐτοῦ τοὺς γάμους των κι' ἔπλησαν εὐτυχισμένοι !...

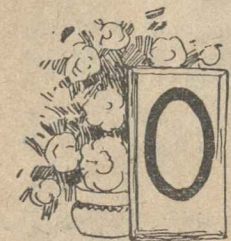

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΝΤΕ ΣΑΡ - ΤΑΡΝΕΣ

Η ΒΙΛΛΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΤΗΣ

κ. ντέ Κορσέγ μαζί με την Ζωρζέττα, την κόρη του, ξεκίνησαν ένα πρωί απ' το Άλανσόν, όπου έμεναν κι έφθασαν στη μικρή λουτρόπολη του Χ. στις ακτές της Νορμανδίας. Ήθελαν να επισκεφθούν μια μικρή θύλα, με σκοπό να την νοικιάσουν για δυο μήνες.

Η Ζωρζέττα ήταν ενθουσιασμένη με τη σκέψη ότι θα περνούσε δυο μήνες κοντά στη θάλασσα, μέσα σε μιάς ωμορφης θύλας με κήπο, γεμάτη λουλούδια. Έτσι τους είχαν περιγράψει το σπίτι που ήθελαν να νοικιάσουν και που ανήκε στον κόμητα ντέ Νολάνζ. Ο κόμης με την οικογένειά του έμενε όλο το καλοκαίρι σε μιάς άλλης θύλα, πλάι στην πρώτη. Η Ζωρζέττα όνειροπολούσε να βρει μια χαριτωμένη φωλιτά κοντά στην ακροθαλασσιά, γ' όποιας μάλιστα από τα παράθυρά της τη θάλασσα και να διαβάσει τ' αγαπημένα της μυθιστορήματα ξεπλωμένη στην άνθρακτέλστη ταράτσα της. Ήθελε μιάς ολόφωτη καμαρούλα για τον έαυτό της, ένα ωραίο δωμάτιο για τη μαμά της, ένα άλλο, κάπως σοβαρώτερο για τον μπαμπά της κι ένα άλλο «δοσ το δυνατό παιδί άσκημο» για τους δυο ανυπόφορους αδελφούς της που την τυραννόσαν. Κι έπειτα ήθελε ένα χαρούμενο σαλονάκι, με κομψά έπιπλα, φωτεινό, που να βλέπει στη θάλασσα.

Πλησίαζε μεσημέρι, όταν ο κ. ντέ Κορσέγ κι η κόρη του έφθασαν στην λουτρόπολη. Ωστόσο η Ζωρζέττα, ανυπόμονη, προτίμησε να γευματίσουν αργότερα κι έζέμεινε να ιδούν άμέσως την θύλα. Πάντα πρόθυμος να ικανοποιήσει κάθε καπρίτσιο της κορούλας του ο κ. ντέ Κορσέγ ζήτησε άμέσως να του δείξουν το δρόμο για τη θύλα του κόμητος ντέ Νολάνζ και σε λίγο, πατέρας και κόρη, χτυπούσαν το κουδούνι της καγκελλόπορτας.

Από την παραλία δεν φαινόταν σχεδόν διόλου η μικρή θύλα, μισοκρυμμένη καθώς ήταν από τα δέντρα. Στο πλάι της όμως ορθωνόταν κομψή και μεγαλοπρεπής, η ωραία έπιταλς όπου έμενε η οικογένεια των ντέ Νολάνζ, ένα σπίτι ωραιότατο και πλούσιο, με πυργίσκους και ιδιόρρυθμα, χαριτωμένα μπαλκονάκια, χτισμένο με πολύ γούστο, αληθινά κομμογενημένα αρχιτεκτονικής. Καθώς χτύπησαν οι έπισκέπτες το κουδούνι, θύγχε απ' αυτή τη μεγάλη και κομψή θύλα ένας νέος, που άκουσε φαίνεται το κουδούνισμα. Διέσχισε γρήγορα τον περιποιημένο κι άνθισμένο κήπο της κατοικίας των ντέ Νολάνζ και παρεκάλεσε τους δυο έπισκέπτες να μπουν μέσα. Λεπτός και κομψότατος, ντυμένος μ' ένα καλό κοστούμι σπόρ, που του πήγαινε τέλεια, σωστός τύπος ευγενούς, κρατώντας το μαλακό γκρί καπέλλο του στο άριστερό χέρι, έκανε μιά θαθεία υπόκλιση στην δεσποινίδα και τον πατέρα της. Απ' την πρώτη στιγμή άρεσε υπερβολικά στην Ζωρζέττα.

—Είνε εδώ ο κ. κόμης ντέ Νολάνζ; ρώτησε ο κ. ντέ Κορσέγ.

—Εδώ μένει, κύριε, απάντησε ο κομψός νέος, κάνοντας μιά ακόμα υπόκλιση. Μόνο που αυτό την ώρα απουσιάζει. Άν όμως έρχεσθε για να νοικιάσετε τη μικρή θύλα Μπελρίθ, στο πλάι, μπορείτε να μιλήσετε μαζί μου, το ίδιο κάνει.

—Χωρίς άλλο θα είστε ο γιός του; ρώτησε ο πατέρας της Ζωρζέττας.

—Υποκόμης Άνδρέας ντέ Νολάνζ, είπε τότε ο νέος, φίλησε το χέρι που του έδωσε άμέσως τη χαριτωμένη Ζωρζέττα κι έσφίξε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, ευχαριστημένος, το χέρι του κ. ντέ Κορσέγ.

—Τότε, κ. υποκόμης, θα έχετε ελπίζω την καλοσύνη να μάς

δείξετε την θύλα που νοικιάζετε;... Έπίσης να μάς πείτε τας απαιτήσεις του κ. πατέρα σας για τους μήνες Ιουλίου και Αυγούστου που θα μέινουμε εδώ.

—Πολύ ευχαρίστως, κύριε. Λάβετε τον κόπο να με ακολουθήσετε ως το σπίτι, στο θάθος του κήπου. Παρακαλώ όμως η δεσποινίς να προσέξει να μη σκιση τ' όραίο της φορεμάκι στ' αγκάθια, στις τριανταφυλιές, απ' τις οποίες είναι γεμάτος ο κήπος. Πάμε από δω, στη μικρή δεινροστοχία που οδηγεί στην Μπελρίθ.

Πολύ κολακευμένη απ' αυτή την ιδιαίτερη σύσταση του θελκτικού πυργωδεσπότου, η Ζωρζέττα τον ακολούθησε προσέχοντας το φόρεμά της, μέσα στη στενή, σκιερή δεινροστοχία, χωρίς διόλου να προσέξει ότι η θύλα Μπελρίθ, κρυμμένη πίσω απ' την όγκωδη κατοικία του υποκόμητος ντέ Νολάνζ, δεν είχε διόλου την θαυμασία θέα που όνειροπολούσε. Δεν έδωσε όμως καμμία προσοχή σ' αυτό το ζήτημα, ούτε κι εξέτασε διόλου το εσωτερικό της περίφημης θύλλισσας, όταν μπήκαν μέσα, ούτε προσέξε πώς δεν είχε ταράτσα με περιπλοκάδες ανθισμένες, ούτε λουλούδια στον κήπο. Ίσως θα πρόσεχε την πολύ πρόχειρη επίπλωσι του σαλονιού, αν ο νεαρός και κομψός οδηγός του, δεν της προσέφερε κεινή τη στιγμή ένα δλωρόσο λευκό τριαντάφυλλο, όπου έχωσε εκείνη άμέσως την μυτίλα της, ευτυχισμένη και χαμογελαστή, χωρίς διόλου να σκεφθεί να ρίξει και μιά ματιά γύρω της. Άρχισαν να μιλούν τις τις διασκεδάσεις στην μικρή λουτρόπολη, για το καζίνο, για τους ωραίους περιπάτους.

Η Ζωρζέττα ούτε σκέφτηκε καν να εξετάσει τα δωμάτια στο άπάνω πάτωμα, δεν της διέφυγε όμως διόλου το τρυφερό χαμόγελο και το τρυφερότερο βλέμμα του νεαρού και κομψού υποκόμητος ντέ Νολάνζ, ούτε θέβαια κι η πρόθυμία του, η χαρά του, θά μπορούσε να πη κανείς, όταν δέχτηκε άμέσως κατενθουσιασμένος την πρόσκλησι του κ. ντέ Κορσέγ να γευματίσουν μαζί, οι τρείς τους.

Το ξενοδοχείο της Άκτής ήτανε πολύ κοντά κι ο θαλασινός αέρας είχε άνοιξει υπερβολικά την όρεξι τους.

—Θά μιλήσουμε καλύτερα στο τραπέζάκι, είπε ο πατέρας της Ζωρζέττας και τελειώνουμε την συμφωνία μας παίρνοντας τον καφέ. Κι έπειτα, πρόθεσε με κάποιο χαμόγελο ο θαυμασμός αυτός μπαμπάς, πρέπει να μάς πη κι η κόρη μου αν όρθηκε τη θύλα σας όπως την όνειροπολούσε τόσον καιρό.

—Ω! ναι, μπαμπά! Είνε όπως την λατρεύατε...

—Υστερ' από λίγο, καθόντουςαν κ' οι τρείς τους σ' ένα τραπέζάκι στην κομψή αίθουσα του ξενοδοχείου της Άκτης, αντίκρισε στην ολογάλνη θάλασσα. Η Ζωρζέττα τάρβρισκε όλα θαμάσια, πρώγοντας με όρεξι καθώς οι δυο κύριοι συζητούσαν για τις λεπτομέρειες της ένοικιάσεως. Ο κομψότατος υποκόμης μιλούσε με πολλή ζωρότητα.

—Ο κ. ντέ Κορσέγ υπεχώρησε και στο οικονομικό ζήτημα, έδωσε πεντακόσια φράγκα περισσότερα από όσα είχε αποφασίσει, για να ευχαριστήσει την κόρη του, που είχε κατενθουσιασθή με τη θύλα Μπελρίθ. Αυτό όμως φαίνεται του στοιχισε λιγάκι κι η χειραψία του όταν αποχαιρίστηκαν δεν ήτανε τόσο θερμή. Ο νεαρός υποκόμης όμως αποζημιώθηκε γι' αυτό με το παραπάνω απ' το εγκάρδιο σφίξιμο του χεριού της Ζωρζέττας που τον κύτταξε ευτυχισμένη μέσα στα μάτια.

Δυο μέρες μετά την επιστροφή τους στο Άλανσόν, η Ζωρζέττα θρικότανε στο σαλονάκι της μαμάς της κι άκόμη της μιλούσε για την έ-

Έκανε μιά θαθεία υπόκλιση στη δεσποινίδα...

ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΩΝ ΛΑΧΝΩΝ

(Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ όνόματα τών άναγνωστών μας, οι οποίοι μάς απέστειλαν ταχυδρομικώς τὰ δελτία των και έλαβον απ' αὐτὸν τὸς ἀναλόγους λαχνούς).

ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ. — Οί κ. κ. Σ. Μοντέλος Χρύσος Εδ. 43851, Κ. Τσιτάκας Άργινιον 43852, Άρ. Μαράδης 43853, Ι. Άργυρούλης Άγιάς Λαρίσης 43854, Άντ. Καρμυπέ- 43855 και 43856, Κ. Μάκας Τσιτύλιον 43857 και 43858, Άντ. Καλάβουτα, 43859, Πότης Σταυρόπουλος Μερδάτη Μεσση- 43860, Μ. Τσαρδη Άγιος Νικόλαος Κρήτης 43861, 43862 και 43863, Ρ. Ρεας Ζάκυνθος 43864, Άγ. Μονιτάκας Μπατίο Άνδρον 43865, Μ. Νισίρης Λαγκαδά Θεσσαλονίκης 43866, Χ. Παράσκευόπου- 43867, Χ. Γεωμπατζής Νεμέα Κορινθίας 43868, Άντ. Κούζης Κόζανη (Ροδάφιον Βοϊόν) 43869, Δ. Δελιούσης Γοιμενί- 43870, Η. Άσλανίδης Θεσσαλονίκη 43871, Χρ. Κουί- 43872, Τάντα Γιαννίτα Πορταριά 43873, Γ. Μιχα- 43874, 43875 και 43876, Άπ. Φακίπουλος Βίλλια Με- 43877, Σπ. Μινέρβος Κέρκυρα 43878, 43879 και 43880, Πό- 43881, Εδ. Ραϊσοφταλίδου Σιδηροκάστρου 43882, 43883, 43884 και 43885, Δ. Χριστάλης Λαϊκός Βόλου 43886, 43887, 43888, 43889, 43890, 43891, 43892, 43893, 43894, 43895, 43896, 43897, 43898, 43899, 43900, 43901, 43902, 43903, 43904, 43905, 43906, 43907, 43908, 43909, 43910, 43911, 43912, 43913, 43914, 43915, 43916, 43917, 43918, 43919, 43920, 43921, 43922, 43923, 43924, 43925, 43926, 43927, 43928, 43929, 43930, 43931, 43932, 43933, 43934, 43935, 43936, 43937, 43938, 43939, 43940, 43941, 43942, 43943, 43944, 43945, 43946, 43947, 43948, 43949, 43950, 43951, 43952, 43953, 43954, 43955, 43956, 43957, 43958, 43959, 43960, 43961, 43962, 43963, 43964, 43965, 43966, 43967, 43968, 43969, 43970, 43971, 43972, 43973, 43974, 43975, 43976, 43977, 43978, 43979, 43980, 43981, 43982, 43983, 43984, 43985, 43986, 43987, 43988, 43989, 43990, 43991, 43992, 43993, 43994, 43995, 43996, 43997, 43998, 43999, 44000, 44001, 44002, 44003, 44004, 44005, 44006, 44007, 44008, 44009, 44010, 44011, 44012, 44013, 44014, 44015, 44016, 44017, 44018, 44019, 44020, 44021, 44022, 44023, 44024, 44025, 44026, 44027, 44028, 44029, 44030, 44031, 44032, 44033, 44034, 44035, 44036, 44037, 44038, 44039, 44040, 44041, 44042, 44043, 44044, 44045, 44046, 44047, 44048, 44049, 44050, 44051, 44052, 44053, 44054, 44055, 44056, 44057, 44058, 44059, 44060, 44061, 44062, 44063, 44064, 44065, 44066, 44067, 44068, 44069, 44070, 44071, 44072, 44073, 44074, 44075, 44076, 44077, 44078, 44079, 44080, 44081, 44082, 44083, 44084, 44085, 44086, 44087, 44088, 44089, 44090, 44091, 44092, 44093, 44094, 44095, 44096, 44097, 44098, 44099, 44100, 44101, 44102, 44103, 44104, 44105, 44106, 44107, 44108, 44109, 44110, 44111, 44112, 44113, 44114, 44115, 44116, 44117, 44118, 44119, 44120, 44121, 44122, 44123, 44124, 44125, 44126, 44127, 44128, 44129, 44130, 44131, 44132, 44133, 44134, 44135, 44136, 44137, 44138, 44139, 44140, 44141, 44142, 44143, 44144, 44145, 44146, 44147, 44148, 44149, 44150, 44151, 44152, 44153, 44154, 44155, 44156, 44157, 44158, 44159, 44160, 44161, 44162, 44163, 44164, 44165, 44166, 44167, 44168, 44169, 44170, 44171, 44172, 44173, 44174, 44175, 44176, 44177, 44178, 44179, 44180, 44181, 44182, 44183, 44184, 44185, 44186, 44187, 44188, 44189, 44190, 44191, 44192, 44193, 44194, 44195, 44196, 44197, 44198, 44199, 44200, 44201, 44202, 44203, 44204, 44205, 44206, 44207, 44208, 44209, 44210, 44211, 44212, 44213, 44214, 44215, 44216, 44217, 44218, 44219, 44220, 44221, 44222, 44223, 44224, 44225, 44226, 44227, 44228, 44229, 44230, 44231, 44232, 44233, 44234, 44235, 44236, 44237, 44238, 44239, 44240, 44241, 44242, 44243, 44244, 44245, 44246, 44247, 44248, 44249, 44250, 44251, 44252, 44253, 44254, 44255, 44256, 44257, 44258, 44259, 44260, 44261, 44262, 44263, 44264, 44265, 44266, 44267, 44268, 44269, 44270, 44271, 44272, 44273, 44274, 44275, 44276, 44277, 44278, 44279, 44280, 44281, 44282, 44283, 44284, 44285, 44286, 44287, 44288, 44289, 44290, 44291, 44292, 44293, 44294, 44295, 44296, 44297, 44298, 44299, 44300, 44301, 44302, 44303, 44304, 44305, 44306, 44307, 44308, 44309, 44310, 44311, 44312, 44313, 44314, 44315, 44316, 44317, 44318, 44319, 44320, 44321, 44322, 44323, 44324, 44325, 44326, 44327, 44328, 44329, 44330, 44331, 44332, 44333, 44334, 44335, 44336, 44337, 44338, 44339, 44340, 44341, 44342, 44343, 44344, 44345, 44346, 44347, 44348, 44349, 44350, 44351, 44352, 44353, 44354, 44355, 44356, 44357, 44358, 44359, 44360, 44361, 44362, 44363, 44364, 44365, 44366, 44367, 44368, 44369, 44370, 44371, 44372, 44373, 44374, 44375, 44376, 44377, 44378, 44379, 44380, 44381, 44382, 44383, 44384, 44385, 44386, 44387, 44388, 44389, 44390, 44391, 44392, 44393, 44394, 44395, 44396, 44397, 44398, 44399, 44400, 44401, 44402, 44403, 44404, 44405, 44406, 44407, 44408, 44409, 44410, 44411, 44412, 44413, 44414, 44415, 44416, 44417, 44418, 44419, 44420, 44421, 44422, 44423, 44424, 44425, 44426, 44427, 44428, 44429, 44430, 44431, 44432, 44433, 44434, 44435, 44436, 44437, 44438, 44439, 44440, 44441, 44442, 44443, 44444, 44445, 44446, 44447, 44448, 44449, 44450, 44451, 44452, 44453, 44454, 44455, 44456, 44457, 44458, 44459, 44460, 44461, 44462, 44463, 44464, 44465, 44466, 44467, 44468, 44469, 44470, 44471, 44472, 44473, 44474, 44475, 44476, 44477, 44478, 44479, 44480, 44481, 44482, 44483, 44484, 44485, 44486, 44487, 44488, 44489, 44490, 44491, 44492, 44493, 44494, 44495, 44496, 44497, 44498, 44499, 44500, 44501, 44502, 44503, 44504, 44505, 44506, 44507, 44508, 44509, 44510, 44511, 44512, 44513, 44514, 44515, 44516, 44517, 44518, 44519, 44520, 44521, 44522, 44523, 44524, 44525, 44526, 44527, 44528, 44529, 44530, 44531, 44532, 44533, 44534, 44535, 44536, 44537, 44538, 44539, 44540, 44541, 44542, 44543, 44544, 44545, 44546, 44547, 44548, 44549, 44550, 44551, 44552, 44553, 44554, 44555, 44556, 44557, 44558, 44559, 44560, 44561, 44562, 44563, 44564, 44565, 44566, 44567, 44568, 44569, 44570, 44571, 44572, 44573, 44574, 44575, 44576, 44577, 44578, 44579, 44580, 44581, 44582, 44583, 44584, 44585, 44586, 44587, 44588, 44589, 44590, 44591, 44592, 44593, 44594, 44595, 44596, 44597, 44598, 44599, 44600, 44601, 44602, 44603, 44604, 44605, 44606, 44607, 44608, 44609, 44610, 44611, 44612, 44613, 44614, 44615, 44616, 44617, 44618, 44619, 44620, 44621, 44622, 44623, 44624, 44625, 44626, 44627, 44628, 44629, 44630, 44631, 44632, 44633, 44634, 44635, 44636, 44637, 44638, 44639, 44640, 44641, 44642, 44643, 44644, 44645, 44646, 44647, 44648, 44649, 44650, 44651, 44652, 44653, 44654, 44655, 44656, 44657, 44658, 44659, 44660, 44661, 44662, 44663, 44664, 44665, 44666, 44667, 44668, 44669, 44670, 44671, 44672, 44673, 44674, 44675, 44676, 44677, 44678, 44679, 44680, 44681, 44682, 44683, 44684, 44685, 44686, 44687, 44688, 44689, 44690, 44691, 44692, 44693, 44694, 44695, 44696, 44697, 44698, 44699, 44700, 44701, 44702, 44703, 44704, 44705, 44706, 44707, 44708, 44709, 44710, 44711, 44712, 44713, 44714, 44715, 44716, 44717, 44718, 44719, 44720, 44721, 44722, 44723, 44724, 44725, 44726, 44727, 44728, 44729, 44730, 44731, 44732, 44733, 44734, 44735, 44736, 44737, 44738, 44739, 44740, 44741, 44742, 44743, 44744, 44745, 44746, 44747, 44748, 44749, 44750, 44751, 44752, 44753, 44754, 44755, 44756, 44757, 44758, 44759, 44760, 44761, 44762, 44763, 44764, 44765, 44766, 44767, 44768, 44769, 44770, 44771, 44772, 44773, 44774, 44775, 44776, 44777, 44778, 44779, 44780, 44781, 44782, 44783, 44784, 44785, 44786, 44787, 44788, 44789, 44790, 44791, 44792, 44793, 44794, 44795, 44796, 44797, 44798, 44799, 44800, 44801, 44802, 44803, 44804, 44805, 44806, 44807, 44808, 44809, 44810, 44811, 44812, 44813, 44814, 44815, 44816, 44817, 44818, 44819, 44820, 44821, 44822, 44823, 44824, 44825, 44826, 44827, 44828, 44829, 44830, 44831, 44832, 44833, 44834, 44835, 44836, 44837, 44838, 44839, 44840, 44841, 44842, 44843, 44844, 44845, 44846, 44847, 44848, 44849, 44850, 44851, 44852, 44853, 44854, 44855, 44856, 44857, 44858, 44859, 44860, 44861, 44862, 44863, 44864, 44865, 44866, 44867, 44868, 44869, 44870, 44871, 44872, 44873, 44874, 44875, 44876, 44877, 44878, 44879, 44880, 44881, 44882, 44883, 44884, 44885, 44886, 44887, 44888, 44889, 44890, 44891, 44892, 44893, 44894, 44895, 44896, 44897, 44898, 44899, 44900, 44901, 44902, 44903, 44904, 44905, 44906, 44907, 44908, 44909, 44910, 44911, 44912, 44913, 44914, 44915, 44916, 44917, 44918, 44919, 44920, 44921, 44922, 44923, 44924, 44925, 44926, 44927, 44928, 44929, 44930, 44931, 44932, 44933, 44934, 44935, 44936, 44937, 44938, 44939, 44940, 44941, 44942, 44943, 44944, 44945, 44946, 44947, 44948, 44949, 44950, 44951, 44952, 44953, 44954, 44955, 44956, 44957, 44958, 44959, 44960, 44961, 44962, 44963, 44964, 44965, 44966, 44967, 44968, 44969, 44970, 44971, 44972, 44973, 44974, 44975, 44976, 44977, 44978, 44979, 44980, 44981, 44982, 44983, 44984, 44985, 44986, 44987, 44988, 44989, 44990, 44991, 44992, 44993, 44994, 44995, 44996, 44997, 44998, 44999, 45000, 45001, 45002, 45003, 45004,

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΜΑΙ Ο ΠΙΟ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ «ΑΣΤΕΡΑΣ»

(Η συγκινητική αυτοβιογραφία της Άννας Στέν, μιάς από τις περιφημότερες «μυριάδες» γυναίκες του Χόλλυγουντ)

ΙΝΕ πολύ δύσκολο να γράφω κανείς την αυτοβιογραφία του. Πιστέψτε με! Γράφει ένα σωρό πράγματα κι όμως δεν μένει ικανοποιημένος. Από πού ν' αρχίσει κανείς και πού ν' τελειώσει; Η ζωή μου ήταν μια διαρκής περιπέτεια και δεν τ' κρύβω ότι αγωνίστηκα πάρα πολύ για να φτάσω εκεί που είμαι σήμερα και να ζω μια άνετη ζωή. Είμαι ο πιο βασανισμένος «αστέρας».

Γεννήθηκα στις 20 Φεβρουαρίου του 1906 στο Κίεβο. Ήταν μια πένθιμη μέρα, όπως μου έλεγαν αργότερα, που έκανε πιο θλιβερή την πόλη αυτή με τις αμέτρητες εκκλησίες της.

Η δυνατή βροχή χτυπούσε στα τζάμια και δεν άφηνε τίς φωνές μου ν' ακουστούν. Θα νόμιζε κανείς ότι ούτε κι αυτή η μητέρα μου δεν κατάλαβε πως με γέννησε. Δεν είχε καιρό! Δεν της είχαν δώσει περισσότερο καιρό από δυο ώρες για να με φέρει στον κόσμο. Ήταν υπέρμετρη, κι' ο αφέντης της, ένας σκληρός και δύστροπος ευγενής Ρώσος, που έκλεβε το ψωμί των μουζίκων του, μόλις την είδε κατακίτρινη κι' ανήμπορη να σταθεί στα πόδια της, της είπε με ασημένια φωνή:

—Μαρούσα, πήγαινε να φέρεις στον κόσμο αυτό το άθλιο πλάσμα, που δεν σ' αφήνει να δουλέψεις. Άν' είναι αγόρι, θα περιμένω να μεγαλώσει για να γδάρω το τομάρι του με το κνούτο! Μα αν είναι κορίτσι, έ, καλύτερα να μη γεννηθεί ζωντανό.

Κι' η Μαρούσα εκείνη την πένθιμη μέρα, που είχαν ανοίξει οι καταρράχτες του ούρανού, μ' έφερε στον κόσμο. Ή αλήθεια τώρα είναι ότι ήμουν ένα πολύ ήσυχο μωρό και δεν ένοχλούσα κανέναν. Ούτε κι αυτόν άκομμη τον πατέρα μου, που δούλευε ως γκαρσόν σ' ένα λαϊκό κέντρο, κι' έρχοταν κατάκοπος να κοιμηθεί τα ξεμερώματα.

Τι τρομερά χρόνια ήταν εκείνα! Ποτέ μου δεν είχα δη τον πατέρα μου να γελάει.

Τα μάτια πάλι της μητέρας μου ήταν πάντα δακρυσιμένα. Είχαμε συνηθίσει να μένουμε νηστικοί τρεις μέρες την εβδομάδα, γιατί δεν μας έφταναν όσα βγάζαν οι γονείς μου.

Αυτή η ζωή κράτησε χρόνια και χρόνια. Τέλος ο πατέρας μου το έριξε έξω κι' άρχισε να πίνει. Κάθε βράδυ έρχοταν τύφλα στο μεθόδι. Είχε γίνει άλλος άνθρωπος! Αναστατώνει τον κόσμο με τις φωνές του κι' έδερνε πάντα τη μητέρα μου. Μα ένα βράδυ δεν ξαναγύρισε στο σπίτι. Το πρωί, κάτι φίλοι του μας τέν έφεραν νεκρό. Είχε πέσει πάνω στο πυκνό χιόνι του δρόμου, όπως ήταν μεθυσμένος, κι' είχε παγώσει από το κορμό.

Εκείνη την εποχή, έσπασε ο πόλεμος. Όλος ο κόσμος πήγε στο μέτωπο. Για κακή μου τύχη, ο αφέντης της μητέρας μου ήταν στρατιωτικός. Έκλεισε λοιπόν μια μέρα το σπίτι του, έδωσε όλες τις υπηρετίες για να μη τον κλέβουν κι' έφυγε κι' αυτός για το μέτωπο. Έτσι η μητέρα μου έμεινε χωρίς δουλειά. Τότε θέλησα να κάνω κι' εγώ κάτι. Άρχισα να πουλάω μήλα, γυρίζοντας ξυπόλυτη στους δρόμους του Κιέβου. Όλη τη μέρα περπατούσα φορτωμένη ένα καλάθι, που μ' έκανε να σκύω από το βάρος του. Ήταν τόσο ψηλό, όσο το ανάστημά μου. Σήμερα βέβαια έχω ύψος 5 πόδια και 5 1/2 ίντσες, μα εκείνη την εποχή ήμουν μια τόσο δα μικρούλα, με κατάξανθα μαλλιά σαν χρυσάφι. Η όμορφη μου τραούδα τους διαβάτες και να ζούμε πιο καλά και να τρώμε και τις έφτά μέρες της εβδομάδας. Ήμουν, πιστέψτε με, υπερβολικά χαρούμενη γι' αυτό. Κοιτάζω, μα κατάρθωνα να βοηθάω το σπίτι μου!...

Μια μέρα με φώναξε για ν' αγοράσω μήλα μια εξαιρετικά όμορφη κυρία. Την συνόδευε ένας ηλικιωμένος κύριος. Όταν με είδαν από κοντά, η όμορφη άγνωστη με ρώτησε:

—Πώς σε λένε;

—Αντιόκια Πετρόβνα Στένσκι! της απάντησα.

Η Άννα Στέν

Τις πρώτες μέρες αυτής της πολυτελούς ζωής μου, έκανα μια ξεχωριστή ευχαρίστηση κι' έκανα σαν τρελή από τη χαρά μου! Σόδευα ένα σωρό λεφτά για να ικανοποιώ τις πιο παράξενες επιθυμίες μου και το βράδυ διασκεύαζα τρελά.

Εκείνη ακριβώς την εποχή ήρθε στο Βερολίνο ο Σπανός Γκόλντμουν. Τού έκανε εντύπωση το παιζέμ μου και με πήρε μαζί του στο Χόλλυγουντ.

Μα δεν παρουσιάσθηκα άμέσως στο «στούντιο» της «Μέτρον».

Έπρεπε να μάθω πρώτα καλά τ' Αγγλικά. Κλείστηκα λοιπόν σε μια βίλλα της Σάντα Μόνικα και δεν βγήκα από εκεί ούτε παρά μόνο σαν έμαθα να μιλάω σαν Αμερικανίδα. Τότε με περιλάβαν οι διαφημιστές της «Μέτρον», που σκάρωσαν ένα σωρό δραματικές περιπέτειες και μ' έκαναν μια από τις πιο κινδύνους «μυριάδες» γυναίκες του Χόλλυγουντ! Εγώ όμως είμαι η πιο ήσυχη «βεντέττα» της θόδης, γιατί έχω ποιήσει πολύ στην ζωή μου και δεν ξεχνώ ποτέ τον καιρό που πουλούσα μήλα στους δρόμους.

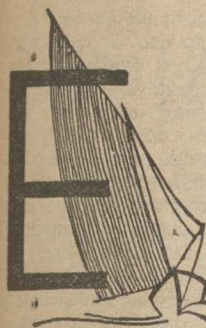
Είμαι μια «βεντέττα» με τόσο περιπετειώδη ιστορία, ώστε να σας τη διηγηθώ, θα έπρεπε να γράψω ένα δόκλτρο βιβλίο.

ΑΝΝΑ ΣΤΕΝ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(Ένα ζωντανό και εξαιρετικά ενδιαφέρον ρεπερτάζ)

ΙΣ το Παρίσι κάθε τύπος έχει και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Δεν μοιάζει με τους αντίστοιχους τύπους των άλλων χωρών. Ο παρισινός καλλιτέχνης π.χ., ο παρισινός αριστοκράτης ή και ο μωμέ της Μονμάρτης, αποτελούν ιδιαίτερους «τύπους», με έντελως πρωτότυπη ατομικότητα. Το ίδιο συμβαίνει και με τους λωποδύτες. Οι παρισινά λωποδύτες αποτελούν μια τάξη ξεχωριστή, με έντελως δική της ήθη και έθιμα.

Ο παρισινός λωποδύτης είναι κατ' εξοχήν τεμπέλης. Δεν «δουλεύει» παρά μόνο όταν τον πιέζει η ανάγκη. Γι' αυτό εκεί που μπορεί να τον συναντήσει κανείς εύκολα είναι η ταβέρνες, τα τάπι-φρανκά και οι λαϊκοί χοροί. Κάνει συνήθως την εμφάνισή του εκεί πολύ άργα και τούτο γιατί κοιμάται μεθυσμένος, ως επί το πλείστον, κατά την ανατολή του ήλιου και ξυπνάει μόλις σουρουπώνει. Είτε πρώτ' απ' όλα, «ζέω νυκτόβιο». Τό έρεει κι' ο ίδιος αυτό, και γι' αυτό του άρεσει να αυτοκαποκαλείται «ηπόπτης της νυκτός». Το περιέργιο είναι ωστόσο ότι οι λωποδύτες των διαφόρων ειδών εσύχναζαν σ' αρισμένα κέντρα του Παρισιού. Υπήρχε δηλαδή σε στενούς και θρωμικούς δρομάκους ένα πληθώρα κάθε κακοποιού. Άλλοιμονο σ' όποιον τολμούσε να πλησιάσει εκεί. Πολλές φορές κι' αυτές η περίπολοι της αστυνομίας αναγκάζονταν να φεύγουν μακριά απ' τα λωποδυτικά αυτά κέντρα. Σήμερα, βέβαια, τα κέντρα αυτά δεν υπάρχουν πλέον. Έχουν κατασφισθεί και η θεία τους υπάρχουν μεγάλα θουλεθάρτα, με μεγαλοπρεπή μέγαρα. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τους λωποδύτες να έχουν πάντοτε τα ιδιαίτερα κέντρα τους, τα καφενεία τους και τα γυροδιδασκαλεία τους, όπου μπαίνουν τα προϊόντα των κλοπών τους, με διάφορες ύποπτες γυναίκες. Κάθε κακοποιός είναι και γλυντζές. Και γι' αυτό, μολοντί η αστυνομία τους συλλαμβάνει πάντοτε στα ίδια κέντρα, αυτοί γυρίζουν διαρκώς σ' αυτά.

Κατάρθωνα τότε να προσλάβω στο «Προλέτκουλ» και ν' αρχίσω να παίζω μικρούς κι' ασήμαντους γκολους.

Γρήγορα όμως κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα να κάνω «καρριέρα» στο θέατρο. Ή άργησα να γίνω μεγάλη ήθοισις. Έτσι προτίμησα να ξαναγυρίσω στην θόδη.

Από το 1927 άρχισα να «παίζω» σαν μια πραγματική ήθοισις του κινηματογράφου. Έτσι υποδύθηκα έναν αξιωματικό ρόλο στην «Κοκίλα» από χαρτόνι, στο «Κρίνον βασιλίσκος», στο «Γυδο» και στην «Ασπρά αέτο».

Το 1928 πήγα στη Γερμανία. Ήμουν πια πολύ γνωστή κι' είχα «ορίσει» το «Σάλτο Μορτάλε» και «Θορύβους» και τους «Αδελφούς Καραμαζώφ».

Αυτό το φιλμ μ' έκανε διάσημη. Άρχισα να λαμβάνω ένα σωρό γράμματα από τους θαυμαστές μου κι' αναγκάσθηκα να πάσω να γραμματείς για την αλληλογραφία μου!

Οι κατάρθωνες της διαφόρων κατηγοριών στις οποίες ανήκουν οι λωποδύτες του Παρισιού. Πολλές από αυτές είναι πολύ παράξενες. Θα προσπαθήσουμε να μεταφράσουμε εδώ και τις σχετικές ονομασίες τους, με τις οποίες είναι γνωστές στους κύκλους των κακοποιών και των αστυνομικών του Παρισιού, όσο μπορούμε πιο πιστά.

Και πρώτα-πρώτα έχουμε τους «καταφερτζήδες». Αυτοί αποτελούν την «αριστοκρατία» της λωποδυτικής κοινωνίας και είναι πολυπληθείστοι. Δεν καταδέχονται να κλέψουν πορτοφόλια ή ρολόγια. Ασχολούνται με διάφορες άπατες. Νοικιάζουν ένα γραφείο, το επιπλώνουν, θάζουν μια ταμπέλα στην εξώπορτα, προσκαλούν διαφόρους αφελείς και τους προτείνουν να συνεργασθούν για μια «ασφαλή» επιχείρηση, από την οποία θα εγείζονται μεγάλα κέρδη. Ο αφελής που θα τύχη να πέσει στα δίπλωτά τους, πείθεται συνήθως στα λόγια τους, καταθέτει λίγα κεφάλαια, για να χρησιμοποιούν ως θάσις της αίσχροκερδούς επιχείρησής κι' όταν ξαναγυρίζει στο γραφείο, το βρίσκει... άδικο και μ' ένα ενοικιαστήριο έξω από την πόρτα!

Οι καταφερτζήδες υπήρξαν πάντοτε πολυπληθείστοι στο Παρίσι. Με το άμεμπτο και έμπνεον κάθε εμπιστοσύνη παρουσαστικό τους, δεν μπορούσαν να μη κάνουν χρυσές δουλειές στο μεγάλο αυτό κομποπολιτικό κέντρο. Ο βιντόκ, στην εποχή του, υπολόγιζε ότι οι «καταφερτζήδες» εισέπρατταν κάθε χρόνο από τους αφελείς Παρισινούς, ένα ποσό υπερβαίνον τα 70 εκατομμύρια φράγκων! Φαντάζεστε λοιπόν τί εισπράττων σήμερα που η...επιχειρήσεις έχουν πολλαπλασιασθεί!...Τά βιντόκ τους όμως δεν είχε άξια οίκτου, γιατί και αυτοί δρμννται από τον πόνο ν' αποχτήσουν αίσχροκερδώς μεγάλα και ενοικιαστήρια...

Οι «καταφερτζήδες» άπατεςδων, πλαστογράφοι, κλπ. αποτελούν, καθώς είπαμε, την αφοκρεμα της λωποδυτικής κοινωνίας. Ζούν μεγαλοπρεπώς και συχνάζουν στα αριστοκρατικά...

τερα κέντρα. Όταν όμως ανακαλυφθούν και πέσει η μάσκα τους και η μογιά τους πάψει πλέον να περνά, τί γίνονται;... Άπλούστατα. Κατεβαίνουν όλα τα σκαλοπάτια της ανηθικότητας και κατατούν έκμεταλλευται της λευκής σαρκής ή έμποροι άσέμων φωτογραφιών ***

Δευτέρα κατηγορία Παρισινών λωποδυτών είναι η των «θεατρίνων», ως αποκαλούνται μεταξύ των «Θεατρίνων» ονομάζονται οι λωποδύτες εκείνοι, οι οποίοι υπό τύπον έπατείας, μπαίνουν σε διάφορα πλουσιόσιπα και ζητούν έλεημοσύνη, κλέβοντας συγχρόνως, ότι προφτάσουν από τον προθάλαμο. Οι «θεατρίνοι» αυτοί εμφανίζονται υπό κάθε είδους προσομοίω. Ώς η-θοποιοί π.χ. των οποίων το θέατρο, στο οποίο δούλευαν, κατεστράφη από πυρκαϊά, ως ιαπωνικοί Ιερωμένοι που έχουν κάμει «αμ...» να πάνε πεζή ως την Ρώμη, ως συγγραφείς, των οποίων οι εκδόσεις έκαναν πτώχευση, ως παλαιοί καθηγητές που έδυστύχησαν από οικογενειακές συμφορές!... Έννοείται πως όλοι αυτοί οι θεατρίνοι φροντίζουν να είναι έφοδισμένοι με πρώτης τάξεως καλ...γνησιοφανεστάτα πιστοποιητικά. ***

Κατόπιν έρχονται οι «Πιπεράδες». Πιπέρη στην άπαχη διάλεκτο καλείται ο μεθυσμένος. Πιπεράδες λοιπόν είναι οι λωποδύτες εκείνοι, οι οποίοι υπό το πρόσχημα της θρηθείας, πλησιάζουν έναν μεθυσμένο και τον εξαλαφρώνουν από το πορτοφόλι του. Πολλοί Παρισίνοι ταβερνιάρηδες, θέλοντες να προφυλάξουν τους πελάτες τους από το να πέρσουν θύματα πιπεράδων, έχουν στην ύπρεσία τους ειδικούς ανθρώπους που συνοδεύουν τους μεθυσμένους θαμώνες ως τα σπίτια τους. Τό επαγγέλμα αυτό των συνοδών των μπκερήδων, είναι αρκετά προσοδοφόρο, αυτοί δέ που τό εξασκούν, αποκαλούνται «Φύλακες Αγγελοι».

*** Άλλη κατηγορία λωποδυτών είναι η των «Σκοπευτών». «Σκοπευταί» στην άπαχη πάντα διάλεκτο, καλούνται οι επιδέξιοι εκείνοι λωποδύτες, που όταν σε πετύχουν σε καμιά συνάντησι, σοφ κλέβουν το πορτοφόλι, κατά τρόπον έντελως ταχυδακτυλουργικό. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα έχουν αποκτήσει τόση επιδεξιότητα, ώστε μπορούν και κλέβουν πορτοφόλια ανθρώπων προς τους οποίους γυρίζουν τις πλάτες τους. Ένας από τους διασημότερους Παρισινούς «σκοπευτάς» υπήρξε κάποιος Μιχής Λεπρέν, που ήκμασε στα 1833. Για τον Λεπρέν αυτόν, δηγοούνται, ότι κάποτε που είχε ιδουσει σε μια συνάντησι όπισθον του δημοκρατικού κόμματος, ένας χαροποιός που τον άγνωρισε, τον διέταξε να φύγη από εκεί. Ο Λεπρέν ήρνηθη να συμμορφωθεί στη διαταγή αυτή, ταχυρίζοντας ότι «οι δρόμοι και η πλατείες ανήκουν σ' όλο τον κόσμο». Ο χαροποιός, όπως έταμεισε και ο Λεπρέν, άναστατήσας, εφώνασε:

—Δεν μ' αφήνεις ήσυχο, χριστιανέ μου, λέω γώ;... Τους είδα δά και τους δημοκράτες σου... Σε πατακώσες τσέπες έχω ψάξει ως τώρα, χωρίς να έρω ούτε πεντάρα τσακιστή!...

*** Εκτός όμως των λωποδυτών, και, πολλά άλλα κακοποιά στοιχεία ποικίλουν τον πληθυσμό του Παρισιού. Και πρώτα-πρώτα έχουμε τους «Κλέφτες της έξοχης». Η τάξις αυτή αποτελείται από κακοποιούς, οι οποίοι ζούν από μικροκλοπές, τις οποίες διαπράττουν στα πρόθυρα του Παρισιού.

Επίφοδος επίσης και ανηθικόςτος στο Παρίσι τύπος κακοποιού είναι ο «Πριονιστής». Λέγονται έτσι οι επιτιθέμενοι την νύκτα εναντίον μεμονωμένων διασπατών και με την άπειλη: «Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου», τους κλέβουν το πορτοφόλι τους. Οι «Πριονιστές» δεν λογαριάζουν για τίποτε την ζωή του άλλου. Πολλές φορές, όταν το θύμα τους κάνει πολύ θόρυβο, το σκοτώνουν μόνο και μόνο για να το κλέψουν ανεμόλητοι. Ώς ύπλο μεταχειρίζονται έναν κύνιδρο πέτσινο, με λεπτή άμμο. Τό ύπλο αυτό είναι τρομερό: ένα χτύπημα στον τραχήλο αρκεί για ν' αφήσει στον τόπο τον φοβερότερο κολοσσό!

Κι' εν τω μεταξύ, το Παρίσι...κοιμάται και δνειρεύεται!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η διαφορά των νόμων, των γλωσσών και των ήθων, ξεχωρίζει τά έθνη. Η φιλοδοξία τα διαπούν. Και μονάχα τό έπίπονο τό ένώνει και τα συναδελφώνει.

ΔΟΥΓΛΙΝΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομικής» τιμάται παντού δραχμὸς 4. Ἡ ἀνταρραχὴ ὑπερτιμηθεὶς τὸν παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ἔξεν τὸς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, ὁσὲς ὑποτίσει εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν τοιοῦτῶν τι, νὰ μὴς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνώστων μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαίωματος κρῖσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μὴς γράφουν δι' ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν δι' δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, ὁσοῦντις τιμῆς.

Ἀλκην Ἰων... Ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ μὴς παρεξηγήτε. Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε καὶ εἰς τὴν θέσιν μας. Χίλιες φορές ὅς τώρα μὴς ἔχουν σερβίρει ἀντιγράφους. Ἐπειτα, τὰ σημερινὰ σας ποιήματα δὲν εἶναι ἐπιτυχῆ. Εἶναι πολλὰ - πολλὰ ἀτεχνά. Καὶ συνεπῶς εἶναι δικαίᾳ ἡ ἀπορία μας : Πῶς δηλαδὴ ὁ ἴδιος ποιητὴς γράφει δύο εἰδῶν ποιήματα : Ἐνα τέλει καὶ ἀμειψτό κι' ἄλλὰ ἄλλὰ ἄτεχνα καὶ κοινὰ ; Δὲν θ' ἀπορούσατε καὶ εἰς, πρὸ παρομοίας περιπτώσεως ; Σὰς πρώτους. Πάντως, ἡ σελὶς μας εἶναι ἀνοιχτὴς γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας. Στείlate καὶ καλύτερο καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Νὰ τώρα τὸ τρίτο τετράστιχο τοῦ ποιήματός σας «Ἐλα-Ἐλα» :

Ἐλα νὰ δῆς τὴ θάλασσα ν' ἀφρίξῃ,

καὶ πῶς ὁ ἀφρὸς τὴ θάλας θὰ φιλή.

Ἐλα νὰ δῆς, γλυκὴ θὰ καθρεφτίζῃ

τὴν προμηνίαν τὸ κάθε μας φιλή...

Οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι τί θέλουν νὰ ποῦν ; Ἡ προμηνίαν τῆς βάρκας θὰ καθρεφτίζῃται σὲ κάθε φιλή ;... Δηλαδὴ ;... Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἔχουμε δικαίον ἐν τῇ περιπτώσει αὐτῇ, θὰ πῇ πῶς εἰσάγετε ἄδικον καὶ παράλογον, ἐνὶ ἡμέρᾳ ὅς κρινόμεν καὶ ὡς συμβουλευόμεν σὺν φίλοι, βραδύμενοι σὴν πείρα μας. — Μ. π. α. σ. δ. κ. η. ν. Προσωπικῇ (Δράμας). Δὲν ἀγοράζουμε σύγχρονα περιοδικὰ. Οὔτε δωρεὰν δὲν τὰ δεχόμεθα, γιὰτὶ μὴς εἶναι ἐντελὲς ἀχρηστὰ. — Ε. Λ. οὐ θ. α. ρ. η. Θεσσαλονίκην. Τὸ ποιήμα σας με τὸν τίτλον «Ἰσὶα» ποὺ χωρίζετε, δὲν δημοσιεύομεν, μὰ ἀρκετὰ καλὸ, πολὺ - πολὺ καλὸ μάλιστα γιὰ τὴν διδασκαλίαν ἡλικίων σας. Εἶναι δικὸ σας ὅμως, δεσποινίς ; Εἶναι τὸ πρῶτο σας, ὅπως λέτε, ποιήμα ; Ἀν καὶ, ὡς τὸ λέμε ρητῶς, ὅτι θὰ γράψετε μὴ μέρη πολλὰ καλοῦς στίχους. — Δ. υ. α. ν. ἀ. γ. ν. σ. τ. η. ν. γ. π. ο. ρ. α. φ. η. ν. Ἀττικόν. Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε γιὰτὶ βάχετε μὴ τῖς φράσεις κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σας, ἀντὶ ὑπογράφῃς ! Πῶς νὰ καταλάβουμε τί λέει τὸ ὀρθοσκακισμὸς αὐτὸ ; Ἐχετε καὶ εἰς τὸ ἀπαισιο ἐλάττωμα πολλῶν Νεοελλήνων, ποὺ ὑπογράφουν... διὰ τῶν ποδῶν ! Σὰς συμβουλευόμεν φιλικὰ νὰ ὑπογράφετε καθαρά τις ἐπιστολὰς σας. Εἶναι ζήτημα τάκτ, ἀγαπητὴ κύριε. Οἱ στίχοι σας ὄχι καλοὶ. Διαβάσατε, μὴς γράφετε, «Ἑλλήνας ποιητὴς καὶ μὴ κατὰ τὸ νόημα τῆς ποιήσεως. Δυστυχῶς δὲν κατατοπίζεται κανεὶς τόσο εὐκόλῃ κι' οὐτε ζήτημα κατατοπίσεως εἶναι ἡ ποιητικὴ. Δὲν γίνεταί, δηλαδὴ, κανεὶς ποιητὴς ἀπὸ τὴν μὴ ὥρα σὴν ἄλλη. Ἰδοὺ, παραδείγματος χάριν, ἕνα ἐκ τῶν ποιημάτων σας :

ΠΑΘΗΜΑ

Ἐνα βράδυ δνειρεμένο
καὶ μαγεμένο,
λουλουδάκια σοῦχα στείλει,
καὶ μοῦ πῆρες μ' ἕνα βλέμμα
ποὺ ἦταν φέμμα
τὸ φίλ ποὺ σοῦχα στείλει.
Κι' ἀπὸ τότε ξεγελασμένος,
μετανοιωμένος,
ποὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά μου,
τραγουδάω ὅπου κι' ἂν πάω
ὅταν μεθῶ
τὸ σαράκι τῆς καρδιάς μου.
Μὰ σὸν πόνο μου τὸν μεγάλο
ὅτι κι' ἂν κάμω,

Ἡ ἐπιτυχία...

...ποὺ ἐπιθυμεῖτε, εὐρίσκειται εἰς τὴν τσάνταν σας, ἔν ἔχετε πάντοτε μαζί σας ὀλίγην ἐκ τῆς θανμασίας πούδρας FORVIL, ἀρωματισμένην μετὰ τὸ μαγετικὸ ἄρωμα 5 Fleurs.

Ἡ πούδρα FORVIL κρατᾷ πραγματικῶς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ ἀναξωγόνει καὶ τὸ πλέον εὐαίσθητον δέσμα.

Προτῖνται ἀπὸ δλον τὸν καλὸν κόσμον. Εἶναι προϊόν πολιτευτῶν μελετῶν τοῦ ἐργοστασίου Parfums FORVIL, Champs - Elysees, 120 Paris.

Γεν. Ἀντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Αἰόλου 31. — Τηλέφωνον 25 - 202.

δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω,
καὶ μετὰ πόνο βαλάντωμένος
κι' ἀρρωστημένος τραγουδῶ
γιὰ νὰ ξεχάσω.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἐντελὲς ἀτεχνόν. Πάντε λοιπὸν νὰ γράφετε στίχοις κι' ἀπὸ νὰ διαβάσετε. Ἄν τὰ δελτία τοῦ Ἀρχείου παρεδόθησαν σὺν τῇ ἐπιταγῇ ἢ ἀδελφῇ σας τὸ λαχὸν τῆς. Θὰ σὰς γράψω ἀκριβέστερον γ' αὐτὴν ζήτημα, ἀν ὑπογράφατε καθαρά καὶ ἔγραψα τὸ ὄνομά σας. Ἐννοῦσατε τὸν θυμὸν σας τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τὴν προηγουμένην συνεργασίαν ποὺ στείλατε. Νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκρατοῦμε σὴν μνήμην μας τὰ ὀνόματα τῶν συνεργασιῶν μας. — Μ. ε. θ. α. δ. Ἐλ... Θεσσαλονίκην. Μὴς γράφετε σὴν ἐπιστολή σας καὶ μάλιστα ἐμμέτρως :

Ἐγὰρ τιμὴν μου ἔμμετρον, σοὺ ζητῶ
γιὰ τὴν ἐνὸχλησιν συνάκην.

Ἦν χοῖσι σου μ' ἀγωνία καρτερῶ,

γιὰ τοὺς στίχους μου τὴν γνώμην.

Δὲν ξεύρω, δυστυχῶς, γράμματα πολλὰ,

γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ

νὰ μοῦ γράψῃς ὁδὴν - καρτὰ,

νὰ μὴ γελοιοποιηθῶ.

Μπορῶ νὰ συνεχίσω

κι' ἄλλους στίχους νὰ ποιῶ ;

Δυστυχῶς, ἀγαπητὴ φίλε, δὲν μποροῦμε νὰ σὰς ἐνθαρρύνουμε. Οἱ στίχοι σας δὲν εἶναι καλοὶ. Νὰ μὴν ἐπισημάνωμεν, ὅμως, ἄλλους. Διαβάσατε, λοιπὸν, πῶς πρὸς τὸ παρόν, κι' ἀργότερα ἐναποκρίνατε. Ἰδοὺ τὸ ποιήμα σας :

Ἡ ΘΑΛΙΜΕΝΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ

Ἀκουσε πάλι πῶς μιλά

γιὰ σένα ἡ καρδιά μου.

Ἄν καὶ εἴσαι τόσο μακριὰ

δὲν σὲ ξεχνῶ γλυκεριά μου.

Μὰ δὲν μιλά μ' ἀδωότητα

ὅπως πάντα καὶ μετὰ χάρι.

Ὅλη τῆς τὴν φαιδρότητα

ἐξὸ τῆς ἔχεις πάρει.

Ἀκουσε μὴν μὴ μικρὸν,

ποὺ λέει καλὴ μου φίλη

σὺν νὰ θογγῇ τὸ χωρισμὸ

μετὰ τὸ πνευματικὸν τῆς τῆς χεῖλης.

Καὶ τῆς ἔλειψε «ἀγνόν»,

Τὸ ποιήμα σας αὐτὸ δὲν ἔχει μόνον πενηντὲς ἴδεες, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη νὰ

Πάντε λοιπὸν νὰ στιχογραφῆτε. Αὐτὸ εἶναι τὸ πῶς φρονίμῳ. — Ἀ. σ. τ. ε. Ἐπει-

θα. Τὸ πεπτογράφοδός σας πολὺ κοινὸ. Τὸ λείπει ἡ ποιητικὴ καὶ κατὰ τὴν

Γεωργ., Πάριος, Σοφοκλ., ἀπὸ τὴν ἐπισημάνωσιν ὅτι ἡ ποιητικὴ καὶ κατὰ τὴν

ποὺ στέλετε, τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ὅπως τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

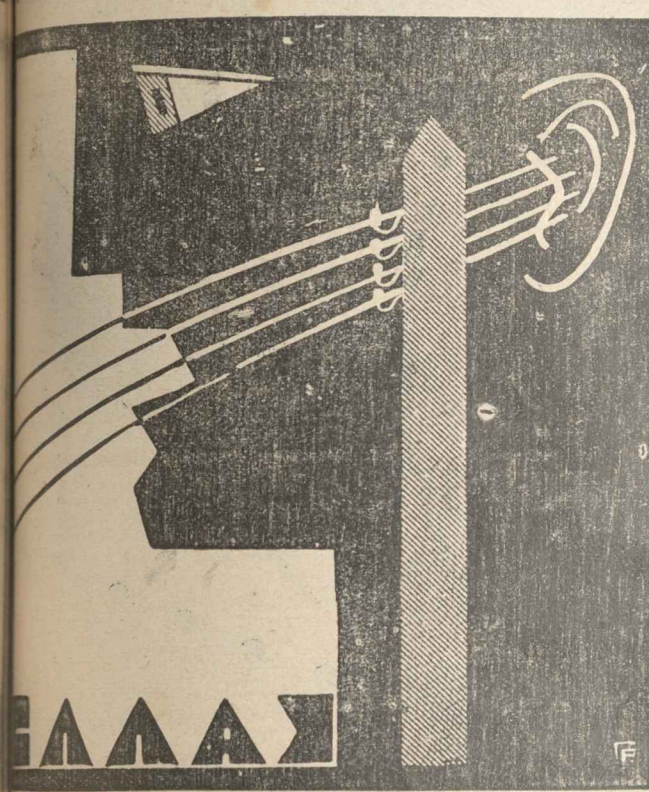
ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἐπιστολῆς, ἡλικία, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ,

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΝΙΣΤΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
κ. ΑΤΤΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι
ἀποφοίτοι ἐπὶ τριετίαν σπουδασάντες εἰς τὴν ACADEMIE
NATIONALE DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAR-
COINE.
Ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Ἐπερισσότερας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ρια, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 38^η

ΑΘΗΝΑΙ, 9 Αύγουστου 1934.

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἐβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 23ης Αύγουστου.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΚΕΡΔΟΣ

ἐξαφορίζουν οἱ παλοῦντες τὰ χρυ-
σὰ τῶν κοσμήματα καὶ πολυτίμους
λίθους μόνον εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον
καὶ Ἀδαμαντοπωλεῖον Κ. ΚΟΤΖΑ-
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. Ὁδὸς Ἀθηνῶν 50Δ.
Προσσχὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν 50Δ.
ΤΗΛ. 26-564.

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταβολισμῶν καὶ Ἀρρωματιῶν
νοσημάτων

Μάγερ 23 α - Τηλ. 25532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκαστον ασθενή

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόνον σὰς μὲ τὰς γνήσιαι
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
καὶ δὲ μόνον καινοφάρμακον
καὶ οὐδέποτε θὰ ζεῖσιν
ὁμοῦ ἐπιτυχίας χρῆσι ἀπὸ
ἐστὶν

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲποτε μέρους
τοῦ σώματος, χρῆσι-
μοποιεῖται τὸ πα-
γκοσμίον φάρμακον Βι-
εντζικὸν καλλυντι-
κὸν - ἀποτριχωτικὸν
RAPIDENTH, τὸ
ὁποῖον ἐξολοεῖται
ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ
τὸ περιττὸν τρίχω-
μα, συγχρόνως δὲ, λόγῳ τῶν ἐκλεπτῶν
τοῦ καλλυντικίου συστατικῶν, προσδίδει
εἰς τὸ δέμα τὴν ἀαλότητα βελούδου.
Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα :
ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΚ
Στοὰ Φέξη 59. — Α' δροφος
Ἀθῆναι

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐργασίας, ἐκποιοῦνται ἅ-
παντα τὰ κάτωθι φορέματα καὶ ὀφράσματα
ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ἦτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ	ἀπὸ Δρ.	95
Φορέματα πρωινὰ	»	150
Παλτὰ μάλλινα σπορ	»	450
Ἐπανωφόρια μεταξωτὰ κρὲπ -ντέ-σιν	»	550
Φορέματα κρὲπ ζορζέτ	»	650
Παλτὰ μεταξωτὰ μαροκαῖν	»	950
Φορέματα λινὰ	»	250
Ἐπανωφόρια μετὰ γούνες	»	850
Παλτὰ δερματίνια λούτρ	»	1.500
Κορσέδες	»	250
Υφάσματα μάλλινα	»	45
Βελούδα, Μεταξωτὰ	»	40
Κρὲπ-ντέ-σιν μεταξωτὰ	»	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Ὁδὸς Περικλέους 58 καὶ Ἐδαγγελιστρία
Ζητοῦνται πεπειραμένοι μολιστρά

Πόσοι θόνοι...

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουθούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά να εξασφαλίσετε την υ-
γείαν καί την ωραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΟΔΟΝΤΟ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΤΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

